

Giới thiệu Duyên Đến

Khi Duyên Đến cho dù bất kỳ hoàn cảnh nào cũng sẽ không từ chối được vì đó là do duyên trời sắp đặt, cô gái kia chỉ mới lớn thôi nhưng lại có người đàn ông kia tuổi chú bất gặp làm quen cơ rồi!

Cô gái ngây thơ thâm nghĩ nếu hần không phải là kẻ xấu vì tiền mà bắt cóc cô, vậy vì sao ở chỗ đông người đòi trái tim cô. Không chỉ có mạng cô đi ăn các món ngon ở MacDonald, mua laptop cô thích nhất cho cô.

Hần dùng đủ thứ chiêu trò nhưng vì cô còn quá nhỏ để nhận biết được hần đang muốn gì ở cô! Thôi đành hần đành chờ cô lớn lên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngôn Nghiễm trước nay chưa từng quan tâm đến các vấn đề linh hồn hay không gian, cuộc sống của anh vô cùng đơn thuần, ít ra là anh tự cho như thế cuộc sống của hần trọng tâm trừ bỏ việc học cùng hứng thú bao đồng mọi thứ, chủ yếu còn phải nghĩ biện pháp ngăn chặn hết thầy phiền não đến từ các cô gái, cho nên năm ấy hần mười chín tuổi, trên mặt đột ngột xuất hiện rất nhiều râu, làm hần tăng thêm không ít tuổi.

Râu xuất hiện trên mặt cũng không lâu, là khi hần học đại học sau mới bắt đầu để, nó có thể làm cho các cô gái không thấy được gương mặt thật của hần, để không phải như khi học trung học làm cho đám con gái mê luyến hần, trong đó đặc biệt là cô gái có tên là Trần Nhu Bình con gái của người bạn tốt của cha hần.

vừa nghĩ tới cô, Ngôn Nghiễm mày nhất thời toàn bộ mặt nhăn lại, nhưng đầu đau rất nhiều, về mặt của hần lại mơ hồ toát ra một loại hương vị tưởng niệm.

Trần Nhu Bình. . . . . Khương Hồng Lăng. . . . . Haizz!

Về vấn đề linh hồn vài lần thay đổi không gian, hần thật sự cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới, nhưng là nó chân chân thật thật phát sinh ở trên người hần.

Nhìn các học sinh tiểu học cách đó không xa đeo cặp sách đi học, Ngôn Nghiễm rốt cục nhìn không được thờ dài.

Roi vào biển thời gian của kim huyền

Đem ánh mắt kéo trở về một chút, có hay không chú ý tới danh sách thứ tự tên nha? Roi vào biển thời gian.

OK, hiện tại nhìn xuống phía dưới trang sách, có thấy hay không roi biển vào thời gian mấy chữ này nha? Có.

Tốt lắm, hiện tại lại theo ta cùng nhau mặc niệm một lần roi vào biển thời gian.

Tốt lắm tốt lắm, tất cả mọi người thực nghe lời, tính toán, từ đầu đến bây giờ roi vào biển thời gian, năm chữ này ít nhất đã ở trước mắt mọi người khoảng qua sáu lần rồi, (không tin các người có thể đi tính xuống) cho nên khi các người lật xem lời tựa, phát hiện nội dung trong sách thời gian dường như gọi tới gọi lui, nếu thấy phiền toái thỉnh chủ động hồi tưởng một chút “Roi vào biển thời gian” năm chữ này bao hàm ý tứ gì, OK ! cảm ơn.

Biển, lớn tới cỡ nào.

Thời gian, bắt nguồn từ xa xưa.

Mà biển thời gian, có thể nghĩ là vô biên vô hạn, hơn nữa tràn ngập những gì có thể cùng ảo tưởng, cho nên đỉnh đương (đỉnh đương: tiếng leng keng hay lách cách)! trên đỉnh đầu Huyền đột nhiên toát ra ánh sáng chói mắt của bóng đèn, chiếu sáng cuốn sách không có thật ở trước mắt Huyền hiện lên năm chữ “roi vào biển thời gian”, sau đó một loạt hệ liệt giống vậy hiện lên.

Giấy và bút mực

Mọi người đều biết giấy và bút mực lại danh văn phòng tứ bảo, xem nhiều tiểu thuyết mọi người nhất định đều đã phát hiện các tác giả già thích lấy tam, tứ, ngũ, lục, thất linh tinh, cổ xưa mà sáng tạo ra các hệ liệt.

Ví dụ như tam theo(ách, Huyền bắt tài mượn dùng qua.). Tứ phương:(ần, này dùng thật sự nhiều lắm, không cần phải nêu ví dụ.). Ngũ Hành(này cũng rất nhiều người dùng.). lục bà;(này là do người bạn rất can đảm của Huyền sáng tạo ra.). Thất Tinh(ách, cái này không đề cập tới, đến nay vẫn có tác giả đang ở cố gắng viết.)

xem, này đó là lịch sử từ ngữ đã lâu dùng vô cùng tốt, ít nhất đối với những người thích viết tiểu thuyết hệ liệt mà nói. (cười!)

Dù sao không sờ hữu về con số, từ ngữ cũng có thể lấy ra dùng, tỷ như tam tiết: tiết Đoan Ngọ, tiết Trung thu, tết âm lịch ha ha, Huyền nói đùa !

Giấy và bút mực này mọi người đều biết văn phòng tứ bảo, rất kỳ quái, nó nổi tiếng cũng không thua kém với các phương hướng, nhưng chính là ít có tác giả đem nó lấy ra dùng, ngược lại tứ duy (lẽ, nghĩa, liên, sĩ), bốn mùa, thậm chí còn tứ linh, đều có người lấy ra dùng qua.

Kỳ quái đi, chẳng lẽ văn phòng tứ bảo giấy và bút mực thực như vậy ám muội , không nhảy vào văn bản được?

Được rồi, đáng thương vậy mượn nó để dùng!

Vì thế, nói bút, nói mực, nói giấy, nói nghiên mực này vài cái có điểm chẳng ra cái gì cả vai nam chính đại danh cứ như vậy để đi.”Ồ. . . . .”

Không phải Huyền đang khóc, mà là này các nữ nhân vật chính nhện không được vì lão công thân ái bị tổn thương mà khóc, kháng nghị kẻ lẽ, vì sao các nữ nhân vật chính khác đều có lão công có tên đẹp ý hay, mà các nàng lại. . . . .

”Ồ. . . . .Ồ. . . . .”

Wow, Mạnh Khương nữ khóc đổ Trường Thành cũng bắt quá như thế đi?

Đau đầu nha, đừng khóc, không biết Huyền gần đây phương thể thiếu an ổn sao? Thế nhưng lại âm ỷ như vậy! Lại âm ỷ tiếp nữa.

còn lại như vậy Huyền cũng không quản các ngươi!

”Ồ. . . . .Ồ. . . . .”

Wow, thế nhưng không dùng ! Viết sách là ta, ta là lão đại nha, các ngươi là”Trư” sao lại dám không nịnh bợ ta, trả lại cho ta phiền muộn! Hào hảo hảo, xem ta như thế nào chinh các ngươi——

“Đừng nha!”

Sao có tiếng người kêu? Nhìn lại, đúng là hai lão Ngôn gia.

“Kim huyền đại nhân, ngài cũng đừng tức giận, là con dâu tương lai nhà chúng ta không hiểu chuyện, ngài liền đại nhân có đại lượng tha thứ cho bọn nó đi.” lời nói lấy lòng rất đúng ý Huyền. Huyền kiểng chân nhìn mấy người phụ nhân khóc tới đỏ mũi, xem các nàng có phản ứng gì, chợt nghe lời lẽ chính nghĩa hướng các con dâu tương lai nói ——

“Các ngươi đừng trách lầm Kim Huyền đại nhân, các chồng tương lai các ngươi tên hoàn toàn cùng kim huyền đại nhân không có quan hệ, tên của bọn họ đều là vợ chồng chúng ta đặt. Các ngươi xem, cha các ngươi nói muốn kêu là Tứ Bảo, mà nói mẹ người lại muốn kêu là Phòng Văn Hoan, hai người chúng ta ấy tên hợp cùng một chỗ không phải tên là Văn Phòng Tứ Bảo sao? Giấy và bút mực chính là như vậy mà có, cho nên cùng Kim Huyền đại nhân hoàn toàn không quan hệ, biết không?”

Ha ha, đúng, cùng ta hoàn toàn không quan hệ, nghe rõ chưa sao, cùng ta không quan hệ.

Duyên đến

Quyển sách này tên sách kêu 《 duyên đến 》， là Huyền vắt hết óc thật vất vả mới nghĩ ra được, vốn muốn gọi quái thú thú, tính in thành tập lẻ viết là tiểu thuyết hài, nhưng không biết tại sao viết viết lại Đột nhiên nói bút, nói mực, nói giấy này ba cái này bất giác hiện ra, chuyện xưa cũng thay đổi điều, vì thế quái thú thú này tên sách liền không thể áp dụng, bởi vì nếu muốn viết chuyện xưa của ba anh em, Huyền thật sự không biết nên như thế nào mà gọi, chẳng lẽ muốn Huyền gọi là”Quái lão nhân”?!

Duyên . . . . . thì ra. . . . .

Rất nghệ thuật là một cái tên sách đúng hay không? Ít nhất Huyền bản nhân là như thế này cảm thấy . (cười!)

Đây là một cuốn tiểu thuyết, một quyển do Huyền dựa vào sức tưởng tượng như ngựa thần lướt gió tung mây mà bịa ra, nó siêu thoát sự thật, hơn nữa có được 0.9999...% là không có thực, nhưng là thế giới to lớn, có đủ cái mới lạ, ai nói rằng sự việc 0,0001% chưa từng xảy ra ở một góc nhỏ nào đó trong thế giới này?

Giả sử, Huyền nói là sự, việc này đã từng xảy ra ở một góc nhỏ nào đó trên đời, chúng ta ko cần quan tâm đến lý do của nó, chỉ dựa vào mối quan hệ giữa 2 nhân vật chính thì đây không phải chính là duyên phận ngàn năm có một sao?

《 duyên đến 》 nói đó là phần này ngàn năm một thuở duyên phận, về phần đồng âm bất đồng tự nguyên lai, huyền tưởng, chờ ngươi xem hết quyển sách này sau, dĩ nhiên là sẽ biết nguyên lai ý tứ của .

Chúng ta lần tới gặp.

“Khương ... Hồng Lăng?”

Đột nhiên nghe được có người kêu to tên mình, Khương Hồng Lăng bất giác quay đầu lại, là ai đang gọi cô nha?

Cô bé nhìn phải nhìn trái, hai mắt không ngừng liên tục nhìn xung quanh, muốn tìm xem ai biết mặt cô, dù sao chỉ có người quen biết mới nhận thức cô, mới có thể gọi tên cô không phải sao?

Kỳ quái, rốt cuộc là ai đang gọi cô, vì sao cô chính là nhìn không thấy một khuôn mặt quen thuộc nào?

” Khương Hồng Lăng?”

Dọa! Vừa mới gọi cô đúng là cái âm thanh này!

Cô bé nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện hai cây cột nhà. . . . . Ách, không phải, là hai cái chân phủ quần dài thật dài, cô theo cặp chân dài kia chậm rãi ngừng đầu hướng nhìn lên trên xem.

Wow, chú này làm sao có thể cao như vậy nha? Cô đã muốn nâng cằm lên nhưng vẫn nhìn không tới mặt của hắn.

Cô cẩn thận từng bước lui ra phía sau, lại ngừng đầu lên ——

“A!” Trước mắt Khương Hồng Lăng nhất thời nhìn thấy một người mặt chứa đầy râu, quả thực giống người xấu như trên TV, sợ tới mức kêu to ra tiếng.

Cô bé giương đôi mắt nhìn đầy toan tính, chân bước lui về phía sau, trong nháy mắt xoay người, liệu mình không muốn sống chạy về phía trước, nhưng cô cao mới bắt quá 100 cm, không phải đối thủ hai cái chân dài trước mặt cô bé, chỉ nháy mắt, cô đã bị người xấu đáng sợ kia ngăn chặn đường đi.

“Không phải sợ, anh không phải người xấu.” Chú kia nói như thế.

Khương Hồng Lăng vẻ mặt sợ hãi lui về sau, trong trí nhớ của cô mẹ nói trăm ngàn lời không thể tin tưởng lời nói của người lạ.

“Cẩn thận.” Mắt thấy cô bé lui về sau nữa sẽ rớt xuống khe suối, Ngôn Nghiễm nói vội vàng đưa tay đem cô kéo lại phía mình.

Khương Hồng Lăng bị hù dọa, trong nháy mắt ánh mắt mờ thật lớn, sau đó nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

“Đừng khóc, đừng khóc, anh thật không phải là người xấu, nếu không. . . . . Anh mời em ăn kẹo được không?” Ngôn Nghiễm bị dọa, vội vàng trấn an cô.

“Oa a. . . . .” Vốn chỉ là kẻ sách miệng, sau khi Khương Hồng Lăng ngừng khóc đang nghe lời của anh, đột nhiên tiếng khóc lớn lên.

Ô. . . . . Cô thật sự gặp phải người xấu, bởi vì mẹ nói, người xấu ngoại trừ sẽ nói mình không phải là người xấu, còn có thể mời cô ăn kẹo. Ô. . . . . Mẹ nói, nếu quả thật đụng tới người xấu nhất định phải chạy, nhưng là cô có chạy, lại bị bắt trở về. Ô. . . . . Mẹ nói, nếu chạy không thoát bị người xấu bắt được..., nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời không được khóc, bằng không người xấu sẽ đánh cô. Nhưng mà cô rất sợ nha, ô. . . . .

Ngôn Nghiễm nhất thời chân tay luống cuống, liền đem cô bé ôm trước ngực, vỗ nhẹ trấn an cô.

“Đừng khóc a, đừng khóc. . . . .” Nhưng anh càng nói, cô lại càng khóc to hơn.

Làm sao bây giờ? Tại sao ông trời muốn đối xử anh như vậy? Ngôn Nghiễm nói, nhất thời có loại cảm giác bất lực muốn kêu trời.

Anh cúi đầu nhìn cô bé trong lòng mình khóc đến đáng thương. Anh có cảm giác rất là quen thuộc.

Trước kia trong lòng hắn là cô gái, là hình dáng của một nữ nhân, mà nay. . . . .

Ngôn Nghiễm nhìn không được lại lần nữa nhìn lên trời, trong lòng tự hỏi, tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Anh ôn nhu trấn an cô bé nhưng vẫn không ngăn được cô khóc, anh đành phải sử dụng mẹo thôi.

“Anh mời em ăn MacDonald.”

Vừa nghe thấy MacDonald, tiếng khóc của Khương Hồng Lăng quả nhiên ngừng lại. Cô muốn ăn MacDonald, rất muốn ăn.

Cô có rất nhiều bạn học và có thể thường đi ăn MacDonald, nhưng cô chỉ có thể lâu lâu mới ăn một lần, bởi vì mẹ luôn nói MacDonald tất cả đều là đồ ăn bị bỏ đi.

Đồ ăn bị bỏ đi? Cô thật sự không hiểu vì cái gì gọi là đồ bỏ đi, đồ bỏ đi chính là đồ bỏ đi, đồ ăn chính là đồ ăn mà đồ bỏ đi không thể ăn, đồ ăn có thể ăn, kia MacDonald có thể ăn, hơn nữa ăn thật ngon, vì sao mẹ nói nó là “Đồ bỏ đi”?

“Có muốn ăn không?” Thấy cô bé rốt cục ngừng khóc, Ngôn Nghiễm đề nén hỏi.

Khương Hồng Lăng không chút do dự lập tức gạt đầu, nhưng suy nghĩ lại lắc đầu.

“Em là muốn ăn hay không muốn ăn?” Anh mỉm cười hỏi, ánh mắt chân thật, nhìn về mặt do dự của cô bé, quả nhiên là cô.

“Mẹ nói không thể ăn đồ của người xấu cho.” Cô ghen ngào nói.

“Anh không phải người xấu.” Dắt tay cô bé, hần liền hướng MacDonald đi đến.

“Mẹ nói người xấu đều nói hần không phải là người xấu.” Khương Hồng Lăng nói sau đó thấy anh vẫn nắm tay của mình.

“Kia mẹ em còn nói gì?”

“Mẹ nói người xấu mời ta ăn kẹo, ta trăm ngàn không thể ăn.”

“Nhưng là anh không mời em ăn kẹo, mà là muốn mời em ăn MacDonald, cho nên anh không phải là người xấu.”

Khương Hồng Lăng không xác định được nhìn hần đang mỉm cười với cô, cảm giác cho cô biết theo lời mẹ nói, hần chính là người xấu. Nhưng mà mẹ cũng có nói, người xấu bắt cô sau đó sẽ đối xử với cô rất hung ác, cho nên cô tuyệt đối không thể khóc, càng khóc người xấu sẽ đối xử với cô càng hung ác. Nhưng mà, chú này thật kỳ lạ bắt được cô sau đó vẫn tươi cười với cô, giọng nói rất là dễ nghe, còn muốn mời cô ăn MacDonald. . . . . Hần chắc không phải là người xấu, cô thật là hồ đồ.

” Sao lại nhìn anh?” Chẳng lẽ cô nhớ ra anh?

Không, Ngón Nghiễm lắc đầu tự nói với mình không thể nào, sự kiện kia căn bản mà nói chính là tương lai của cô bé, cô làm sao có thể nhớ ra anh được? Đừng nói nhớ rõ, ngay cả nhận thức đều có vấn đề.

“Chú, chú . . . .”

Vừa nghe cô xưng hô với mình như vậy, Ngón Nghiễm không khỏi nhũn mảy. Tại sao lại như vậy? Bất quá, cô nên bỏ từ “chú” thì hoàn hảo.

“Gọi anh là anh là được rồi, anh chỉ hơn em chín tuổi mà thôi nha.” Hần nghiêm túc nói.

Khương Hồng Lăng hoài nghi nhìn hần liếc mắt một cái, ở gần nhà cô có anh Trương cũng hơn cô chín tuổi, nhưng là hai người bọn họ thoạt nhìn bộ dạng hoàn toàn không giống nhau, anh Trương tựa như anh hai, mà trước mắt chú này có đầy râu. không giống anh cho lắm. . . . .

“Chú” nàng quyết định gọi hần là chú có vẻ thích hợp, “Cháu thật sự có thể ăn MacDonald sao?”

“Có thể, nhưng là với điều kiện là không được gọi chú.” Ngón Nghiễm kiên trì nói với cô. Nói đùa sao! Anh chính là chồng tương lai của cô nha, sao có thể gọi anh là chú ?!

“Có thể, nhưng là với điều kiện là không được gọi chú.” Ngón Nghiễm kiên trì nói với cô. Nói đùa sao! Anh chính là chồng tương lai của cô nha, sao có thể gọi anh là chú ?!

Khương Hồng Lăng miệng nhất biến, lập tức hất tay anh ra khóc.”Chú gạt người!”

“Anh gạt người? !” Anh bị phản ứng của cô hù dọa choáng váng. Cô bé tại sao lại đột nhiên khóc?

“Chú nói muốn mời ta ăn MacDonald căn bản là gạt người, chú là người xấu, người xấu.”

“Anh không có lừa. . . . .”

“Người xấu! !”

Anh không kịp nói không lừa cô, cô đã xoay người bỏ chạy. Ngón Nghiễm liền giật mình, lập tức đuổi theo sau, nhưng đột nhiên lại xuất hiện hai nữ sinh chặn đường đi của anh.

“Học Trường, không nghĩ gặp anh ở nơi này.” Giọng nói vui mừng từ một nữ sinh vang lên.

“Đúng rồi, không nghĩ trùng hợp như vậy.” Học Trường Ngón Nghiễm nói, ” Anh ở gần đây sao?” Một nữ sinh hưng phấn kêu lên.

“Thực xin lỗi, cho qua.” Ngón Nghiễm nói, hoàn toàn không nghe các nàng nói những gì, một lòng chỉ nhanh chóng đuổi theo Khương Hồng Lăng đã cách anh càng lúc càng xa, nhưng anh đi hướng trái hoặc hướng phải đều có người chặn ở trước mặt.

“Học trường, anh không nhận ra chúng tôi sao?”

” Chúng tôi là học muội trung học của anh.”

“Thực xin lỗi, cho qua.” Hần không nhịn được giận tái mặt.

“Ta gọi là Trương Nhã Linh còn cô ấy là Trịnh Thực Phân. Năm trước trường học có tổ chức hội thi bơi lội, lúc đó Học Trường từng đến lớp chúng tôi có bán đồ ăn ngọt không cay, chúng tôi muốn mời khách, Học Trường lại kiên quyết muốn trả tiền.”

“Đúng rồi, chúng tôi đành phải nhận lấy tiền sau đó cho Học Trường một đĩa đồ ngọt, anh còn nói là anh rất thích ăn đồ ngọt.”

“Học trường, anh có nhớ việc đó không? Khi đó hai người chúng ta là người phục vụ anh. Anh cũng không biết . . . .”

Hai người kia giống như chim sẻ nói chuyện không ngừng, Ngôn Nghiễm căn bản không đầu lại các cô, chỉ có thể lơ đãng nhìn bé Khương Hồng Lăng biến mất trong tầm mắt anh.

Đáng ghét, hôm nay anh thật sự là gặp chuyện xui xẻo nha!

☆☆☆

” Khương Hồng Lăng.”

Vừa nghe đến cái giọng nói quen thuộc này, Khương Hồng Lăng nhin không được thở dài một hơi, giống cái tiểu đại nhân đeo bám không buông, ngắt đầu trứng mất đã qua một tuần liên tục chú xuất hiện ở nơi này đợi cô.

“Quái thúc thúc, chú lại muốn làm cái gì?”

“Chú. . . .” Ngôn Nghiễm thiếu chút nữa bị nghẹn chết khi nghe cô nói vậy, thân hân cao trứng mất chỉ tới phần eo cô bé, nghiêm trang nói “Không nên gọi anh là quái thúc thúc, bảo anh Nghiễm ca ca.”

Khương Hồng Lăng nhin không được nhìn người trước mắt cô, cô bây giờ đã biết, trước mắt chú này không phải là người xấu, chính là rất kỳ quái mà thôi. Bởi vì hân liên tục xuất hiện một tuần, còn chưa có ý làm hại cô, nhưng lại muốn mời cô ăn MacDonald, cho nên hiện tại cô đối mặt hân cảm thấy không đáng sợ, chính là cảm thấy tò mò mà thôi.

“Chú. . . . .”

” Anh Ngôn Nghiễm, gọi anh là anh Ngôn Nghiễm.” Ngôn Nghiễm nói, cảm thấy mình cũng sắp muốn nổi điên.

“Chú hôm nay lại muốn tìm cháu làm cái gì?” Khương Hồng Lăng không để ý đến anh kháng nghị, chính là tò mò hỏi anh.

Gần một tuần rồi, anh mang cô đi ăn MacDonald, mua laptop cho cô, còn kể những câu chuyện xưa rất hấp dẫn cho cô nghe . . . . . Có khi còn quên thời gian, hại cô về nhà trễ, bị mẹ la . Không biết hôm nay hân lại muốn làm cái gì?

“Mẹ muốn cháu về nhà sớm một chút.” Nàng lên tiếng thông báo trước.

” Khương Hồng Lăng nói cho anh Ngôn Nghiễm biết, tại sao em gọi anh. . . . . Ách, là quái thúc thúc?” Hân nhin không được hỏi, thật sự là ghét bị xưng hô thế này!

“Bởi vì chú rất kỳ quái.”

“Anh làm sao kỳ quái? Hơn nữa anh không phải đã nói với em là anh chỉ hơn em chín tuổi mà thôi sao? Cho nên không cần lại gọi anh là chú được không?”

“Nhưng là chú so với cha ta còn già hơn.”

Huru —— một mũi tên chính giữa hồng tâm bắn vào trái tim Ngôn Nghiễm, anh nhìn cô, trên mặt có một chút bi thương và nét mặt dờ khóc dờ cười.

“Anh thật sự già như vậy sao?”

Khương Hồng Lăng cố gắng dùng sức gạt đầu.

Huru, lại một mũi tên chính giữa hồng tâm.

“Nói cho anh Ngôn Nghiễm biết, anh nhìn già chỗ nào?” Anh thẳng thắn nhìn cô hỏi.

Làm sao? Cô chăm chú nhìn hân, không hiểu hân có ý tứ gì. Già chính là già nha, còn già chỗ nào là sao? Được rồi, nếu chú nhất định hỏi như vậy, vậy _____

” Rất già.” Cô trả lời.

Thở phì phò huru —— lúc này là trái tim của Ngôn Nghiễm sớm vỡ nát. Anh thật sự già như vậy sao? So với ba cô còn già hơn, hơn nữa còn là” rất già”?

” Khương Hồng Lăng, em làm bị thương trái tim của anh.” Anh làm bộ khóc thút thít nói.

“Chú. . . . .” Khương Hồng Lăng có chút không biết làm sao nhìn anh, “Thực xin lỗi, nhưng là mẹ nói làm người phải thành thực, không thể nói dối.”

Cô thật sự là không biết như vậy làm vết thương của anh càng thêm đau, Ngôn Nghiễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tràn ngập vẻ có lỗi, khóc không ra nước mắt.

” Khương Hồng Lăng, nói cho anh Ngôn Nghiễm, em có yêu thích anh không?” Anh chăm chú hỏi rồi dặt tay cô bé hướng tới nhà cô mà đi. Anh vẫn nhớ cô vừa mới nói với anh là mẹ cô muốn cô về nhà sớm một chút.

Khương Hồng Lăng do dự nhìn hần sau đó cúi đầu nhận thức sự việc, nhưng mà cô trả lời không được.

Cô thật sự thực thích hần mời cô đi ăn MacDonald, cũng thích hần mua cho cô laptop, càng ưa thích hần kể những câu chuyện xưa rất hấp dẫn cho cô nghe. . . . . Nhưng là cô chán ghét trên mặt hần đầy râu, bởi vì nó làm cho hần nhìn giống người xấu, mà cô chán ghét người xấu.

” Khương Hồng Lăng?”

“Cháu. . . . . Không biết.” Cô ngước mặt giãy dụa nói.

Ngôn Nghiễm nhếch môi cười làm lộ ra hai hàm răng nanh chính tề, ở phía trên là chòm râu đen làm tăng thêm hàm răng trắng nõn, nhưng cũng rất dọa người. Anh không biết hành động tươi cười của mình đã hù dọa đến cô bé, anh đang chìm đắm trong lời nói của cô là cô không chán ghét anh.

Nếu không ghét, vậy tỏ vẻ là có chút thích sao? Chỉ tốn thời gian một tuần, liền biến cô bé từ kêu to nói anh là người xấu đã có điểm thích anh. Xem ra với tốc độ này, không cần bao nhiêu thời gian, anh có thể có được toàn bộ tín nhiệm của cô, tiến tới có thể gặp mặt cha mẹ cô, sau khi có được tín nhiệm của bọn họ, là có thể an tâm làm bạn ở bên người cô chờ cô lớn lên, sau đó cưới cô.

Cảnh đẹp, ha ha. . . . . Thật sự là viễn cảnh tương lai tốt đẹp ——

“Người xấu!”

Tay nhỏ bé bị anh giữ trong lòng bàn tay đột nhiên dùng sức giãy mạnh ra, bên tai còn truyền đến thanh âm trẻ thơ của cô lên án, Ngôn Nghiễm ngạc nhiên cúi đầu nhìn.

“Cái gì?”

“Chú là người xấu.” Khương Hồng Lăng lui ra phía sau từng bước nói.

Ngôn Nghiễm hoàn toàn sững sốt, vừa mới nói thích anh sau đó chỉ chớp mắt nói anh là người xấu?

“Người xấu! Người xấu! Người xấu. . . . .” Cô bé hoảng sợ xoay người bỏ chạy, trong miệng còn không ngừng kêu to hai chữ này.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ, cô thiếu chút nữa đã bị lừa, nguyên lai quái thú thực là người xấu, hoàn hảo cô phát hiện sớm, thấy hần lộ ra “răng nanh”, bằng không cô cũng sẽ bị người xấu bắt đi rồi.

Cô vẫn không hiểu vì sao đại nhân biết người khác nói dối thì sẽ nói một câu “lộ ra dấu vết”, cô nghĩ không ra dấu vết cùng nói dối có quan hệ gì, cho tới bây giờ mới biết được nguyên lai là đại nhân nói sai lầm rồi, bọn họ đem “lộ ra răng nanh” nói thành “lộ ra dấu vết”, bởi vì vừa nhìn thấy quái thú thực lộ ra răng nanh khủng bố, cô chỉ biết hần nói dối cho nên —— hần là người xấu.

Ngôn Nghiễm cũng không có đuổi theo, không phải không đuổi, mà là ngây ngốc, sững sốt, đã quên phải đuổi theo.

“Tại sao có thể như vậy?” Anh thì thào tự hỏi.

Cô không phải không chán ghét anh, có điểm thích anh sao? Vậy tại sao đột nhiên trong lúc đó lại biến anh trở thành người xấu?

Tại sao phải như vậy?

Ông trời, ông là cố ý chơi ta sao?

☆☆☆

” Khương Hồng Lăng.”

Khương Hồng Lăng ngoảnh mặt làm ngơ, trong lòng thẳng kêu, không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy. . . . .

” Khương Hồng Lăng.”

Cô che lỗ tai, cước bộ càng đi càng mau.

Đột nhiên, một cánh tay theo bên cạnh cô đưa qua, tinh chuẩn vô cùng nhót eo thân cô lại, đem cô cả người ngấn đốn ôm lấy, sau đó hé ra khuôn mặt đầy râu từ trên đỉnh đầu cô đối chiều nhìn xuống dưới.

“Em không nghe thấy Nghiễm ca ca đang gọi em sao?” Ngôn Nghiễm hỏi.

Khương Hồng Lăng vẻ mặt sợ hãi trừng mắt hắn, không. Làm sao bây giờ, cô bị nắm đến, lúc này đây hắn có thể hay không còn giống mấy lần trước thả cô đi, hay sẽ bắt cóc cô, đem cô bán đi?

Ồ. . . . . Cô không nên cùng Trương Hiểu Vương cãi nhau, cô hắn là nên nghe lời mẹ, cùng bạn học đi về nhà, mẹ nói nhiều người như vậy thể mạnh, người xấu cũng không dám tiếp cận cô.

“Vì sao nhìn anh như vậy? Em quên anh là ai chẳng?” Ngôn Nghiễm buông cô, ngồi xổm trước mặt cô bắt được hai cánh tay của cô, còn thật sự mà hoài nghi nhìn chăm chăm cô.

Đã qua một tuần, bởi vì anh hai xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên anh vừa bận việc trường học, bệnh viện cùng trong nhà ba nơi, mới có thể không có thời gian đến gặp cô. Nhưng là mới một tuần, hắn là không đến mức cô đã quên anh đi?

Khương Hồng Lăng sợ hãi lui về phía sau.

“Anh không phải người xấu, anh là Nghiễm ca ca, nhớ rõ không? Anh từng mời em ăn qua MacDonald nha, có nhớ lại không?” Thấy cô vẻ mặt sợ hãi bộ dạng muốn chạy trốn, anh thử thức tỉnh trí nhớ của cô.

“Chú là người xấu.” Cô trừng hắn nói.

“Anh không phải người xấu.” Ngôn Nghiễm lập tức lắc đầu, ” Em nhìn anh, suy nghĩ một chút, anh từng mang em đi ăn MacDonald nha, cũng từng đưa cho em một cái laptop em thực thích thực thích, còn kể cho em nghe truyện cổ tích về nước suối rất lãng mạn. Em nhớ lại chưa? Anh là Nghiễm ca ca a, Nghiễm ca ca.”

“Chú là người xấu.”

“Anh không phải người xấu.”

“Chú là người xấu.”

Xem cô vẻ mặt biểu tình kiên quyết, Ngôn Nghiễm nhìn không được đưa tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương đang ần ần đau. Tại sao lại như vậy chứ? Cô không có khả năng nhanh như vậy quên anh đi nha. Mau suy nghĩ một chút, nhất định có cái gì có thể thức tỉnh trí nhớ của cô a, có!

“Anh không phải người xấu, anh là quái thú thú, em nhớ ra rồi sao? Em vẫn gọi anh là quái thú thú nha.” Hít sâu một hơi, anh tràn ngập hi vọng nhìn chăm chăm cô. Ngay cả danh hiệu anh vô cùng chán ghét cũng đã nói ra miệng, cô không có khả năng còn không nhớ ra anh đi?

“Chú là người xấu, người xấu chính là chú.” Khương Hồng Lăng trừng mắt nhìn anh.

“Két ?!” Ngôn Nghiễm nhất thời há hốc mồm, nguyên lai cô không phải không nhớ rõ anh, cho nên mới đem anh trở thành người xấu, mà là cô nhớ rõ anh chính là người xấu.

Đúng rồi, ông trời! Anh làm sao có thể quên bọn họ lần trước lúc chia tay, cô đã kêu nói anh là người xấu ?

Ngôn Nghiễm nha Ngôn Nghiễm, người chỉ số thông minh cao tới 130, kết quả lại cùng người ngu ngốc giống nhau. Khó trách luôn có người nói, thiên tài cùng ngu ngốc chỉ cách nhau một đường chỉ, anh thật là một ngu ngốc!

Hít sâu một hơi, chứa đựng tinh lực trường kỳ kháng chiến, anh chăm chú nhìn cô.

” Khương Hồng Lăng, em nói cho Nghiễm ca ca, Nghiễm ca ca từng động thủ đánh em sao?”

Khương Hồng Lăng hoài nghi liếc mắt nhìn hắn, sau đó lắc lắc đầu.

“Vậy, Nghiễm ca ca có lừa gạt em sao?”

Cô chân chờ một chút, lại lần nữa lắc đầu.

“Kia, em nói, Nghiễm ca ca đối với em có tốt không?”

Cô lúc này chân chờ có vẻ lâu, lát sau mới gật đầu. Tuy rằng quái thú thú là một người xấu, nhưng là mẹ nói qua, bé ngoan phải thành thực không thể nói dối, cho nên cô phải thành thực trả lời.

“Hào, như vậy em nói cho Ngôn Nghiễm ca ca, Nghiễm ca ca nếu không có đánh em, cũng không có lừa em, rồi đối với em tốt, vì sao em lại nói Ngôn Nghiễm ca ca là người xấu?”

Khương Hồng Lăng nhất thời sững sốt.

Vì sao cô lại nói quái thú thú là người xấu? Quái thú thú tuy rằng quái, nhưng là thật sự hẳn không có đánh qua cô, không có lừa gạt cô, cũng vẫn đối với cô tốt lắm, còn mạng cô đi ăn MacDonald cô thích ăn nhất. Vậy tại sao cô lại nói hẳn là người xấu?

Cô lẳng lẳng nhìn hẳn, tự hỏi mà vẫn không giải được nghi hoặc.

“Nghiêm ca ca không phải người xấu, Nghiêm ca ca là người tốt.” Thấy cô bé lộ ra biểu tình mê hoặc, Ngôn Nghiễm nắm chắc cơ hội tẩy não cô. “Nghiêm ca ca sẽ rất thương rất thương em, còn có thể chiều chuộng em, yêu em, chiều cổ em, sau đó chờ đến lúc em lớn lên biến thành một cô dâu xinh đẹp nhất, sẽ gả cho Nghiêm ca ca.”

“Kẻ điên ! Người cái người điên này, mau thả con gái ta ra!”

Theo âm thanh rống giận, một cỗ sức mạnh lớn lao thỉnh linh đem Ngôn Nghiễm đẩy ngã trên mặt đất. Anh ngạc nhiên nhìn một phụ nữ nhanh chóng đem Khương Hồng Lăng kéo ra phía sau người che chắn, sau đó hung hãn trừng mắt nhìn anh.

Nhớ lại người phụ nữ vừa mới gọi một câu “con gái”, lại nhìn mẹ con các cô khuôn mặt có tám phần giống nhau, Ngôn Nghiễm nhất thời hiểu được người trước mắt chính là mẹ Khương Hồng Lăng, cũng chính là mẹ vợ tương lai của anh.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt anh lập tức nghiêm nghị từ trên sàn nhà nhảy dựng lên.

Vừa thấy nam nhân râu xồm từ trên sàn nhà nhảy lên, bộ dạng hung hăng xông tới, Diệp Hiệu Linh sợ tới mức lập tức hướng con gái kêu to.

“Tiểu Lăng, chạy mau!” Hai mẹ con liều mạng xông về phía trước.

Ngôn Nghiễm ngẩn ra, tính phản xạ liền đuổi theo. “Chờ một chút!”

Diệp Hiệu Linh chạy ở đằng trước quay đầu, chỉ thấy nam nhân kinh khủng kia thế nhưng cả gan làm loạn đuổi theo các cô, cũng không sợ khiến cho người bên ngoài chú ý, nhưng chết tiệt, vì sao ngõ hẻm này trừ bọn họ ra, ngay cả người bán cá cũng không thấy?

“Cứu mạng! Người đâu, cứu mạng nha!” Nàng nháy mắt lớn giọng kêu to.

Cho dù thực gọi không ai đến cứu, ít nhất có thể đem kẻ ác dọa chạy đi? Cô là ngựa chết trước mắt thấy ngựa sống thì chọn đoán, một bên lôi kéo con gái tiếp tục chạy về phía trước, một bên không ngừng mà quay đầu nhìn ác đồ xem đã bị dọa chạy chưa, nhưng ác đồ kia không ngờ ở nháy mắt rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ, thân thủ cũng bắt được con gái của cô.

“Chờ một chút ——”

“A nha ——”

Hét lên một tiếng, Diệp Hiệu Linh lập tức đem túi xách trên vai đánh tới Ngôn Nghiễm, sau đó trong nháy mắt thân thủ hẳn bị chắn, đem con gái tới một phương hướng khác đẩy đi, “Chạy mau, Tiểu Lăng, chạy mau!”

“Chờ một chút, ta không phải ——”

“Cứu mạng nha, cường đạo nha, bọn cướp nha!” Nàng lại giương giọng hét chói tai.

“Đi à ta”

“Cứu mạng nha! Người tên hỗn đản này, ác đồ, biến chất, lại muốn bắt cóc con gái của ta, ta với liều mạng người!”

Vì tranh thủ thời gian con gái chạy trốn chết, Diệp Hiệu Linh không trốn ngược lại lấy nắm tay không ngừng đánh về phía ác đồ.

Ngôn Nghiễm đông thỉm tây trốn, muốn giải thích lại mới mở miệng đã bị đánh gãy. Anh đầy bụng ủy khuất không chỗ khiếu nại, chỉ có thể đem ánh mắt khổ không thể tả quăng đến tiểu phản đồ đang cố gắng chạy trước rồi đi.

Đột nhiên trong lúc đó, vẻ mặt anh kịch biến, hoảng sợ kêu to, ” Khương Hồng Lăng!” Sau, can đảm tê liệt nhìn cô bé bị xe con đánh bay té trên mặt đất, cũng không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ngày hai mươi bảy hơn hai tháng trước

Thật kỳ quái, mẹ hôm nay như thế nào không có tới gọi cô dậy a?

Hôm nay là Chủ Nhật sao?

Không đúng, nàng rõ ràng nhớ rõ ngày hôm qua thì thứ Tư, bởi vì thứ Tư có khóa học cô thích nhất, cho nên cô không có khả năng tính sai. Hôm nay không phải Chủ Nhật, nhưng là mẹ như thế nào còn chưa tới gọi cô rời giường đây? Chính cô cũng đã tính đầu.

A, vâng(là) tiếng mở cửa! Mẹ tới gọi cô.

*****

“Kia thì thế nào?” Ngôn Chi nổi giận đùng đùng tăng thêm ngữ khí lặp lại lời của hắn, “Người thì không thể biểu hiện ra một chút bộ dạng quan tâm sao?”

“Cũng đã điều động nhân lực quan tâm tới cô ấy, mà ta không giống một người quan tâm sao?” Ngôn Nghiễm nhún vai nói.

“Ta muốn người bây giờ phải đi tìm việc giúp đỡ!” Ngôn Chi giận không kềm được một phen giật đích bối bao (A Từ: cái đích bối bao chịu ko bit cái gì) trên vai hắn xuống, đưa hắn đẩy ra ngoài cửa.

“Uy, ta mệt mỏi một ngày, muốn giúp đỡ tìm, chính người sẽ không đi nha?” Ngôn Nghiễm kháng nghị kêu lên.

“Đang giúp tìm người ai không mệt mỏi chứ? Hướng chỉ ai nói ta không đi, ta chính là ở nhà chờ cùng người cùng nhau đi tìm!” không để hắn kháng nghị, Ngôn Chi lôi kéo cổ áo của hắn liền hướng cửa đi đến.

“Uy, Tam ca, người điên rồi phải không. Đai Bắc lớn như vậy muốn đi đâu tìm người?” Ngôn Nghiễm cũng cảm lấy cổ áo của mình, nhưng là đề phòng cổ của mình bị người khác phải không nhân tính Tam ca cắt đứt. Người nào không biết Tam ca thích Trần Tĩnh Bình!

“Hỏi người nha.” Ngôn Chi trợn mắt nói.

“Hỏi ta? ta cũng không phải con giun trong bụng Khương Hồng Lăng, nào biết cô ta sẽ đi chỗ nào!”

Cổ áo trong nháy mắt bị nắm chặt, Ngôn Nghiễm bị kéo đến trước mặt hắn, khoảng cách có chừng ba cm.

“Cô ấy như vậy thích người, người nhưng không biết cô ấy sẽ đi đâu sao?” Ngôn Chi cảm tức, nghiêng răng nghiêng lợi bật ra tiếng.

“Vậy người thích cô ấy, người có biết cô ấy đi nơi nào sao?” Ngôn Nghiễm không hề sợ hãi hỏi lại.

Ngôn Chi ngẩn ra, nhất thời giống như gà trống đấu bại buông hắn ra, suy sụp lui về phía sau.

“Làm ơn , đừng lộ ra cái vẻ mặt như Địa Cầu sắp bị hủy diệt được không?” Ngôn Nghiễm không khỏi nhúc nhích đầu.

Nói giãy không có lên tiếng trả lời, xoay người rời đi.

“Uy , người muốn đi đâu nhỉ?”

Một mảnh trầm mặc.

“Tam ca.” Hắn gọi gọi , nhưng hưởng ứng của hắn vẫn là một mảnh trầm mặc.

Ngôn Nghiễm dùng sức thở dài một hơi.”Tính một cái rồi, ta cùng người đảm nhiệm.” Ai kêu bọn họ là huynh đệ đâu.

Đi ra phía ngoài Ngôn Chi phút chốc dừng bước lại quay đầu nhìn hắn.

“Bất quá ta nói trước một tiếng, ta thật sự không biết cô ấy ở đâu, cho nên chỉ có thể mò mẫm tìm cùng người thử vận may.”

“Chúng ta đi nhanh đi!” Ngôn Chi dùng sức gật đầu, tiếp theo lại nhíu mày nói: “Ta thật sự thực lo lắng cho bệnh mất trí nhớ của Nhu Bình sẽ đụng phải người xấu, hơn nữa cô ấy bộ dạng lại xinh đẹp như vậy.”

Nói Ngôn Nghiễm nhin không được liếc mắt.

Lo lắng? Có tất yếu sao? Giống cô ấy quý kẻ đa đoan như vậy, cô ấy không đi khi dễ người khác cũng đã a di đà Phật rồi, còn lo lắng như vậy! Về phần xinh đẹp, nói thực ra hắn tuyệt không cảm thấy, hắn chỉ cảm thấy cô điều ngoa tùy hứng, vô pháp vô thiên đến làm cho người muốn đem cô hung hăng đập một chút.

Đáng giận, nếu không phải là vì nàng, hắn hiện tại đã sớm tắm rửa chuẩn bị trên giường ngủ.

Cô tốt nhất cầu nguyện đừng để ở bên ngoài hắn tìm được, nếu không hắn nhất định sẽ để cô hối hận diễn trò mất tích này!

☆☆☆

“Ô. . . . . Ô. . . . .”

Tùng đột buồn bã cộng tiếng khóc từ bên trong công viên truyền tới, người đi đường khi đi qua nơi này đều bước nhanh hơn, tưởng chạy nhanh thoát đi này làm người ta lông mao dựng đứng hết cả lên.

Vài người người trẻ tuổi can đảm rất cục nịnh không được tò mò, đi vào bên trong công viên tìm tòi một chút.

“Ô. . . . . Ô. . . . .”

Theo tiếng khóc sồn cả gai ốc, bọn họ thật cẩn thận đi từng bước một đi lên phía trước, lướt qua vườn hoa, hàng rào , chòi nghỉ mát ——

“Ô. . . . . Kêu. . . . .”

“Wow a ——” bọn họ không hện mà cùng khẽ gọi, như thế nào vừa mới rõ ràng là ở phía trước có tiếng khóc, hiện tại đột nhiên chạy đến mặt sau đi? Mỗi người trên người nổi da gà tất cả đều ở trong nháy mắt đứng lên.

Làm sao bây giờ, còn muốn tiếp tục nữa sao? Có người lấy ánh mắt hỏi như vậy.

Đi thôi, ta đã bắt đầu cảm giác được toàn thân sợ hãi . Có người lấy biểu tình không tiếng động đáp trả.

Đùa giỡn cái gì, cũng đã vào được, nếu không tra cái tra ra manh mối, đi ra ngoài không sợ bị người chê cười sao?Người có lá gan hơi lớn hơn cái kia lấy ánh mắt như thể tỏ vẻ .

Cho nên bọn họ nuốt một ngụm nước bọt, lại lần nữa cố lấy dũng khí xoay người hướng vừa mới truyền tới thanh âm đi tới, lại lướt qua chòi nghỉ mát, hàng rào ——

“Ô. . . . .”

Một tiếng khóc thành linh xảy ra lại gần trong gang tấc, cứ như vậy đột nhiên ở bọn họ bên tai vang lên.

“Wow a —— quý nha!”

Mọi người nhất thời lên tiếng hét chói tai, sau đó như là thật sự đụng phải quỷ giống như, như ong vỡ tổ hướng công viên lối ra chạy như điên. Sau đó, giống không đầu ruồi bọ chạy như điên kết quả là đụng vào người qua đường, tiếp theo liền đem quần bài hiệu ứng phát huy đến mức tận cùng.

Phanh! Phanh! Phanh! Bóng tối, toàn bộ đổ!

Nói giầy trơn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt này đột phát trạng huống sau một lúc lâu, thế này mới bừng tỉnh thân thủ đi đỡ đệ đệ.”Nói Ngôn Nghiễm, người có khỏe không?”

“Khá lắm đại đầu quỷ!” Nói Ngôn Nghiễm nhe răng trơn mắt tức giận hô to, đồng thời, nhanh tay lẹ mắt đem theo trên người hắn đứng lên, xoay người đã nghĩ chặn người gây ra họa cầm lại đây, “Muốn đi chỗ nào, ngay cả câu xin lỗi cũng sẽ không nói sao ? ”

“Quý nha!” Người gây ra họa vẫn bệnh tâm thần kêu to.

“Người nói ta giống quỷ?” Ngôn Nghiễm nháy mắt thu hút, tuy rằng rất nhiều người đều đối với hắn nói qua râu hắn có điểm dọa người, nhưng là có đảm lược nói hắn giống quỷ nhân, trước mắt vẫn là đầu một cái.

“Trong công viên, trong công viên có quỷ!” Người gây ra họa run run chỉ vào phía sau công viên nói.

“Trong công viên có quỷ?” Nói Ngôn Nghiễm trên mặt biểu tình thoáng chốc đã tràn ngập hứng thú cùng làm người ta không rét mà run mỉm cười, hắn đột nhiên buông ra, người gây ra họa run run cơ hồ đứng không thẳng chân người, sau đó xoay người hướng cửa vào công viên đi đến.

“Nói Ngôn Nghiễm, người muốn đi đâu?” Nói giầy ngẩn ngơ, vội vàng đuổi theo ngăn trở đường đi của hắn.

“Người biết rõ còn có hỏi.” Ngôn Nghiễm vòng qua hắn, mặt không chút thay đổi nói.

“Người đã quên muốn theo giúp ta đi tìm Nhu Bình sao?” Ngôn Chi lại đuổi theo.

“Ta không quên.”

“Vậy người bây giờ đang làm cái gì?”

“Người từ bé đến lớn đã từng gặp qua quỷ?” Ngôn Nghiễm mỉm cười hỏi, “Ta lớn như vậy cho tới bây giờ sẽ không xem qua quỷ lớn lên trông thế nào, hiện tại thật vất vả đụng phải, không tới nhìn xem không là rất đáng tiếc đấy sao?” hắn nói xong, chợt đột nhiên thở dài một hơi, sau đó thì thảo tự nói bỏ

sung: “Đáng tiếc không đem máy chụp ảnh mang đi ra.”

Ngôn Chi có cổ xúc động tưởng một quyền phùng biển hấn, cho dù hấn là đệ đệ.

Chết tiệt, vì Nhu Bình mất tích chuyện hấn đều nhanh muốn vội muốn chết, mà hấn đâu? Này Tĩnh Bình hao hết tâm lực tưởng lấy lòng rất đúng tượng, cũng chính là của hấn em trai khốn kiếp, lại còn đang suy nghĩ cái gì máy chụp ảnh, thay quý chụp ảnh!

”Ngôn Nghiễm, ngươi ——”

“Hừ. Ngươi có hay không nghe được tiếng khóc?” Ngôn Nghiễm đánh gãy lời của hấn.

“Cái gì?” Ngôn Chi không tự chủ được nghiêng tai lắng nghe, thật sự nha, dường như có người ở khóc.

“Chẳng lẽ đây là vừa mới tên khốn kia theo lời quý? Đùa giỡn cái gì!” Ngôn Nghiễm bỗng nhiên không hồn giật nẩy lại lông mày, tiếp theo liền đi nhanh hướng “Quý khóc thần hào” đi đến.

Thật không biết này sợ quý nhân rút cuộc là làm cái gì việc trái với lương tâm, hơi chút nhìn đến một chút gió thổi cỏ lay sẽ khóc cha gọi mẹ kêu có quý.

Có quý cái Đại Đầu ! Thanh âm này rõ ràng chính là người đang khóc, bọn họ là điếc nghe không hiểu nha? Còn bị đâm cho hấn thiếu chút nữa không xuất huyết bên trong, mông đến bây giờ còn cảm thấy đau!

Hấn hôm nay quả nhiên là xui quẩy tám đời! Đầu tiên là Trần Nhu Bình kia điều ngoa cổ tình gây sự làm cái giả tai nạn xe cộ muốn gọi hấn anh hùng cứu mỹ nhân, lại bốn quả hoá thật, khiến cho hấn ở trong bệnh viện lãng phí nửa ngày thời gian. Mà bây giờ đâu? Hấn còn phải vì nạng diễn viên chính mất tích lãng phí giấc ngủ thời gian ở trên đường mò mẫm đạo. Nhất đáng hận nhất là, thậm chí ngay cả giả quý đều lấy ra khỏi lồng hấp đến hỗ trợ chính hấn!

Tốt lắm, quả nhiên là thấy hấn mi Tĩnh cao chiếu, hồ lạc đồng bằng dễ khi dễ sao? Hấn cũng muốn nhìn một cái, rút cuộc là người nào không hay ho quý hướng lên trên để có thêm can đảm.

Khí tự đan điền, hấn đột nhiên nhất rống, ”Đi ra!”

Tiếng khóc ở trong nháy mắt im bật, bên trong công viên lập tức lâm vào hoàn toàn yên tĩnh, quả nhiên là gió thổi cỏ lay đều có thể nghe. Cho nên khi trong bụi cỏ đột nhiên truyền tới một tiếng xột xoạt rất nhỏ tiếng vang thì nói Ngôn Nghiễm lập tức không chút lựa chọn bước đi Hướng Tiền.

“Đi ra!”

Nhất rống, một trào, lời kéo, hành văn liền mạch lưu loát.

Tránh ở sau hàng rào không “con quỉ” nhất thời bị nắm chặt đi ra ngoài, nhưng mà người bị bắt được cũng sợ đến choáng váng.

Anh em họ Ngôn, đi khắp nơi tìm người không ngờ người giả quý lại là Trần Nhu Bình!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Phanh!”

Cửa bị người dùng sức đẩy ra, thiếu chút nữa đụng phải vách tường phía sau cửa, một nhóm người lập tức thẳng tắp vọt vào trong phòng.

“Lão Tam, nghe nói tìm được người, có phải thật vậy hay không?” Ngôn gia đại gia trưởng Ngôn Tứ Bảo vừa vào nhà, liền giương giọng hỏi.

“Ở đâu? Ngươi nói tìm được người, người đang thế nào?” Ngôn gia nữ chủ nhân Phòng Văn vui mừng ngay sau đó hỏi, ánh mắt đồng thời hướng phòng trong quét tới.

“Nhu Bình!” Theo sát phía sau, người thứ ba bước vào cửa là Trương Thục Phân đang nhanh chóng nhìn xung quanh, sau khi liếc mắt thấy, đã chạy vội đến chỗ con gái.

“Không cần!”

Vừa thấy có người đi về phía cô, Khương Hồng Lăng nhất thời kinh thanh thét chói tai trốn vào ngồi ở trong lòng Ngôn Nghiễm trên sofa, một đôi tay

còn gất gao vòng ở cổ của anh, nước mắt vừa mới ngừng lại không lâu lại lần nữa rơi xuống.

Theo tiếng thét chói tai của cô, mọi người nháy mắt đình chỉ tất cả các động tác, tầm mắt không tự chủ được từ nhìn cô, thông thả chuyển qua trên người Ngôn Nghiễm bị cô dùng tay ôm chặt lấy.

“Không cần nhìn ta như vậy a.” Ngôn Nghiễm xấu tính nói.

Anh rốt cuộc là trêu ai chọc người nào, tại sao phải xui xẻo như vậy đụng tới loại sự tình này chứ?

“Lão Tam, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, các người ở nơi nào tìm được Nhu Bình?” Sau một hồi yên lặng, Ngôn Tứ Bảo mở miệng trước.

“Chúng ta là ở trong công viên kế chung cư bên cạnh tìm được cô ấy.” Ngôn Chi trên mặt có loại biểu tình quái dị nói không nên lời.

“Nó làm sao có thể chạy đến nơi đó?” Trần Chí Dục hỏi.

Ngôn Chi nhìn hẩn một cái, sau đó cúi đầu nhìn lom lom mũi chân mình. “Cô ấy nói muốn về nhà.”

“Cái gì?”

“Nhu Bình”, Ngôn Chi do dự nói ra hai chữ này, bởi vì hẩn hiện tại căn bản không biết, có nên hay không tin tưởng cô gái trước mắt đang ôm Ngôn Nghiễm là Trần Nhu Bình. “Cô ấy nói mình phải về nhà.”

“Về nhà?”

Mọi người hoàn toàn không hiểu ra sao.

“Chung cư Thụy Đình.” Hẩn thờ dài lại ngẩng đầu nói, “Cô ấy nói nhà cô ấy ở tại vùng núi chung cư Thụy Đình, nhưng cô ấy đi như thế nào đều không đến, cho nên liền trốn trong công viên khóc.”

Trong phòng lâm vào một mảnh yên lặng.

“Ngôn Chi, người đang ở đây nói cái gì, người đương nhiên biết Nhu Bình không phải ở tại chung cư Thụy Đình, nó. . . . .” Trương Thục Phân chậm rãi lắc đầu nói, lại bị Ngôn Nghiễm vô lễ cắt ngang.

“Cô ấy nói cô ấy tên Khương Hồng Lăng, không phải Trần Nhu Bình.”

Trương Thục Phân sắc mặt trong nháy mắt trắng xanh.

“Không !” nàng kêu to nhằm phía con gái, lại làm Khương Hồng Lăng một bên càng thêm kịch liệt kêu khóc.

“Không cần —— chú cứu ta, không cần —— ô. . . . . chú , a —— không cần , ô. . . . .” Cô càng ôm chặt Ngôn Nghiễm, liều chết không chịu buông tay.

Nếu không mở miệng nói cái gì đó, Ngôn Nghiễm chỉ sợ lỗi tai của mình sẽ bị chấn điếc.

“A di, người trước bình tĩnh ngồi xuống được không?” Anh vươn tay, về mặt kiên định đẩy Trương Thục Phân ra.

“Bà xã, đừng như vậy, em ngồi xuống trước.” Trần Chí Dục lập tức đi lên trước ôm vợ, trấn an nói.

“Nó rõ ràng chính là con gái chúng ta Nhu Bình nha, anh nói đúng hay không?” Trương Thục Phân cầm chặt tay chồng hỏi, nước mắt ngăn không được cuộn cuộn chảy xuống.

Trần Chí Dục ôm lấy vợ đang thương tâm không thôi đi đến sofa ngồi vào chỗ của mình, vợ chồng Ngôn thị cũng theo sau ngồi xuống, mà lão đại Ngôn Bút, lão nhị Ngôn Mặc, lão tam Ngôn Chi không phân biệt tìm tư thế thoải mái, hoặc đứng hoặc dựa vào ba góc tường khác.

Ánh mắt bảy người toàn bộ chăm chú vào một góc sofa trong phòng khách, nơi có hai người giống như trẻ sinh đôi kết hợp dính lại cùng nhau.

Trong phòng khách một mảnh trầm tĩnh, chỉ nghe một trận lại một trận khóc thút thít.

“Tốt lắm, đừng khóc” Ngôn Nghiễm khó khăn lấy hết sức nhẫn nại nhìn nữ nhân hoặc là nên nói là “cô gái” trên người anh nói.

Khương Hồng Lăng hít hít mũi, đem nước mắt nước mũi lau cả trên quần áo anh, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Ta bụng thật đói.”

“Em muốn ăn cái gì?”

“Có thể được ăn. . . . . MacDonald không?”

Ngôn Nghiễm ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt bảy người, trừ Ngôn Chi vừa mới thấy qua biểu hiện này của Trần Nhu Bình, toàn bộ đều mở lớn hai mắt.

MacDonald? Bọn họ có nghe làm hay không? Bít tết trừ bít tết Thai Tô đều không ăn, trà chiều trừ trà Khái Duyệt đều không uống, thế nhưng mở miệng nói muốn ăn MacDonald?! Địa Cầu sắp bị hủy diệt sao?

(A Từ: cái tên bít tết và trà mọi lần đầu nghe, ta cũng chẳng hiểu nên ai bít thì cm giải giúp ta. Nên mọi ng cứ tạm hiểu vậy nha)

“Ta đi mua.” Duy nhất có Ngôn Chỉ mở miệng nói, tiếp theo liền xoay người ra cửa.

“Có muốn uống nước giải khát không?” Ngôn Nghiễm không để ý sáu người kia giống như bị điểm huyết, thẳng cúi đầu hỏi cô.

Khương Hồng Lăng lắc đầu, sau đó nhỏ giọng nói: “Nhưng là ta muốn đi toilet.”

Ngôn Nghiễm gật đầu, lấy tay chỉ hướng hành lang, “Từ nơi này đi thẳng, em có thể tìm được toilet.” Nói xong thấy cô hoàn toàn không có động tĩnh gì, hần đầu hàng thờ dài hỏi: “Muốn anh mang em đi không?”

Khương Hồng Lăng quay đầu nhìn thoáng qua những người xa lạ cô không biết, nhịn không được sợ hãi gật đầu.

Ngôn Nghiễm miễn cưỡng ức một tiếng rên rỉ, theo cô từ trên ghế đứng lên, để cô nắm tay của mình đi đến toilet.

Đến cửa nhà vệ sinh, Khương Hồng Lăng cũng không có buông tay, ngược lại lôi kéo anh vào trong toilet, Ngôn Nghiễm sợ tới mức vội vàng dừng lại, đương nhiên, sức kéo của anh khiến Khương Hồng Lăng cũng bị kéo ngừng lại.

Cô quay đầu nhìn anh.

“Em không phải muốn đi toilet sao? Nhanh đi nha.” Anh giả bộ trấn định nói, trong lòng nghĩ, cô không phải là không thể tự mình thoát quần trên toilet mà muốn anh hỗ trợ đi?!

“Theo giúp ta.”

“Két?!” Ngôn Nghiễm cảm thấy chút nữa rớt xuống.

“Theo giúp ta.” Khương Hồng Lăng vành mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm anh không chuyển mắt nói.

Cô hoàn toàn không biết mình tại sao lại biến thành một người lớn, lại tìm không thấy đường về nhà. Cô nhớ rõ số điện thoại nhà, cũng nắm thật sự rõ ràng, nhưng là vì sao cha với mẹ cũng không muốn tiếp điện thoại của cô?

Cô tên Khương Hồng Lăng, không phải Trần Nhu Bình, vì sao bọn họ cả đám đều gọi cô là Nhu Bình, còn nói cô bị bệnh rồi?

Cô không có bệnh, không muốn tiêm cũng không cần uống thuốc, lại càng không nguyện ý ở trong bệnh viện. Cô muốn gặp cha mẹ mình, hai người đó không phải là cha mẹ của cô, cô căn bản là không biết bọn họ.

Vì sao bọn họ lại nói với cô một đồng truyện kỳ lạ... , lại dùng cái loại biểu tình kì quái này nhìn cô? Hại cô cảm thấy rất sợ hãi rất sợ hãi. . . . .

Cô vụng trộm thừa dịp không có người chú ý chạy ra ngoài, cô phải về nhà, cũng nhớ rõ địa chỉ nhà mình, nhưng là nàng đi đã lâu đã lâu rồi mà vẫn tìm không được đường về nhà.

Sau lại có một chú tốt bụng nói muốn mang cô về nhà, cô thật là cao hứng nhưng lại rất sợ hãi, bởi vì mẹ nói không thể tin tưởng lời người xa lạ... , cũng tuyệt đối không thể theo bọn họ đi.

Nhưng là nàng nhớ... muốn về nhà, thật sự nhớ... quá, lại rất sợ chú xa lạ kia là người xấu, sau chú đó đột nhiên lại sờ soạng cô, nàng rốt cuộc biết nguyên lai hẳn thật là người xấu, bởi vì mẹ nói người xấu sẽ sờ loạn thân thể của mình.

Cô rất sợ hãi, liền mình chạy nhanh về phía trước, cuối cùng chạy đến trốn tránh phía sau cái cây cũng không dám lộ tiếng nói ra ngoài.

Thẳng đến tối rồi cô vẫn không dám ra, nhưng một mình cô rất sợ hãi nha, cha mẹ, cô phải về nhà, còn có bụng cô thật đói thật đói nha.

Cô vẫn khóc vẫn khóc, khóc đến mắt đau quá đau quá, nhưng là cô vẫn chỉ có một mình, sau đó đột nhiên một thanh âm dọa cô nhảy dựng lên, quái thú phát hiện ra cô.

Người xấu. . . . . chú là người xấu, nhưng là cô tìm không thấy người quen biết, chỉ có hẳn, chỉ có quái thú thú là cô biết, chỉ có quái thú thú biết cô là Khương Hồng Lăng, không phải là cái gì Trần Nhu Bình, chỉ có hẳn, chỉ có hẳn.

Cô trơ mắt nhìn hẳn, ánh mắt hồng hồng lại vô cùng đáng thương, thấy thế nào cũng giống như con vật nhỏ làm người ta thương tiếc. Nhưng Ngôn Nghiễm căn bản không tinh thần đi chú ý cô.

“Giúp em?” Ngôn Nghiễm thiếu chút nữa không cẩn thận cắn đứt đầu lưỡi của mình. “Em biết mình đang nói cái gì sao?” Hẳn không chế không nói hướng cô kêu to.

“Wow nha ——” Khương Hồng Lăng nhất thời sùng sốt liền khóc lớn. chú thật hung dữ. . . . .

“Làm sao vậy, làm sao vậy?” trong phòng hai cô gái đồng thời lao đến.

“Wow nha” Khương Hồng Lăng tiếp tục khóc to .

“Lão Tứ!” Phòng Văn vui mừng chộc ghẹo lão tứ , “Ngươi làm chi lớn tiếng như vậy ? cô ấy đang bị bệnh ngươi cũng không phải không biết, chẳng lẽ ngươi không thể theo cô ấy một chút sao?”

“Nhu Bình. . . . .” Trương Thục Phần muốn lại gần xem con gái, tại sao sau khi bị Ngôn Nghiễm nói thì con gái liền khóc lớn, một đôi tay níu lấy y phục của hắn, còn người thì trốn phía sau lưng hắn chính là không cho cô tới gần.

” Cô ấy muốn ta theo vào Toilet ,ngươi muốn ta theo giúp cô ấy?” Ngôn Nghiễm nhin không được lớn tiếng nói ra.

“Cái gì ” Trương Thục Phần cùng Phòng Văn vừa vui mừng đồng thời há hốc mồm

Ngôn Nghiễm dùng sức xoa nhẹ huyết Thái Dương, liền quay đầu hướng ở phía sau lưng hắn cầu xin cô ấy: “Đừng khóc được không?”

“Chú thật hung dữ. . . . .” Khương Hồng Lăng vẫn khóc thút thít không ngừng.

“Không nên gọi ta là chú.” Ngôn Nghiễm nói, liền nhu nhu càng lúc càng xoa huyết Thái Dương

Hắn thật sự không hiểu nổi xưng hô kỳ quái rốt cuộc là từ đâu tới đây , hắn mới mười chín tuổi mà thôi nha, làm sao giống chú? Huống chi diện mạo của hắn lại có không điểm nào kỳ quái, thế nhưng trong công viên đột nhiên cô liền lao vào trong lòng ngực của hắn sau đó vẫn không buông hắn còn mở miệng kêu hắn là “chú” !

Chú—— thật sự là con mẹ nó!

“Nhưng là ngươi vốn chính là chú nha.” cô thút tha thút thít nói.

Ngôn Nghiễm nói dùng sức hít vào, áp chế lửa giận trong lòng.”Ngươi không phải muốn đi toilet sao? Mau vào đi.” Hắn gỡ tay ra cô mà thúc giục.

“Theo giúp ta.” Tay nhỏ bé trong nháy mắt lại dính trên người hắn.

” Khương, Hồng, Lăng.” Hắn rút cục mất đi tính nhẫn nại, bất tri bất giác mà dùng phương thức lấy ra đề đối phó nàng, gần từng chữ lạnh lùng kêu tên của nàng

Thấy cô mở to miệng ——

“Không cho phép khóc.” Ngôn Nghiễm lập tức ngăn lại nói.

Cần môi, nước mắt ở trong hốc mắt quay tròn chuyển, nhưng nói mà ko suy nghĩ, Khương Hồng Lăng thật sự không lên tiếng mà khóc lớn, hắn vội vàng liền nắm cơ hội.

” Đi toilet đi.” Thấy cô tuy rằng phản ứng thật chậm, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi toilet, hắn thiếu chút nữa liền thở sâu ra một ngụm đại khí, hoàn hảo đúng lúc nhìn được, bởi vì sự tình vẫn chưa xong.

“Đem cửa đóng lại.” Hắn lại nói. Cô ngay cả gọi hắn cùng vào toilet cũng dám nói ra, khó bảo đảm cô sẽ không mở cửa đi toilet.

“Không cần.”

” Khương, Hồng, Lăng.”

Khương Hồng Lăng cố nén không để cho mình khóc lên.”Kia. . . . . Ngươi phải đáp ứng ta không thể đi nha.” Cô yêu cầu.

Ngôn Nghiễm gật gật đầu.

“Không thể gạt ta nha.” cô vẫn là không yên lòng.

“Mau vào đi.” Hắn lạnh lùng dọa cô, chỉ thấy động tác của cô rất nhanh, bình một tiếng đóng cửa toilet.

“Lão Tứ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao ngươi lại kêu Khương Hồng Lăng mà Khương Hồng Lăng là ai?” Phòng Văn vui mừng lập tức đặt câu hỏi.

“A di, bác sĩ nói thật sự là mất đi trí nhớ sao?” Ngôn Nghiễm không trả lời vấn đề, mà đưa mắt nhìn sang Trương Thục Phần.

“Bác sĩ. . . . .” Trương Thục Phần chỉ nói hai chữ, trong nhà vệ sinh đột nhiên truyền đến âm thanh thét chói tai.

“A ——”

Ngoài cửa ba người đồng thời nhìn trong nhà vệ sinh mà Ngôn Nghiễm cũng đang đứng gần cửa trong nháy mắt đúng lúc dừng lại, bởi vì hần nhớ tới bên trong hiện tại là một cô gái trưởng thành chứ không phải là một bé gái.

Hần lập tức xoay người đưa lưng về phía cửa toilet, thấy cha, Trần thúc thúc, đại ca cùng nhị ca đồng thời hướng bọn họ rất nhanh mà đi tới, cũng nghe thấy mẫu thân cùng Trương a đi trong nhà vệ sinh khẩn trương hỏi vấn đề.

“Làm sao vậy, chuyện gì xảy ra?”

” Bình, làm sao vậy?”

“Ô. . . . . Cửa ta. . . . . Ô. . . . . Lông dài.”

Trong nháy mắt Ngôn Nghiễm chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí vọt mạnh thượng hần hai má, hần nhìn trên hành lang đột nhiên dừng lại, cùng hần đồng dạng có xấu hổ biểu tình bốn người, im lặng không nói gì.

“Hừ, đây là tự nhiên, vốn là nên có, tựa như tóc người. . . . .” Trong nhà vệ sinh ở một trận trầm tĩnh sau, vang lên âm thanh vui mừng của Phòng Văn.

“Nhưng là ta vốn không có nha.”

Trong nhà vệ sinh lại lần nữa lâm vào một mảnh trong trầm mặc.

“Đây là muốn trưởng thành mới có.” Phòng văn vui mừng còn nói.

“Nhưng là nó đen sẫm nhìn khó coi, ta. . . . .”

Nhất thời, ngoài cửa năm người không hẹn mà cùng nhanh chóng hướng phòng khách mà đi.

☆☆☆

“Lão Tứ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Năm người trở lại phòng khách tìm chỗ ngồi xuống, nhìn lão tứ mà hỏi nghiêm túc.

Ngôn Nghiễm không có trả lời ngay, lại đem tâm mắt chuyển hướng Trần Chí Dục, sau đó nhử mảy hỏi: “Trần thúc thúc, giữa trưa lúc ta rời khỏi bệnh viện sau chuyện gì xảy ra, còn có, bác sĩ đối với bệnh này có giải thích gì không?”

Trần Chí Dục ở trầm mặc một hồi nhi sau, về mặt ngưng trọng lắc đầu.

“Bác sĩ căn bản nói không ra nguyên nhân, mặc kệ chúng ta hỏi cô vấn đề gì, cô đều trả lời được, chẳng qua câu trả lời của cô ấy lại. . . . .” tiếng nói của hần trở nên tích ách.

” Khương Hồng Lăng, mười tuổi, liền nói mình đang học lớp 4, nhà ở số 3, lầu 8, khu A, chung cư Thúy Đình, phố Trường An, điện thoại XXXXXXXX, ba ba tên là Khương Cẩm Đào, mẹ mẹ tên là Diệp Hiệu Linh.” Ngôn Nghiễm tiếp tục nói, giống như anh đã biết trước đem toàn bộ nói ra.

Trần Chí Dục ngạc nhiên nhìn hần, liền suy sụp gật đầu, khàn giọng nói: “Đúng vậy, đây là câu trả lời của cô ấy. Nhưng là làm sao có thể? Cô ấy rõ ràng chính là Nhu Bình, làm sao có thể. . . . . Làm sao có thể. . . . .”

“Lão Tứ?” Tứ Bảo nhện không được kêu lên, bởi vì hần nghe không hiểu ra sao.

“Nói đơn giản là Nhu Bình bị tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại trong cơ thể của cô ấy là nhâm nhâm —— có lẽ ta nên nói là linh hồn, không còn là Trần Nhu Bình, mà biến thành một cô bé 10 tuổi tên là Khương Hồng Lăng.” Ngôn Nghiễm nói, nhìn về mặt khó hiểu của phụ huynh.

“Người đang nói thật hay nói giỡn? ! ” nói bút mị thu hút, về mặt không tin.

Ngôn Nghiễm đang định mở miệng, bỗng nhiên cửa mở ra, Ngôn Chỉ tay cầm đồ ăn MacDonald đi tới.

“Không tin, các người có thể hỏi hỏi hần,” tay anh chỉ vào Ngôn Chỉ, “Xem bên trong Trần Nhu Bình đến tột cùng có phải cô ấy không”.

Ngôn gia mỗi người đối với Trần Nhu Bình đều hiểu rõ, cho nên mọi người tự nhiên có thể nhận ra Trần Nhu bình đích thực giả.

” Ngôn Chỉ, lời người nói là sao?” Ngôn Bút đem khẩu ánh nắng chuyển hướng lão Tam hỏi.

Ngôn Chỉ trước đem trên Fastfood bỏ lên bàn sau đó mới thông thả nâng người lên rồi nói “cô ấy không phải Nhu Bình.”

“Điều này sao có thể?” Ngôn Bút vẫn như cũ không tin, thân là cảnh sát, hần đã nói tìm được chứng cứ, một chứng cứ thật sự có thể chứng minh

“Ta, nhân chứng cùng chứng cứ đến đây, người có thể bắt đầu kiểm tra.” Ngôn Mặc xê dịch cằm, cảm thấy hài hước mà mỉm cười nói.

Nghe vậy, mọi người nhất trí chuyển hướng ra hành lang. Ngôn Nghiễm cũng không ngoại lệ, nhưng anh mới vừa quay đầu thì đã bị vật nặng chạy vội đến ép cả người anh vào trong số pha, thiếu chút nữa làm toàn bộ không khí trong cơ thể anh thoát ra khỏi phổi, hại anh hít thở không thông mà chết.

“Chú!” Khương Hồng Lăng nức nở kêu to.

“Khụ khụ, người muốn hại chết ta nha!” Ngôn Nghiễm than vãn hỏi, đồng thời đem Khương Hồng Lăng đẩy ra để lấy hơi.

“Người gạt người!” cô hít hít cái mũi hồng hồng, nhìn chăm chăm hấn lên án

“Ta làm sao gạt người rồi?” Hô hấp hơi thuận, Ngôn Nghiễm nhú mày cúi đầu nhìn chăm chăm cô vẫn đặt ở trên người hấn.

“Người nói người sẽ không đi, nhưng là ta không thấy được người.” hít hít cái mũi, cô cảm thấy ủy khuất, nước mắt giọt giọt rớt xuống.

Hấn thiếu chút nữa không thốt ra lời.

“Ta đi đến làm sao, ta không phải ở trong này sao?” Hấn nhú mày mệnh lệnh “ngồi xuống.”

“Không cần! Người bế ta đi “thân thể của cô trong nháy mắt lại dính trở lại người anh giống như gấu koala làm anh bước đi khó khăn.

Ngôn Nghiễm có chút bất đắc dĩ giấu điểm sắc mặt càng lúc càng khó coi nhìn Ngôn Chi, trong mắt tràn ngập ta cũng không nguyện ý như vậy, trong lời nói có biện pháp người sẽ đem nâng kéo rời đi ta.

“Tĩnh —— không, Khương Hồng Lăng, anh có giúp em mua MacDonald nha, em có muốn ăn hay không?” Ngôn Chi đưa mắt nhìn sang cô gái mà mình yêu thích nói, tuy nói hiện tại “cô ấy” không phải là cô ấy.

Aiz...! hấn tâm tình bây giờ thật sự thật phức tạp.

Hấn tự tay theo trong túi giấy xuất ra cọng khoai tây nướng đưa cho cô, sao biết Khương Hồng Lăng vừa thấy có người xa lạ tiếp cận, lập tức đem vui lên ngực của Ngôn Nghiễm, hai tay càng ôm chặt.

Ngôn Chi nhất thời đứng tại nguyên chỗ, biểu tình âm tình bất định.

Ngôn Nghiễm dùng sức thở dài một hơi, nhanh đem hai tay của cô kéo xuống dưới. Tuy nói bọn họ cũng đều biết hiện tại Trần Nhu Bình không phải Trần Nhu Bình, nhưng là trước mắt thân thể vẫn là của cô, việc ôm một cô gái nữ tính như thế này thì không ổn cho lắm. Huống chi, tục ngữ không phải nói bằng hữu vợ không thể đùa, vì vậy càng phải giữ một khoảng cách.

“Ngồi xuống.” Hấn vỗ vỗ Khương Hồng Lăng, cũng thân thủ đem nói giấy trên tay cọng khoai tây lấy tới nhét vào trong tay cô “Mau ăn!”

“Ta còn muốn Côca.” cô mút lấy cái mũi sợ hãi yêu cầu.

Ngôn Nghiễm liếc mắt, đem Côca Ngôn Chi đưa tới nhét vào tay cô, sau đó chỉ thấy nàng khoai hoạt một ngụm bánh một ngụm Côca bắt đầu ăn.

“Lão Tứ người nói, việc này rốt cuộc là phát sinh như thế nào, Nhu Bình bị xe đụng vào có cái điều gì không thích hợp sao?” Ngôn Tứ Bảo đem tầm mắt từ con gái của bạn tốt sang con trai của mình, sắc mặt phi thường ngưng trọng.

Ngôn Nghiễm liếc mắt, đem Côca Ngôn Chi đưa tới nhét vào tay cô, sau đó chỉ thấy nàng khoai hoạt một ngụm bánh một ngụm Côca bắt đầu ăn.

Ngôn Nghiễm đầu tiên là thở dài thật mạnh, sau đó mới do dự mở miệng.”Có mấy lời con vốn không muốn nói, nhưng là. . . . .”

“Có lời gì là không thể nói? Về chuyện của Nhu Bình sao?” Trần Chí Dục cắt ngang lời của hấn, vội vàng hỏi.

Hấn chần chờ gạt đầu.

“Nó không phải lại làm chuyện gì không nên làm chứ ?” Hiểu con không ai bằng mẹ, Trương Thục Phán hỏi vào trọng tâm.

Bà vẫn biết con gái đối con trai thứ tư của Ngôn gia là vô cùng si tình, cũng biết hấn không yêu con gái mình, lại nói con thứ ba của Ngôn gia đối với con mình vô cùng tốt, nhưng là chuyện tình cảm nên nói thế nào đây? Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, những lời này thật đúng là nói hết hết thảy.

“Kỳ thật tai nạn xe cộ cũng không phải ngoài ý muốn, mà là Nhu Bình một tay chỉ đạo, mục đích là vì lôi kéo sự chú ý của con.” Ngôn Nghiễm sau khi trầm mặc một hồi lâu, rốt cục đem chuyện hấn vẫn giấu điểm nói ra.

“Cái gì ? Cháu nói cái gì?” Trần Chí Dục nhin không được cao giọng kêu lên.

“Lão Tứ, con đừng nói lung tung!” Ngôn Tứ Bảo trừng mắt cảnh cáo con trai.

“Người gây ra họa là Lâm Mỹ Quân, bạn thân nhất của Nhu Bình, chắc cô, chú đều biết cô ấy, nếu mọi người không tin, hiện tại có thể gọi điện thoại hỏi, hoặc là mời cô ấy lại đây gặp mặt đem mọi chuyện nói rõ ràng.” Ngừng một chút, Ngôn Nghiễm lại tiếp tục bổ sung, “Kỳ thật người đưa Nhu Bình

đến bệnh viện cũng là cô ấy, bởi vì cô ta không nghĩ tới mình thật sự dựa vào Nhu Bình, còn làm cô ấy ngất đi, cô ta cũng bị sợ hãi.”

“Tại sao có thể như vậy? Nhu Bình nó. . . . . Nó làm sao có thể làm loại này việc ngu ngốc này?” Trương Thục Phân nhìn không được khóc lên, mà Trần Chí Dục thì mặt xanh mét.

“Cho nên ý của em là, kỳ thật trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, thân thể Trần Nhu Bình vẫn chứa linh hồn cô ấy, thẳng đến sau tai nạn xe cộ, việc hoán linh hồn mới đột nhiên xuất hiện?” Ngôn Bút trầm ngâm nói.

“Đúng.”

“Nhưng là việc này cũng không thể nào xảy ra a, có ai bị tai nạn xe cộ hôn mê tỉnh lại sẽ biến thành như vậy đâu?” Ngôn Bút vẫn như cũ không thể nhận chuyện vớ vẩn này là thực.”Mất đi trí nhớ thực phổ biến, nhưng là trao đổi linh hồn? Đây tính cái gì? hồ sơ X sao?”

Ngôn Nghiễm nhìn thoáng qua vợ chồng vợ chồng đã không biết nên nói cái gì vợ chồng, cùng với cha mẹ đang vội vàng trấn an bọn họ, sau đó bình tĩnh mở miệng, “Bất kể là hồ sơ X hoặc hồ sơ Y, anh cả, anh làm việc cho chính phủ, muốn lấy được một ít hồ sơ đặc thù chắc không khó?” Xem ra, bây giờ có thể bình tĩnh xử lý chuyện này chỉ còn bốn anh em bọn họ.

“Em muốn làm cái gì?” Ngôn Bút quay đầu nhìn về phía túi khôn của bốn anh em-lão Nhị.

“Vậy còn phải nói ư, đương nhiên là điều tra tất cả tư liệu về Khương Hồng Lăng, xác định xem có thật là một người khác phải không ?.” Ngôn Mặc tức giận nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó đương nhiên là muốn đem thân thể của cô tìm ra, nhìn xem linh hồn Trần Nhu Bình có phải thật vậy hay không cùng cô trao đổi. Cái này cũng muốn ta nói nữa sao?” Hần không khỏi đảo cặp mắt .

“Người cho là người thật sự có hồ sơ X sao?” Ngôn Chi trừng mắt liếc hần một cái, hần còn tưởng rằng lão Nhị đầu óc thông minh sẽ có không giống người thường sẽ có ý kiến hay đấy, kết quả. . . . .

“Bằng không người có chủ ý nào tốt hơn không?” Ngôn Nghiễm chọn lá chắn hỏi.

Ngôn Chi chau mày, há mồm muốn nói lại không biết nên nói gì sao.

“Vậy cứ như thế đi, ” nói dưới giấy quyết định mở miệng, “Chúng ta trước tìm được Khương Hồng Lăng bản nhân nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thời gian đã gần đến đêm khuya một chút, từng nhà đã tắt đèn đi vào giấc ngủ, duy chỉ có Ngôn gia vẫn đang đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa không ngừng có tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Trong phòng khách, mọi người về mặt bắt đầu nhìn dè chừng Khương Hồng Lăng ôm chặt lấy Ngôn Nghiễm, hoàn toàn thúc thủ vô sách, vô kế khả thi, bởi vì bất luận kẻ nào chỉ cần khoanh khắc đến gần cô, sẽ nghe thấy tiếng thét chói tai.

“Hồng Lăng, người không phải muốn đi ngủ sao? A đi mang người về nhà ngủ nha.” Trương Thục Phân ôn tồn nói với cô.

“Ta không cần, người gạt người!” Khương Hồng Lăng về mặt cảnh giới trừng mắt

Mọi người đem ánh mắt hướng Ngôn Nghiễm, mà sắc mặt của hần so với bọn họ cũng sẽ không đẹp hơn chút nào, bởi vì hần mệt mỏi đến chết! Hần lại không thể đối với Khương Hồng Lăng phát hỏa, bởi vì hần chỉ cần hơi chút lớn tiếng hoặc biến sắc, là có thể khiến cô khóc lớn, người không hay ho tụt đối là hần.

“Vì sao nói như vậy? A đi khi nào thì đã lừa gạt em?” Hần nạt tính tình hỏi.

“A đi nói bác sĩ tiêm thuốc cho ta.” Khương Hồng Lăng mang thù nói.

Ngôn Nghiễm nhìn không được liếc mắt, “Đó là bởi vì em sinh bệnh .”

“Ta không có ho khan cũng không có nước mũi, ta không có sinh bệnh!”

Hắn dùng lực hít một hơi.

“Hảo, em không có sinh bệnh, nhưng là em không phải nói muốn đi ngủ sao? Hiện tại a di sẽ mang em đi về nhà ngủ nha, vì sao em không cần?”

“Bởi vì a di gạt người, có lẽ a di căn bản là không phải muốn dẫn ta về nhà ngủ, mà là muốn dẫn ta đi bán đi.” cô nói được nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“A di không có gạt người, người là con gái của a di, a di làm sao có thể đem người bán đi đâu?” Trương Thục Phân vội vàng vì chính mình làm sáng tỏ.

“Ta không phải con gái của người, ta là con gái của mẹ ta.”

Vừa nghe đến lời nói này, Trương Thục Phân nhin không được lại lần nữa nước mắt rơi như mưa.

“Thục Phân, ta xem đêm nay khiến cho Nhu—— không, Hồng Lăng ở nhà của ta tốt lắm.” Phòng vẫn vui mừng an ủi đề nghị, cùng là người làm mẹ, bà hoàn toàn hiểu biết hiện tại Thục Phân có bao nhiêu thương tâm khổ sở.

“Nhưng là. . . . .”

“Vậy phiền toái chị dâu.” Trần Chí Dục nắm tay thê tử nói.

“Nói cái gì phiền toái.” Phòng vẫn vui mừng lắc đầu, tiếp theo quay đầu đối tiểu nhi tử nói: “Lão Tứ, người mang Nhu—— không, mang Hồng Lăng đến phòng ngủ của khách, nhớ rõ phải bật điều hòa.”

Ngôn Nghiễm gạt đầu bất đắc dĩ.

“Đi thôi, anh mang em tới phòng ngủ.”

“Người ngủ cùng ta sao? Quái thúc thúc.” Khương Hồng Lăng nhận chân hỏi.

“Đương nhiên không được!” Ngôn Chi kịch liệt trả lời.

Ngôn Nghiễm đã muốn lười nói cái gì nữa .

“Lão Tam, người bồi lão Tứ cùng lên lầu đi.” Ngôn Tứ Bảo lấy tay chỉ huy nói.

Chỉ chốc lát sau, hai huynh đệ đã một tả một hữu đem khách nhân đưa vào trong phòng khách, nhưng vấn đề xuất hiện, Khương Hồng Lăng vẫn cảm chặt lấy tay Ngôn Nghiễm, từ cũng muốn hắn bồi nàng ngủ.

Ngôn Nghiễm thật sự mệt sắp chết rồi, mở miệng muốn cô buông tay, cô lại kiên quyết lắc đầu, hắn liền không giãy dựa nửa ngã đầu hướng trên giường nằm xuống.

Khương Hồng Lăng thấy thế, cao hứng lập tức hướng trên người hắn tới sát, nhưng cô vừa dựa vào thì một giây sau hắn bị một người hung hăng từ trên giường kéo ra.

“Người làm gì?” Ngôn Chi nín lấy cổ áo của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi bật ra thanh hỏi.

“Ngủ nha, người không thấy được sao?” Ngôn Nghiễm mệt mỏi ngay cả giãy dựa khí lực đều không có, hắn nói được hữu khí vô lực.

“Ngủ? Đây là phòng của người sao? Muốn ngủ quay về phòng người đi ngủ!” Ngôn Chi hung ác giận trừng mắt nhìn hắn.

“Người nghĩ rằng ta và người không muốn sao?” Ngôn Nghiễm vô lực cúi đầu nhìn thoáng qua đôi tay đang nắm quần áo của mình.

Ngôn Chi tức giận mệnh lệnh, “Vậy sao người cũng không cho ta ngủ ở bên cạnh cô ấy!”

“Làm ơn, Tam ca người làm ơn thương ta, ta mệt mỏi đến gần té xỉu. . . . .”

“Không cho phép chính là không cho phép!” Ngôn Chi cắt đứt lời của hắn, một đôi tuổi trẻ khí thịnh cô nam hi nữ nằm ở trên giường, ai biết có thể hay không không cần thận lau súng hỏa? Vì bảo hộ Nhu Bình ách, thân thể, hắn nói cái gì cũng không đồng ý việc hai người ngủ chung ở trên một cái giường.

Ngôn Nghiễm gạt đầu, “Hảo, vậy người nói cô ấy buông trước.”

“Không thể!” Khương Hồng Lăng lắc đầu nói.

Tuy rằng nàng đến bây giờ còn không biết vì sao chính mình sẽ biến thành cái dạng này, còn có một cả đêm quay chung quanh ở bên người mình các thúc thúc, các dì xa lạ rốt cuộc muốn cô làm cái gì, nhưng có một người cô biết, thì đó chính là quái thúc thúc, hơn nữa hắn cũng biết cô mỗi ngày tan học về nhà sẽ đi đường nào, chỉ cần hắn mang cô tới đó, cô là có thể tìm được đường về nhà. Cho nên, cô nhất định phải theo sát sau quái thúc thúc, tuyệt đối không thể nói tay, nếu không cô có khả năng thật sự vĩnh viễn đều không về nhà được .

Cô không buông tay, tuyệt đối không thể buông tay.

“Em gái. . . . .”

“Ta không quan tâm, quái thú thúc, ngủ cùng ta, phải ngủ cùng ta.” Không để ý tới Ngôn Chi, Khương Hồng Lăng làm nũng nói với Ngôn Nghiễm.

Ngôn Nghiễm về mặt người cũng thấy đầy biểu tình, lấy tay Ngôn Chi đang kéo áo của hắn ra, xoay người lại muốn nằm xuống giường, nhưng một cổ sức lực cũng trong nháy mắt đập hắn xuống giường.

“Người ngủ trên sàn nhà.”

Nào có loại sự tình này ?

Ngôn Nghiễm tưởng kháng nghị, sao biết Ngôn Chi đột nhiên không biết từ nơi này biến ra một sợi dây thừng nhỏ, không có hảo ý theo dõi hắn, ngoài miệng lại nói: “Em gái, người có phải hay không sợ 『 quái thú thúc 』 sẽ nhân lúc em ngủ sẽ chạy trốn? anh sẽ giúp em đem hắn trói lại được không? Như vậy em sẽ không phải lo lắng hắn lên trốn đi.”

“Uy , Tam ca, người không phải đang nói đùa đi?” Ngôn Nghiễm lập tức kêu lên.

“Người cứ nói đi?” hai mắt ngoài cười nhưng trong không cười hướng đi hắn.

“Hào hảo hảo, ta ngủ trên sàn nhà cũng có thể chứ? Người không cần tới nữa rồi!” Ngôn Nghiễm lui về phía sau thỏa hiệp, hắn rốt cuộc là trêu chọc người nào, thật sự là ngả tam đối mi!

“Người sớm đâu có không phải được?” Ngôn Chi lông mày nhướng lên nói “Bất quá vì để ngừa vạn. . . . .” Hắn đột nhiên ra tay, nhanh chóng đem Ngôn Nghiễm hai tay buộc chặt ở sau lưng, sau đó lại cột lên hai chân của hắn.

“Wey wey Wey, người đây là ý gì?” Ngôn Nghiễm ngạc nhiên kêu to.

“Chính là ý này.” Ngôn Chi tay không lưu tình chút nào, buộc chặt phía sau, thiên khảo nghiệm là phù buộc đủ nhanh, còn dùng lực kéo mạnh hai cái.

” Ngôn Chi! Buông, tên hỗn đản này!” Ngôn Nghiễm cũng nhận không được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi hướng hắn tức giận kêu lên.

Ngôn Chi bắt vì sợ động xoay người đem trẻ nhỏ quân dây thừng một chỗ khác giao cho hai mắt tròn xanh xem ngây người Khương Hồng Lăng, cũng lấy lòng mỉm cười nói: “Cái này cho em, như vậy em sẽ không sợ hắn thừa dịp người ngủ khi vụng trộm chạy mất, đúng hay không?”

Khương Hồng Lăng ngờ ngạc gật gật đầu, cúi đầu nhìn thoáng qua sợi dây thừng trên tay, lại nhìn người đang ngồi ở trên sàn nhà, hai tay quái thú thúc bị trói sau lưng ở sau người, đột nhiên trong lúc đó nở nụ cười.

“Thật giống chú cún nhỏ nha, quái thú thúc.”

“Con mẹ nó!” Ngôn Nghiễm cũng nhận không được nữa mắng, ” Ngôn Chi, người nếu không buông lời mà nói. . . , ta thề người nhất định sẽ hối hận.”

“Thả người ra ta mới có thể hối hận.” Nói giắt đắc ý vẫy vẫy tay.

Ngôn Nghiễm giận trừng hắn liếc mắt một cái, tiếp theo liền thay đổi lời quay đầu nhìn Khương Hồng Lăng trên giường dỗ nói : “Hồng Lăng ngoan, đến giúp anh đem dây thừng cởi bỏ.”

“Đừng lãng phí thời gian, ta đã thất mối kết, cô ấy không cởi được đâu.” Ngôn Chi gió mát nói.

Ánh mắt giết người lại lần nữa bắn về phía Ngôn Chi, Ngôn Nghiễm lạnh lùng ra lệnh, “Bắt nó buông ra!”

Ngôn Chi hoàn toàn bất vì sợ động, quay đầu ngồi đối diện ở trên giường, nhìn mí mắt bắt đầu sụp xuống của Khương Hồng Lăng mỉm cười, “Nhanh chút ngủ đi, chúc người có một mộng đẹp.” Nói xong, hắn không kim lòng mà hôn một cái trên trán cô.

Không có biện pháp, ai kêu Trần Nhu Bình khi đối mặt hắn thì luôn có bộ mặt hung dữ, có khi nào từng có bộ dạng đáng yêu như thế này chứ? Không thể trách hắn giàu đồ bìm leo.

“Sắc lang!” Một cái Hổ Nguyên sét đánh chân thật mạnh đá lên mông Ngôn Chi bỏ qua là đực báo thù riêng.

“Nguyên lai người đem ta trói chặt, mục đích không phải là vì bảo hộ cô ấy, mà là muốn phòng ngừa ta phá hư chuyện tốt của người.” Hắn châm chọc khiêu khích theo dõi hắn.

Ngôn Chi không chịu phản kích, ngược lại chợt nhớ tới, nếu không đưa hắn hai chân định vị lời mà nói. . . , hắn dùng khiêu cũng có khả năng nhảy đến trên giường đi, cho nên quay người lại, hắn lại đem một cái dây thừng con, một mặt thắt ở hắn bị trói buộc hai chân thượng, một chỗ khác tắc cột vào góc giường thượng.

“OK, như vậy hẳn là không sai biệt lắm.”

“Ngươi hẳn hẳn!” Ngôn Nghiễm mắng hắn.

“Ngủ ngon.” Ngôn Chi vẫn là bất vi sở động hướng hắn mỉm cười, xoay người đi ra cửa phòng, hoàn hảo tâm thay bọn họ đem cửa phòng cấp Cerrada.

”Ngôn Chi!” Ngôn Nghiễm kêu to, khiêm Khương Hồng Lăng sợ tới mức mắt vừa nhắm lại lập tức mở to.

“Quái thú thú, ngươi đang ở đây nói chuyện với ta sao?” cô xoa ánh mắt hỏi.

“Hồng Lăng, ngươi thật vậy hay không thực lo lắng quái thú thú chạy trốn?” Đầu nhanh chóng vừa chuyển, Ngôn Nghiễm quyết định muốn chọc giận từ nói giậy!

Khương Hồng Lăng thành thực gật đầu, chợt cúi đầu liếc nhìn sợi dây thừng trong tay một cái, sau đó thiên chân nở nụ cười, “Bất quá ta hiện tại không lo lắng sao.”

“Sai lầm rồi.” Hắn nghiêm trang lắc đầu, “Ngươi cho là có ngăn này dây thừng, quái thú thú liền không nhúc nhích được sao?”

Vì để chứng thật lời của mình, Ngôn Nghiễm đột nhiên dùng sức đá mạnh dưới chân giường nơi bị trói buộc hai chân, trong nháy mắt, cả cái giường cũng chấn động kịch liệt, thậm chí lệch ra xa vị trí cũ mười cm.

Khương Hồng Lăng sợ tới mức hai mắt mở to, hai tay tắc cầm chặt lấy cái chăn đan dưới thân.

“Ngươi xem, quái thú thú nói có đúng hay không? ngay cả giường đều lệch vị trí, dây thừng này làm khó được ta sao?”

“Kia. . . . . Vậy làm sao bây giờ?” Nhất thời, Khương Hồng Lăng làm bộ đáng đột nhiên muốn khóc. cô thật sự rất sợ hãi quái thú thú chạy trốn nha, bởi vì cô bây giờ chỉ nhận biết hắn mà thôi.

“Đừng khóc, quái thú thú chỉ ngươi một cái biện pháp, ngươi xuống giường.”

cô theo lời bò xuống giường.

“Năm xuống, ngủ ở bên cạnh quái thú thú, chúng ta như vậy dựa vào ngủ, nếu quái thú thú đột nhiên chạy trốn lời mà nói. . . , ngươi nhất định sẽ biết đúng hay không?” Ngôn Nghiễm hơi chút di chuyển vị trí, nhường ra một cái không gian.

Khương Hồng Lăng nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói không sai, vì thế liền nằm tiến bên cạnh hắn vị trí, ôi của hắn trong chớp mắt liền đang ngủ.

Ngôn Nghiễm nhìn nhanh ôi của hắn nhìn nàng ngủ cười lạnh, hắn thật sự là chờ không được sáng mai đến rồi, Tam ca đang nhìn thấy cảnh tượng trước mắt tình hình đặc biệt lúc ấy có phản ứng gì?

Hừm hừ, hắn chính là ý định muốn chọc giận từ hắn!

Chết tiệt hắn, thậm chí có khác phái không nhân tính như vậy đối đãi hắn, tên hỗn đản nào!

☆☆☆

Vù. . . . . Vù. . . . . Vù. . . . .

Khương Hồng Lăng chạy trốn mệt mỏi quá, nhưng Ngôn Nghiễm lôi kéo cô tiếp tục chạy về phía trước, không chút nào không có ngừng xuống dưới đắc ý nguyện.

Vù. . . . . Vù. . . . . Vù. . . . .

Cô sắp hô hấp không đến , vù. . . . . Vù. . . . .

“A!” Một cái không cẩn thận, nàng dưới chân không biết đạp phải cái gì, cả người đột nhiên té sấp về phía trước, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó một đôi tay đã đỡ lấy cô, không thì cô đã ngã mất rồi.

Ngôn Nghiễm nhanh chóng hướng phía sau cô nhìn lại, xác định Ngôn Chi không đuổi theo sau, lúc này mới cúi đầu xem cô.

“Có sao không?”

“Hào. . . . . Hào. . . . . Mệt mỏi quá” Khương Hồng Lăng cố gắng suốt nửa ngày rốt cục cũng nói đầy đủ ra hai chữ, nhưng đó cũng không phải là điều cô muốn nói nhất. Cô dùng sức hô hấp vài cái, cho dù vẫn thờ hồng học như cũ, vẫn là nói ra muốn hỏi nhất vấn đề, “Ta có thể đi ăn MacDonald sao?”

Quái thú thú nói, chỉ cần cô có thể chạy đến không bị Ngôn Chi thúc thúc đuổi tới hoặc tìm được đường, cô là có thể ăn MacDonald. Hiện tại Ngôn Chi thúc thúc đã không thấy, vậy bọn họ bây giờ là không phải có thể đi MacDonald rồi sao?

“Đương nhiên có thể.” Ngôn Nghiễm hào tâm tình gật đầu.

Hừ, cái gì gọi là quân tử báo thù, ba năm không muộn?

Chính là giống hán như bây giờ!

Đem Khương Hồng Lăng lừa đến trên sân nhà cùng hán cùng ngủ, mục đích đúng là vì trả thù Tam ca nặng sắc khinh huynh đệ. Không nghĩ tới hán còn tưởng là thực sự khác phái không nhân tính, sáng sớm vào phòng thấy tình huống kia, không nói hai lời đem hán cấp quần áo một chút!

Thật là thị sĩ khả sát, không thể nhục (A Từ: người có thể chết nh ko thể chịu nhục)! Hán thật sự muốn làm không rõ ràng lắm, Tam ca trong óc rốt cuộc trang cái quỷ này nọ? Thậm chí ngay cả em trai là hán cũng làm người không tin tưởng!

Mà hán, nếu thật sự đối Trần Nhu Bình có hứng thú lời..., hán chờ tới bây giờ mới ra tay với cô sao? Không phải đã rat ay từ tám trăm năm trước chứ không phải chờ đến bây giờ mới ra tay!

Thật sự là không nghĩ không tức, càng tưởng liền càng tức ! Thù này không báo không phải quân tử! Tam ca hán càng lo lắng cho cô, hán liền cùng cô chạy trốn, làm cho hán lo lắng, ai kêu hán ngay cả huynh đệ mình cũng không tin. Hừ!

Hai người đi vào MacDonald, về mặt hưng phấn của Khương Hồng Lăng nhất thời không biết nên ăn chút gì đó mới tốt, bởi vì nàng cảm thấy dường như mỗi một loại đều ăn ngon nha, hơn nữa phần món ăn nhĩ đồng còn có đưa món đồ chơi.

Đột nhiên, Ngôn Nghiễm nhưng lại không tự chủ được khi thấy ánh mắt hồn nhiên kia, cùng với trên mặt biểu lộ cười ngọt ngào hấp dẫn. Đây là gương mặt hán chưa bao giờ thấy qua của Trần Nhu Bình, hồn nhiên ngọt ngào giống như một tiểu tiên nữ, hán bất tri bất giác khiến hán xem ngây người, nhìn xem nhìn không chớp mắt, hồn nhiên vong ngã.

“Quái thú thú? Quái thú thú?”

“Két?” Đột nhiên cảm giác có người gọi hán, Ngôn Nghiễm vội vàng hoàn hồn.

“Đến phiên chúng ta, chị ấy đang hỏi người đó, người muốn ăn cái gì?” Khương Hồng Lăng nói cho hán biết.

“Không nên gọi ta là quái thú thú.” Hán trước đối với cô nhủ mày cảnh cáo, sau đó mới quay đầu nói: “Một phần com A, của người đâu?” Hán quay đầu trở lại xem cô.

“Ta muốn com nhĩ đồng B.” Khương Hồng Lăng cao hứng nói.

“Thức ăn trẻ con?” Ngôn Nghiễm mày nhủ lại phải chết nhanh, “Như vậy người ăn được ăn no sao?”

“Nhưng là ta nghĩ muốn có món đồ chơi a.” Cô về mặt giả dựa, mặc dù biết chính mình đột nhiên biến thành lớn sau, sức ăn cũng tăng nhiều rồi, nhưng là nàng thật sự muốn cái món đồ chơi kia a.

Hán chú ý tới biểu tình ngạc nhiên của cô phục vụ, vội vàng nói: “Người muốn đem món đồ chơi đưa cho đệ đệ có phải hay không? Vậy cũng đừng cho chính mình ăn không đủ no. Tiểu thư, một phần com A, com nhĩ đồng A, B cho ta một phần. Như vậy có thể chứ ? ”

Hán hỏi câu cuối cùng đương nhiên là hỏi Khương Hồng Lăng, chỉ thấy cô về mặt mừng rỡ gật đầu không thôi như bầm tãi, cuối cùng thậm chí còn nhìn không được đánh về phía hán, một đám hôn nồng nhiệt nhắm thẳng trên mặt hán đưa tới.

“Đợi. . . . . Chờ một chút, Khương Hồng Lăng, dừng tay, dừng tay ! ” Ngôn Nghiễm cảm thấy mình điên rồi. Hán tự tay ngăn chặn nàng hành động như phát cuồng, đồng thời chú ý tới bên trong tiệm Fastfood mọi người đều tròn to mắt nhìn chăm chăm bọn họ. Đầu của hán. . . . . Đau quá!

“Ta rất thích, rất thích người nha quái thú thú, người quả nhiên không phải người xấu.” Khương Hồng Lăng vui mừng nói.

Ngôn Nghiễm trên trán nhất thời trượt xuống ba đường hắc tuyến.

“Không cần lại bảo ta quái thú thú” hán lại nhắc lại “Còn nữa, ta từng mời người ăn MacDonan nên cũng không phải người xấu?”

“Kia quái thú thú người rốt cuộc là người xấu, vẫn là người tốt?”

Nhất thời, Ngôn Nghiễm chỉ nghe bốn phía truyền đến một trận xì xào bàn tán, hán cảm giác mình đầu càng đau đớn.

“Người đứng là tiểu thư phiền toái, chúng ta muốn mang ra bên ngoài.” Hán đối quầy tiểu thư nói.

“Quái thú thú, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.” Khương Hồng Lăng giật hán quần áo bị xuống.

Hán không để ý đến cô.

“Quái thú thú, quái thú thú. . . . .”

Làm người ta thống hận xưng hô không ngừng mà ở vang lên bên tai, tựa hồ không nghe đến hần trả lời liền vĩnh viễn không đình chỉ giống nhau. Ngôn Nghiễm không chỉ cảm thấy đau đầu như muốn vỡ tung, còn có một cổ không biết từ đâu mà đến tức giận chính chậm rãi trào lên.

“Quái thúc thúc, quái. . . . .”

“Không cần lại bảo ta quái thúc thúc!” Hần rốt cục cũng nhịn không được nữa hét lớn, không chỉ khiến Khương Hồng Lăng sợ tới mức mắt đỏ hoe, cũng đem người khác hoảng sợ.

“Ồ. . . . .” Cô chỉ phát ra một tiếng.

“Không cho phép khóc, nếu không như thế này phần cơm trẻ nhỏ có đồ chơi cũng không cho.” Rốt cuộc không quan tâm mọi người quanh mình nghĩ như thế nào, hần lạnh giọng uy hiếp.

Nước mắt ở trong hốc mắt ngưng tụ, Khương Hồng Lăng đỏ một đôi con thỏ mắt, cắn chặt môi dưới run run, dám không để cho mình khóc lên. Cô không thể khóc, không thể khóc, bởi vì nếu khóc sẽ không có đồ chơi.

Cô phục vụ tiếp nhận tiền xong đưa túi đồ, Ngôn Nghiễm liền xoay người đi ra ngoài, lại phát hiện vẻ mặt vẫn đột nhiên muốn khóc của cô vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, hần không khỏi thờ dài một hơi, sau đó đi trở về, dặt tay nâng đi ra ngoài.

Rốt cuộc đối với đứa trẻ không hiểu chuyện này, hần đối với cô nên làm sao bây giờ đây?

Ai!

☆☆☆

Làm sao bây giờ?

Kỳ thật muốn đối phó. . . . . Ách, phải nói là ứng phó một đứa nhỏ khiến nó muốn nói một cái gì, phương pháp đơn giản nhất chính là thuận theo, đương nhiên loại trừ chuyện giết người phóng hỏa.

Cho nên khi hai người ăn xong MacDonald, nói đùa mực cũng dụ Khương Hồng Lăng không gọi hần là quái thúc thúc nữa, mà đổi thành gọi hần là anh Ngôn Nghiễm, hần lập tức thực hiện lời hứa mang nàng đi tới trước khu vui chơi nhí đồng.

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, chỉ cần nhất chơi, quả nhiên là không sợ trời không sợ đất.

Nhưng là cô không sợ, hần sợ nha!

Ngôn Nghiễm cầm chặt lấy thùng rác chảy như điên, hần cảm giác mình cũng sắp muốn chết, chết ở mười chín tuổi tuổi còn trẻ, tương lai có tương lai thời điểm.

“Nôn —— nôn ——” rất thống khổ, thật là khó chịu, rõ ràng giữa trưa ăn trứng này nọ sớm một giọt không dư thừa toàn bộ nhổ ra rồi, vì sao hần còn phun không ngừng?

Trời ạ! Ai tới cứu cứu hần? Còn như vậy tiếp tục nôn khan đi xuống, có thể hay không có người cho là hần nôn ọe rồi? Hần liền từng thấy quá phụ nữ có thai giống hần làm như vậy nôn không ngừng, nhưng ngay cả nước miếng cũng nôn không được.

Có nên không thăm như vậy đi? Dù sao trên mặt hần còn để lại một bó rau to, lại có người ngu ngốc cũng sẽ không đem hần trở thành phụ nữ có thai mới đúng. Nhưng là vấn đề nằm ở chỗ người này, hần tình nguyện bị trở thành người phụ nữ có thai, cũng không cần bị trở thành bọn hèn nhất, thế nhưng chơi trò ly cà phê xoay tròn liền ói thành như vậy, hần phải hay không nam nhân nha?

Huống chi như thế này còn có thuyền hải tặc, Yun-night Speed. . . . .

Trời ạ! Cũng không thể được phách nói lời xuống dưới, đem ta đánh chết có vẻ mau?

“Anh Ngôn Nghiễm. . . .”

Làm ơn, đừng lại tới nữa. Hần nhìn hướng Khương Hồng Lăng xin tha thứ, sao biết cô lại đưa cho hần một chai nước khoáng, tay kia thì xoa phần lưng của hần, từ trên cao đi xuống không ngừng mà vỗ nhẹ hần, giống như là muốn giúp hần giảm bớt thống khổ giống nhau.

Nhìn trên mặt hần còn thật sự lại vẻ mặt lo lắng, không biết vì sao, nhưng hần lại đột nhiên cảm giác thấy mình như vậy không khổ sở nữa. Hần tự tay tiếp nhận nước khoáng trong tay cô, một bên súc miệng, một bên nghĩ lại tới, nguyên lai cô vừa mới mượn hần tiền lẻ cũng không phải vì đi mua đồ ăn vặt để ăn, mà là thay hần đi mua nước khoáng.

“Cám ơn.” Nước vào đến trong miệng hương vị không hề làm hần muốn buồn nôn, Ngôn Nghiễm tự đáy lòng quay sang cô nói cảm ơn.

Khương Hồng Lăng nhất thời hướng hân lộ ra một nụ cười ngây thơ “Không khách khí.” Nhưng lập tức nhú mày, rất chân thành hỏi: “Anh Ngôn Nghiễm, người muốn hay không đến bệnh viện khám bệnh nha? Tuy rằng tiêm thuốc rất đau, uống thuốc cũng rất đáng sợ, nhưng là như vậy bệnh mới có thể hết mau nha.” Dừng một chút, cô lại bổ sung: “Đây là mẹ ta nói nha.”

Cô ngây thơ biểu tình cùng ngữ khí ngây thơ, làm cho Ngôn Nghiễm không tự chủ được lộ ra một chút cười, nguyên lai Trần Nhu Bình ở thời điểm này thật ngọt ngào đáng yêu.

Nhưng là, hân tiếp theo lại mãnh liệt nhú mày, nhắc nhở trước mắt mình nữ nhân này bề ngoài tuy là Trần Nhu Bình, nhưng trong cơ thể không phải là linh hồn cũ của cô, hơn nữa cho dù thật sự là cô, hân cũng không thể đã quên Tam ca thích cô là sự thật.

Quân tử không đoạt người yêu của người khác, hân phải nhớ lấy điểm này.

“Ta không sao?” Nhẹ nhàng đẩy cánh tay cô trên lưng mình ra, Ngôn Nghiễm đạm thanh nói.

“Nhưng là. . . . .”

“Ta nói ta không sao sẽ không sao. Người không phải còn muốn chơi sao? Muốn chơi cái gì?”

Khương Hồng Lăng do dự nhìn thuyền hải tặc đang ở giữa không trung đang đưa tới lui, cùng ở giữa không trung truyền càng liên tục vang ra tiếng thét chói tai Yun-night Speed, thật lâu sau, cô đột nhiên dùng sức lắc đầu.

Ngôn Nghiễm sừng sốt, trên mặt rõ ràng có viết ba chữ muốn chơi nữa, nhưng là cô như thế nào lại lắc đầu?

“Thật sự không chơi?” Hân thử hỏi.

Cô quay người một cái, sau đó lại thử dùng sức lắc đầu.

“Vì sao?” Hân ung dung hỏi.

Khương Hồng Lăng cắn cắn môi cánh hoa, “không!”

“Sợ hãi?”

Cô lắc đầu.

“Người muốn chơi cái khác?”

Ánh mắt nháy mắt lại sáng ngời, tưởng cô cơ hồ sẽ gật đầu, nhưng một giây sau, theo ánh mắt chìm âm đạm, cô lại lắc đầu.

Ngôn Nghiễm chịu không nổi rồi, hân tới bên cô, đem cô kéo ngồi vào ghế plastic mà công viên thiết kế để cho du khách ngồi nghỉ ngơi, hân dùng tay vạy quanh tai vịnh của ghế rồi từ trên cao nhìn xuống.

“Tại sao muốn nói dối, người rõ ràng rất muốn đi ngoạn đúng hay không?” Hân nhìn chăm chăm cô hỏi.

Khương Hồng Lăng do dự một chút mới gật đầu.

“Vậy tại sao muốn nói dối?”

“Bởi vì Anh Ngôn Nghiễm sinh bệnh rồi, Hồng Lăng không thể kéo Anh Ngôn Nghiễm đang bị bệnh cùng Hồng Lăng đi chơi, đó là không đúng.”

Trùng mắt thấy trên gương mặt của cô biểu tình chân thành, Ngôn Nghiễm cơ hồ muốn bắt đầu hận mình. Hân rốt cuộc là phát ra cái gì thần kinh, không nên đánh vỡ nồi đất để hỏi? nếu chính mình cảm thấy không thoải mái, mà cô còn nói không chơi, kia không phải vừa vặn có thể dẹp đường về nhà sao? Hân không có chuyện gì sao không nên đến hỏi cô tại sao vậy?

Như thế rất tốt rồi, giỏi vô cùng, hân hận không thể tự giết chính mình, bởi vì hân phát hiện tự mình thế nhưng muốn hôn cô, cái hôn này một ngày trước còn làm cho hân tránh né còn không kịp!

Ông trời, còn như vậy đi xuống như thế nào được?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vì ngăn chặn mình dần dần bị lay động, vừa rạng sáng ngày thứ hai Ngôn Nghiễm liền trốn ra khỏi nhà, thề sống chết muốn cách cô càng xa càng tốt. Chính là anh hoàn toàn không nghĩ qua, bởi vì anh rời nhà, Ngôn, Trần hai nhà thất khẩu thiếu chút nữa bị khiến cho người ngã ngựa đổ.

”Ngôn —— Nghiễm!”

Khi tiếng kêu nghiêng rằng nghiêng lợi truyền vào lỗ tai anh thì Ngôn Nghiễm còn tưởng rằng mình nghe lầm, bởi vì anh cũng đã trốn đến nhà học muội ở đảo viên này, trong nhà làm sao có thể có người tìm tới?

Nhưng sự thật chính là sự thật, khi anh quay đầu thấy anh ba về mặt hung thần ác sát hướng anh đi tới thì anh không khỏi trợn to hai mắt, tiếp theo quay đầu bỏ chạy!

Thật sự là gặp quỷ! Đài Loan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, anh ba làm sao có thể biết anh trốn tới chỗ này?

Mẹ nó mẹ nó! Cứu mạng nha! Chỉ xem biểu tình trên mặt anh ba cũng biết, anh hiện tại nếu bị nắm đến khẳng định không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

“A ——” xong rồi!

“Ngươi còn chạy!” Ngôn Chỉ nghiêng rằng nghiêng lợi lời hấn dừng lại, sau đó không hề báo trước liền cho hấn một quyền.

Ngôn Nghiễm phản xạ trước bảo vệ máy chụp ảnh đơn độc trong tay, hai má đương nhiên bị đánh mạnh một quyền, đau đến hấn nhe răng trợn mắt thiếu chút nữa kêu cha gọi mẹ .

“Đau a, anh ba, sao anh đánh em?” Hấn cảm thấy ủy khuất, tuy nói hấn sáng sớm liền “bỏ chạy”, đem phiền toái ném cho những người khác ứng phó là có một chút không đạo nghĩa, nhưng việc này có một nửa là vì anh ba nha!

Cái gọi là lâu ngày sinh tình, hôm qua mới cùng nữ nhân kia ở chung một ngày mà thôi, hấn cũng đã không nhận được tâm động, nếu lại tiếp tục cùng cô ở chung, khó bảo toàn hấn sẽ không thích cô, như vậy đến lúc đó tình yêu cay đắng nhiều năm của anh ba đối với cô ấy thì nên làm cái gì bây giờ? Cho nên mới sáng sớm hấn đã rời khỏi nhà, đem cơ hội lâu ngày sinh tình này lưu cho anh ba, chính là không nghĩ tới hảo tâm không được hảo báo.

”Sao đánh ngươi à?” Ngôn Chỉ thốt ra, đồng thời niu lấy cổ áo của hấn rất nhanh đi đến chỗ anh dừng xe.

“Chờ một chút, chờ một chút, anh muốn kéo em đi đâu?”

“Về nhà!”

“Về nhà? Vì sao?”

“Ngươi còn dám hỏi vì sao?” Ngôn Chỉ hung tợn quay đầu dùng ánh mắt lạnh tri hấn, “Ngươi có biết Nhu Bình từ khi tìm không thấy ngươi, một mình khóa ở trong phòng khóc, như thế nào cũng không chịu mở cửa, ngay cả bữa sáng, cơm trưa cũng không có ăn hay không?”

“Anh nói thật hay nói giỡn vậy?” Ngôn Nghiễm nhất thời há hốc mồm.

Ngôn Chỉ không để ý đến biểu tình ngạc nhiên của hấn, sau khi dùng sức ném hấn vào bên trong xe, chính mình nhanh chóng ngồi vào ghế lái, khởi động động cơ, cũng không quan hấn khi gió có ngồi xong hay không, xe “Phốc” một tiếng liền xông về phía trước.

☆☆☆

“Lão Tứ, con rốt cục đã trở lại.” Phòng Văn vui mừng cảm ơn trời đất đón con vào cửa.

“Xú tiểu tử, biết rõ nó chỉ tin ngươi, chỉ chịu cùng ngươi thân cận, ngươi lại chạy trốn không biết tung tích!” Ngôn Tứ Bảo một chương đánh lên đầu con trai rồi mới vừa vào cửa, cảm giác sâu sắc nuôi không dạy, lỗi của cha.

”Ngôn Nghiễm, đi van cầu cháu mau đi xem Nhu Bình một chút, nó từ sáng đến giờ thật không có ăn, ngay cả cửa còn không ra.” Trương Thực Phán lời kéo tay hấn năn nỉ nói.

“Ngôn Nghiễm, cầu xin cháu.” Trần Chí Dục cũng đứng trước mặt hấn sắc mặt ngưng trọng.

Áp lực một người tiếp một người hướng lên đầu Ngôn Nghiễm, ép tới hấn thiếu chút nữa phải quỳ xuống.

Ông trời! Tại sao lại như vậy chứ? Hấn nhớ rõ tối hôm qua sau khi từ Lục Phúc thôn trở về, Khương Hồng Lăng đã có thể cùng mọi người hoà mình rồi, thậm chí sau lại nguyện ý một mình trở về phòng ngủ, như thế nào nhưng bây giờ. . . . .

”Ngôn Nghiễm. . . .”

“Ta đi xem cô ấy.” Cất ngang tiếng cầu khẩn của Trương Thục Phân, Ngôn Nghiễm tiêu sái thẳng tắp lên phòng khách lầu hai, những người khác cũng đi theo sau.

Sau khi đứng lại, hần tự tay gõ cửa. “Hồng Lăng, mở cửa.”

Trong phòng không có ... chút nào hưởng ứng.

“Thử lại lần nữa.”

“Lớn tiếng một chút.”

“Nói cho nó biết con là Ngôn Nghiễm”

Một nhóm người đứng ở phía sau hần, không hện mà cùng rất đúng lúc chỉ điểm cho hần.

Ngôn Nghiễm phi thường hợp tác nghe theo đề nghị, lại hướng cửa phòng đóng chặt mở miệng. “Khương Hồng Lăng, là anh Ngôn Nghiễm, mở cửa được không?”

Trong phòng vẫn là một mảnh lặng im, không hề có động tĩnh gì.

Mọi người sắc mặt ngưng trọng đứng trước mặt, chẳng lẽ Ngôn Nghiễm xuất mã cũng không được sao?

“Ngôn. . . . .” Trương Thục Phân đang muốn lên tiếng cầu Ngôn Nghiễm thử lại lần nữa thì cửa phòng đột nhiên “Đáp” một tiếng, khóa cửa bị xoay mở.

Ngôn Nghiễm lập tức cất bước tiến lên thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra, để ngừa đụng vào cô phía sau cửa. Mà trong nháy mắt trông thấy cô, tim của hần không khỏi bị nhéo mạnh.

Đập vào mắt hần là hốc mắt sưng đỏ, sắc mặt tái nhợt, cùng với một đôi mắt tràn ngập kinh hoàng, mờ mịt cùng vô thố, Khương Hồng Lăng ôm chặt hai đầu gối trốn tại phía sau cửa góc sáng sủa, giống như là tiểu bạch thỏ xông vào từ thủy nê kiến trúc mà thành rừng rậm, trù run run cùng sợ hãi, trong đầu rớt cuộc không thể cất vào bất kỳ vật gì bình thường.

“Nhu Bình. . . . .” Trương Thục Phân là người đầu tiên ngăn chặn không được muốn chạy lại phía cô, lại làm cho cô sợ hãi mà phát ra tiếng thét chói tai thật lớn.

“Không cần!” Khương Hồng Lăng nháy mắt cúi đầu đem chính mình ôm càng chặt.

”Nhu Bình. . . . .”

“Bà xã, không cần.” Trần Chí Dục giữ chặt Trương Thục Phân đang rơi lệ, lắc lắc đầu, “Cho Ngôn Nghiễm đi qua.” Hần nhìn Ngôn Nghiễm xin giúp đỡ.

Ngôn Nghiễm vẫn chưa nhìn hần, vì đôi mắt của hần sau khi vào cửa nhìn thiên hạ trốn tại góc tường, ánh mắt liền không dời đi.

Trời, làm sao có thể biến thành như vậy? Hần khiếp sợ nhìn cô gái dè chừng núp ở góc tường, cả người ngây ra như phỗng.

Khuôn mặt tươi cười thiên chân ngọt ngào của cô phảng phất còn ở trước mắt, sắc mặt hồng nhuận giống như quả táo, hơn nữa nụ cười như hoa thực rực rỡ, xinh đẹp của cô đủ để cho từng người qua đường đi qua cô quay đầu nhìn, nhưng nhìn xem cô hiện tại. . . . .

Chết tiệt, rốt cuộc con mẹ nó chuyện gì xảy ra, chẳng qua mới nửa ngày, cô rốt cuộc đối với bản thân làm cái gì, tại sao có thể có biện pháp đem mình làm thành bộ dạng này?

Cảm xúc đau lòng không bù được tức giận, Ngôn Nghiễm mím môi đi về phía cô, bỗng nhiên một tay kéo cô đứng lên.

“Lão Tứ!”

”Ngôn Nghiễm!”

Bốn vị trưởng bối ở đây đều bị động tác thô lỗ của hần làm sợ tới mức kêu ra tiếng, nhưng hần đã tức quá rồi, căn bản không nghe được.

“Cô rốt cuộc đang giờ trò quý gì?” Hần cầm bà vai của cô dùng sức lay động, quát: “Muốn học người ta tuyệt thực kháng nghị có phải hay không? Tốt nhất, cô nên cái gì đều không cần ăn, tốt nhất ngay cả nước cũng không cần uống. . . . .”

”Ngôn Nghiễm, nguoi điên rồi sao!” Ngôn Chí nhanh chóng xông lên trước tách hần cùng Khương Hồng Lăng ra, nhưng một giây sau một bóng đen phút chốc từ trước mắt hần lù qua ——

Khương Hồng Lăng trực tiếp nhào vào trong lòng Ngôn Nghiễm.

”Anh Ngôn Nghiễm!” cô khóc cơ hồ nghe không ra giọng lúc trước, nghẹn ngào kêu to, sau đó gắt gao ôm hần.

Ngôn Nghiễm đầu tiên cả người cứng đờ, sau đó cúi đầu, thờ dài dè chừng nhìn cô ôm chặt mình.

” Khương Hồng Lăng, đừng như vậy, trước đứng vững được không?” Hân ôn nhu thờ dài.

Nhanh dựa vào trước ngực hân đầu kịch liệt lắc lắc, “Ta muốn về nhà, anh Ngôn Nghiễm, ta muốn về nhà.” cô ghen ngào nói.

” Anh Ngôn Nghiễm tối hôm qua không phải đã nói với em, cha mẹ em đã xuất ngoại không ở nhà, cho nên. . . . .”

Nhờ chức vụ của anh cả, bọn họ tra được Khương gia một nhà ba người trong tuần liền đến Mĩ đi thăm bạn bè rồi, nghe nói ít nhất phải đợi hơn một tháng nữa, muốn liên lạc đến bọn họ căn bản chính là chuyện không có khả năng.

“Ta muốn về nhà! Ta muốn về nhà!” Khương Hồng Lăng lần đầu tiên phát câu kêu lên, “Ồ. . . . . Ta muốn về nhà ! ! Ô. . . . .”

Ngôn Nghiễm có chút thúc thủ vô sách nhìn cha mẹ cùng cha mẹ Trần Nhu Bình.

” Hồng Lăng ngoan, đi ngày mai lại kêu anh Ngôn Nghiễm mang cháu đi chỗ trẻ em vui chơi được không?” Phòng văn ôn nhu rất đúng lúc mở miệng.

Nghe thấy lời của mẹ, sắc mặt Ngôn Nghiễm nhất thời lúc trắng lúc xanh. chỗ vui chơi của trẻ em? Không cần đi!

“Ta không cần, ta muốn về nhà, ô. . . . . Ta muốn về nhà. . . . .”

Ngôn Nghiễm không khỏi âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vi sao, không phải cháu thích nhất đến chỗ chơi trò chơi, công viên chơi sao? Di. . . . .”

“Không muốn không muốn không cần, ta muốn về nhà, ô. . . . . Ta muốn về nhà, ta muốn cha mẹ, ô. . . . . Cha mẹ, ô. . . . .”

Làm sao bây giờ? Mọi người trên mặt nhất trí không tiếng động hỏi.

” Hồng Lăng đói bụng không, có muốn ăn MacDonald không? Anh đưa em đi ăn MacDonald được không?” Ngôn Chi linh cơ vừa động hỏi.

Mọi người nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, bọn họ làm sao có thể quên biện pháp hay này, cô thích ăn MacDonald nhất rồi, nhất định sẽ quên chuyện phải về nhà .

“Kêu Ngôn Nghiễm mang cháu đi ăn MacDonald được không?”

“Không cần!” Ngoài dự liệu của mọi người, Khương Hồng Lăng dùng sức cự tuyệt, đồng thời tiếp tục cầm chặt lấy Ngôn Nghiễm cổ tình gây sự kêu, “Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!”

Tại sao có thể như vậy?

” Khương, Hồng, Lăng.” Ngôn Nghiễm rốt cục nhìn không được nhìn cô mà gằm nhẹ. Chính là anh hét lên, mọi người đều bị ánh mắt phần nộ nhìn thẳng anh, anh hít sâu một hơi, sửa lại ngữ khí hòa hoãn một lần nữa rồi mở miệng, “Em không phải thích ăn nhất MacDonald sao? Vì sao nói không cần ? ”

“Em. . . . . em muốn tìm mẹ của em” Khương Hồng Lăng khóc thút thít trả lời.

“Anh đã nói với em là cha cùng mẹ của em xuất ngoại đi chơi , vì sao người chính là nghe không hiểu?” Ngôn Nghiễm nhìn không được phần nộ mở miệng.

“Ồ. . . . . Ô. . . . .”

“Không cho phép khóc!” Anh rít gào, lại đưa tới một đôi hướng anh tròn mắt nhìn ánh mắt. Sâu hơn hít một hơi, anh nhẫn nại hạ thấp giọng nói: “Đừng khóc nữa, nói cho anh Ngôn Nghiễm, em rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Ta. . . . .” Khương Hồng Lăng vẫn còn khóc thút thít , sau đó cúi đầu lầm bầm nói gì đó.

“Em nói cái gì?” Ngôn Nghiễm đem lỗ tai khuynh hướng hỏi cô.

Cô khóc thút thít lại nói một lần nữa, lúc này anh nghe được hai chữ đau quá.

“Làm sao đau? Em nói lại lần nữa xem, anh không có nghe rõ.” Anh nhẫn nại hỏi lại, cảm giác xung quanh mình người đang nghe anh nói đến đau thì tựa hồ cũng ngừng lại rồi hồ hập.

“Bình, con làm sao không thoải mái, nói cho mẹ mẹ nghe nào.” Trương Thục Phân nhìn không được mà tới lại gần.

Khương Hồng Lăng thấy thế, lập tức dùng cả tay chân hướng đến trên người Ngôn Nghiễm mà nhảy, thiếu chút nữa làm hân bị áp đảo toàn bộ.

”Khương, Hồng Lăng ——” thật vất vả mới đứng vững vàng, Ngôn Nghiễm lập tức nghiêng rặng nghiêng lợi hướng cô bật ra tiếng gầm rú, nhưng một tiếng thét kinh hãi cắt ngang lời anh.

“Ông trời!” Trương Thục Phân hai tay che miệng lại kinh hô.

Theo tiếng kinh hô này, hiện trường nhất thời lâm vào trong một mảnh trầm tĩnh, mọi người hai mắt trừng mắt nhìn một điểm trên người Khương Hồng Lăng mà nói không ra lời.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngôn Nghiễm mặc danh kỳ diệu nhìn mọi người.

“Cô. . . . . Lão Tứ. . . . . MC. . . . .”

Vừa nghe đến MC, Ngôn Nghiễm thoáng chốc cả người cứng đờ, tiếp theo liền giống như bị nóng đến giống như, vội vàng thân thủ đem khăn khi anh trên người nữ nhân đẩy ra.

“Đồng!” Mông rơi xuống đất thanh âm của, sau đó một giây sau ——

“Wow nha ——” Khương Hồng Lăng nhất thời khóc lớn.

“Lão Tứ, người làm gì ? ” Phòng Văn vui mừng giận trừng con trai, đồng thời cùng Trương Thục Phân vội vàng tiến lên trấn an Khương Hồng Lăng đang ngồi dưới đất gào khóc lớn, “Hừ, đừng khóc, a di giúp người mắng hán, đừng khóc.”

Khụ, chuyện này giao cho các bà các cô trong nhà, chúng ta xuống lầu dưới đi.” Ngôn tứ bảo xấu hổ ho nhẹ một tiếng, sau đó cũng không quay đầu tiêu sái ra khỏi phòng đi xuống lầu một, sau đó các nam nhân trong nhà cũng đi xuống.

☆☆☆

Vừa mới xuống lầu, ghé dựa còn chưa ngồi ấm chỗ, Ngôn Nghiễm lại lần nữa bị mẹ gọi lên lầu hai.

“Chuyện gì?” Anh nhíu mày hỏi.

Phòng Văn vui mừng bĩu bĩu cằm, chỉ vào Khương Hồng Lăng đang ngồi dưới đất vẫn không ngừng khóc, ý tứ muốn chính anh xem trong nháy mắt mày Ngôn Nghiễm nhăn chặt hơn chút nữa.

“.” Hần đi lên trước, cư cao lâm hạ trừng mắt mệnh lệnh cho cô.

“Người đừng hung dữ với con ta như vậy.” Một bên Trương Thục Phân nhìn không được đau lòng nói ra.

”Khương Hồng Lăng, anh nói chuyện với em, em có nghe thấy hay không?” Hơi chút hòa hoãn âm thanh, anh lên tiếng lần nữa.

Khương Hồng Lăng đáng thương ngẩng đầu, một bên mút lấy cái mũi hồng một bên nhìn anh, nhưng không có lên tiếng trả lời.

Vừa thấy bộ dạng đáng thương của cô, Ngôn Nghiễm liền cứng rắn không dậy nổi tâm địa, anh ngồi xổm xuống sàn nhà, không biết nên lấy cô làm sao bây giờ thờ dài.

“Em ngồi dưới đất làm cái gì?” Anh hỏi.

“Em muốn về nhà.”

Tại sao lại là nói những lời này? Ngôn Nghiễm thờ dài khẩu khí, “Anh đã nói với em là ba mẹ của em bây giờ không có ở đây. . . . .” Anh phút chốc cảm miệng, bởi vì nước mắt của cô trong nháy mắt rơi nhanh hơn.

“Tốt lắm, em đừng khóc, anh đáp ứng dẫn em về nhà.

“Lão Tứ?” Phòng Văn kinh ngạc không khỏi kêu lên, hần như vậy ăn nói lung tung được sao?

“Nhưng là không phải hiện tại.” Anh đem phần ngoại lệ nói xong, đồng thời ngấm mẩu thân liếc mắt một cái.”Người nhất định phải trước hết nghe lời anh mới có thể. . . . .”

“Em sẽ nghe lời.” Khương Hồng Lăng vội vàng gạt đầu, vài giọt nước mắt của cô nhanh rơi xuống lưng trên tay anh.

Ngôn Nghiễm liếc nhìn nước mắt trên tay trên lưng anh, đưa tay lấy khăn giấy, thay cô lau nước mắt cùng nước mũi ràn rụa.

“Đừng khóc nữa.” Anh đưa ra mệnh lệnh thứ nhất.

Cô lập tức gạt đầu, mãnh liệt hít hít mũi vài cái.” Anh Ngôn Nghiễm, anh bây giờ muốn dẫn em về nhà sao?” Nàng dùng giọng mũi hỏi.

“Người trước hết nghe kia hai di lời mà nói. . . , ân. . . . . Đi trước tắm rửa một cái, sau đó, ân. . . . .” Anh nhìn về phía mẹ, thật sự không biết kế tiếp nên nói như thế nào.

” Hồng Lăng, người trước hết tắm rửa một cái, sau đó nghe di nói cho con nên xử lý như thế nào chuyện đổ máu, được không?” Phòng văn vui mừng ôn nhu nói xong, một bên cùng trương Thực Phân cũng gấp cất gập đầu.

“Có phải hay không ta nghe hoàn về sau, là có thể về nhà ? ”Khương Hồng Lăng lại lần nữa quay đầu hỏi anh.

Hồng Lăng không khỏi nhủ mảy, đầu chỉ có một ý tưởng, có phải là hiện tại tiểu hài tử khó lừa như vậy sao? Hấn nhìn về phía mẫu thân, vốn định xin nàng giúp đỡ, sao biết nàng lại làm về mặt”Xứng đáng, tự làm tự chịu”, tức giận khiến hấn nháy mắt đem ánh mắt chuyển ra, nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ một mảnh ám chìm —— đi? Anh làm sao có thể đã quên tốt như vậy dùng là lý do?

” Hồng Lăng ,em xem.” Anh đem tầm mắt dời trên mặt Khương Hồng Lăng đang chờ anh trả lời, sau đó ngón tay chỉ hướng cửa sổ, “Bên ngoài trời đã tối rồi, cho nên cho dù em nghe di nói với em xong , khả năng cũng không thể lập tức về nhà.”

“Vậy đợi ngày mai hừng đông, em liền có thể trở về nhà sao?”Cô hỏi lại.

Ngôn Nghiễm sừng sốt, nhất thời có cảm giác muốn hỏi trời. Gặp mẹ cùng a di ở một bên cười trộm, anh nhìn không được trừng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái.

“Được.” Hấn nghĩ, dù sao con nít cũng rất hay quên, tính lại nhất định sẽ đem chuyện này quên sạch, hấn căn bản không cần phải lo lắng.

“Thật sự? Ngôn Nghiễm ca ca, anh đáp ứng chuyện của em không được quên nha.” Cô tươi cười rạng rỡ.

“Đương nhiên.” Ngôn Nghiễm trong miệng nói xong, trong lòng lại tưởng mới là lạ!

“Chúng ta cùng ngoắc ngoắc tay nào.” Khương Hồng Lăng hướng anh vươn đầu ngón út.

“Không cần đâu?” Anh về mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn hành động ngây thơ của cô, chỉ thấy hai bà mẹ kia cũng đang ở một bên cười không thể át.

” Ngoắc ngoắc tay.” Về mặt của cô kiên quyết, đầu ngón út càng hướng anh đến gần rồi hơn.

Ngôn Nghiễm nhìn xuống đi mát xa huyết Thái Dương đang ần ần đau của mình, nhanh chóng vươn ngón út cùng nàng móc tay.”Tốt lắm.”

“Còn phải đóng dấu.”

Mẹ nó! Anh ở trong lòng khê nguyên rửa một tiếng, nhưng vẫn theo lời của cô nhanh chóng cùng ngón cái đối ngón cái kìm sau, đứng dậy.

“Tốt lắm, hiện tại người hãy ngoan ngoãn nghe lời a di mà nói. . . , biết không?” Anh vừa nói vừa phù nàng .

“Biết.” Khương Hồng Lăng nhận chân gập đầu.

Ngôn Nghiễm rút cục thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa đánh xong một cuộc chiến thế kỷ , làm cho Phòng Văn cùng trương Thực Phân ở 1 bên lại lần nữa bật cười ra tiếng

Hấn trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, nổi giận đùng đùng bỏ lại một câu, “Giao cho các hai người.” Sau đó xoay người rồi đi.

☆☆☆

” Anh Ngôn Nghiễm, Anh Ngôn Nghiễm. . . . .”

Từng tiếng bức thiết kêu to làm cho nói Ngôn Nghiễm chậm rãi theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, hấn khốn ý rất đậm khê lên tiếng, tưởng đổi lại tư thế tiếp tục ngủ, nhưng sao lại cảm thấy có một trọng lực đặt ở trên người mình.

” Anh Ngôn Nghiễm, trời đã sáng, rồi giường !”

Bên tai thanh âm không ngừng vang lên, lại thay đổi lời kịch, hơn nữa thanh âm gần gũi dường như ngay tại bên tai. .

Dọa ! Ngôn Nghiễm phút chốc mở mắt ra, trừng mắt nhìn nữ nhân nhảy tới ngồi ở trên người hấn, thiếu chút nữa lên tiếng hét chói tai

” Khương, Hồng ,Lăng!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi bật ra ra tiếng, “Em đang làm gì đó? Không cần đè lên người anh , đi!”

Nghe thấy lời của anh, Khương Hồng Lăng không nói hai lời lập tức bò xuống giường, ngoan ngoãn đứng ở bên giường nhìn anh.” Anh Ngôn Nghiễm, trời đã sáng.”

Ngôn Nghiễm vụng trộm nhìn trời sáng bên ngoài cửa sổ, sau đó giằng co nói “Anh biết trời đã sáng, sáng sớm em chạy đến phòng anh làm gì ? ”

“Anh nói muốn dẫn em về nhà.” Cô nhận chân trả lời.

“Anh ——” Anh sững sốt, ngây ra như phỗng nhìn cô. Ông trời, cô làm sao có thể đến bây giờ cũng còn không quên nhớ chuyện này?

”Ngôn Nghiễm ca ca, rời giường, trời đã sáng rồi, anh có thể mang em về nhà.”

Ngôn Nghiễm kéo lạnh mền lên đầu, ở trong chăn hô to, “Bây giờ còn sớm, em để cho Anh Ngôn Nghiễm ngủ thêm một chút.” Quyết định sử dụng kéo dài chiến thuật anh biết rõ này khả năng vô dụng, bất quá ít nhất anh là có thể tranh thủ nghỉ một số biện pháp thời gian đi.

” Anh Ngôn Nghiễm, anh có phải hay không muốn nuốt lời?”

“Cái gì?” Không nghĩ tới trong miệng cô theo nghe thế câu thành ngữ, trong phút chốc anh xốc chân lên lạnh bị, kinh ngạc trừng mắt cô.

“Ba em nói nuốt lời chính là không giữ lời hứa, nói không giữ lời, cũng chính là ý tứ của gạt người.” Cho là anh nghe không hiểu kia bốn chữ ý tứ kia, Khương Hồng Lăng chậm rãi giải thích cho anh nghe.” Anh Ngôn Nghiễm, anh nói muốn dẫn em về nhà có phải hay không gạt người?”

“Anh. . . .” Anh có loại cảm giác ngậm bồ hòn mà im, có cảm giác nói không ra lời. Thấy cô bộ dạng mau khóc lên, một cổ không muốn làm cho cô khóc xúc động nhất thời du nhiên nhi sinh, “Anh đương nhiên không phải gạt em.” Anh thốt ra nói.

“Thật vậy chẳng?” Vui sướng lại lần nữa ở trong mắt cô thoáng hiện, “Vậy anh bây giờ muốn dẫn em về nhà sao?”

Thực cái gọi là thiên làm bấy vẫn còn khả vì, tự gây nghiệt không thể sống. Ngôn Nghiễm có cổ tưởng chiêu[khai] từ của mình xúc động. Anh hít sâu một hơi, từ trên giường ngồi dậy, muốn cô ngồi vào bên giường.

“Vốn Anh Ngôn Nghiễm là nghỉ tại hôm nay mang em về nhà , ” Anh ôn nhu giải thích, “Nhưng là Anh Ngôn Nghiễm đột nhiên nghĩ đến hôm nay anh có việc, cho nên. . . . .”

“Cho nên anh sẽ không mang em về nhà?” Cô xem thấy anh, trong mắt dần dần phiếm xuất lệ quang, “Anh gạt người!”

“Anh không có lừa em, Anh Ngôn Nghiễm là thật sự có việc.”

“Anh gạt người!” Nước mắt của cô bắt đầu rơi xuống khuôn mặt.

Ngôn Nghiễm cảm giác đầu mình vừa đau lên.

“Anh không có lừa em, không tin, từ giờ trở đi em có thể vẫn đi theo anh.” Anh bất cứ giá nào rồi, dù sao mời cô cùng tổng so với mời cô khóc được rồi.

Khương Hồng Lăng không nói gì, chính là về mặt nước mắt theo dõi anh .

“Đừng khóc.” Anh phát hiện mình thật sự chịu không nổi nước mắt của cô.”Đi theo a đi nói em muốn cùng Anh Ngôn Nghiễm đi chụp ảnh, gọi mọi người giúp em tắm rửa và chuẩn bị mấy bộ quần áo.”

Nghe vậy, cô vẫn là không nhúc nhích nhìn của anh.

“Nhanh đi nha, vẫn là em không nghỉ cùng Anh Ngôn Nghiễm đi ra ngoài ? Anh Ngôn Nghiễm lần này đi ra ngoài rất nhiều ngày mới có thể trở về nha!” Anh cố ý nói như vậy.

“Kia, ” Cô rốt cục sợ hãi mở miệng, “Anh không dẫn em về nhà sao ? ”

“Có, nhưng là phải đợi Anh Ngôn Nghiễm giải quyết công việc xong xuôi mới có thể.” Anh ở trong lòng bỏ thêm một câu, còn có đến lúc đó cô cũng còn nhớ rõ phải về nhà mới được.”Hiện tại, đi gọi a đi giúp em chuẩn bị quần áo.”

“Vâng.” Cô gật đầu, lập tức đứng lên hướng ngoài cửa chạy đi.

“Chờ một chút.” Ngôn Nghiễm đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Khương Hồng Lăng dừng bước lại, quay đầu nhìn anh.

“Đem nước mắt trên mặt lau sạch đi.” Anh sờ đo mặt mình.

Cô nhanh chóng thần thủ ở trên mặt lung tung lau vài cái, “Tốt lắm”

Nhìn cô, Ngôn Nghiễm có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài một cái, “Đi thôi.”

Chỉ thấy cô nhanh chóng gật đầu sau chạy đi bỏ chạy, mười đù mười đưa nhỏ tính.

Ai, cô vốn chính là đứa bé, anh làm sao có thể đã quên được?

Lắc đầu, anh xúc chấn lên rồi đứng dậy xuống giường. Anh phải gọi điện thoại nói cho học trưởng, anh quyết định muốn tham gia hành trình xã đoàn tổ chức chụp ảnh rồi, chỉ hy vọng hết thầy cũng còn tới kịp.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Vì muốn đòi sự chú ý muốn về nhà của Khương Hồng Lăng, Ngón Nghiễm lần đầu tiên ngoại lệ tham gia hoạt động của xã đoàn đoàn thể.

Thân là học viên của xã đoàn chụp ảnh, hơn nữa còn do chính xã trưởng lựa chọn, nhưng Ngón Nghiễm vẫn là làm theo ý mình rất không quan tâm đến hoạt động của xã đoàn do sở tổ chức, cho nên lúc này đây, khi hấn đột nhiên gọi điện thoại nói muốn gia nhập, quả thực khiến những người khác choáng váng khiếp sợ.

Nhưng mà so với chuyện đó, càng khiến mọi người ngạc nhiên hơn là, hấn lại mang theo “Trần Nhu Bình” cùng lúc xuất hiện!

Trần Nhu Bình nha, không phải mỗ A hoặc mỗ giáp, mà là Trần Nhu Bình nha!

Ông trời, mặt trời hôm nay là mọc đằng tây chăng? Bằng không Ngón Nghiễm luôn luôn đối Trần Nhu Bình từ chối, thậm chí là chán ghét tới cực điểm, làm sao có thể hội mang theo cô xuất hiện đâu?

Hơn nữa nhìn một cái bọn họ, đi cùng một chỗ còn chưa tính, lại vẫn vô cùng thân thiết nắm tay, này. . . . . Đây rốt cuộc là tình huống nào nha?

“Ngón. . . . .”

“Cái gì đều đừng nói, nếu không ta lập tức quay đầu bước đi.” Ngón Nghiễm lớn tiếng dọa người lấy ánh mắt cảnh cáo vừa mở miệng Hứa Thế Diệu, lạnh giọng uy hiếp.

“Thật sự liên hỏi một chút cũng không được?” Xã trưởng Đỗ Thu Đình nhìn không được thử hỏi. Bởi vì này sự kiện đối với hấn mà nói thật sự là quá trọng yếu lại quá nghiêm trọng, kia tuy là Trần Nhu Bình nhưng vẫn là nữ thần của hấn nha! Nếu hai người bọn họ thật sự cùng một chỗ mà nói. . . , vậy hấn còn hi vọng cái gì nữa?

“Người có thể hỏi.” Ngón Nghiễm bất ngờ trả lời, Đỗ Thu Đình mừng rỡ đang chuẩn bị mở miệng thì Ngón Nghiễm nhẹ nhàng băng quơ tiếp tục nói: “Nhưng ta cũng vậy có thể nói cho người biết, ta sẽ không nói hai lời lập tức xoay người rồi đi.”

Đỗ Thu Đình biểu tình rất rõ ràng ở trong nháy mắt xụ xuống.

Người ở chỗ này cũng biết Ngón Nghiễm cũng không hay nói giỡn, cho nên cho dù đối với hấn đột nhiên cùng Trần Nhu Bình trở nên thân thiết, cũng có người thích Trần Nhu Bình lo lắng cô cũng thâm mến Ngón Nghiễm, nhưng cũng đều chỉ có thể sở sở cái mũi bất chúc làm hủ nút.

Sau, mười một người phân thành 2 nhóm lên xe, lên đường cao tốc sau liền dựa theo kế hoạch vừa đứng mà đi.

Trạm thứ nhất, bọn họ đi vào đảo viên Quan Âm, vườn hoa sen, công viên, bởi vì hiện tại là tháng sáu tới tháng chín hoa sen nơi này sẽ rất nổi danh, mà bởi vì cái gọi là “Liên chi ra nước bùn mà không nhuộm, trạc thanh sóng gợn mà không yêu, trung thông ngoại thẳng, gợn gâng, hương xa ích thanh, cao vút yên lặng thực, khả xa xem mà không khả hiệp dâm yên.” Như thế làm người ta tán tụng mỹ cảnh, bọn họ chụp ảnh xã lại có thể nào buông tha đâu?

(A Từ: hực ghét nhất dịch thơ (mù thơ văn mà) nên câu trên mọi ng hiểu nom na là miêu tả hình dáng hoa sen, hoa sen gần bùn mà ko hôi tanh mùi bùn địa loại thế. Haiz...)

Dỡ những thiết bị chụp ảnh từ trên xe xuống, nhìn hoa sen trước mắt đẹp không sao tả xiết, mọi người nóng lòng muốn thử, chỉ trừ bỏ ý không ở trong lời mấy người.

Tham gia lần này chụp ảnh vòng xoay hành trình người nguyên bản chín người, hơn nữa hiện tại gia nhập thêm Ngón Nghiễm cùng Khương Hồng Lăng, tổng cộng có bốn nữ bảy nam. Nhưng mà ngoài Khương Hồng Lăng ra, còn lại ba cô gái sở dĩ tham gia hoạt động lần này, làm cho làn da trắng đẹp của các cô lưu lại dấu vết, tất cả đều là vì Ngón Nghiễm, chờ đợi hấn đột nhiên thay đổi chủ ý tham gia hoạt động lần này, nay xác thực trông “Ngoài ý muốn chi hi” (A Từ: niềm vui bất ngờ), lại như thế nào cũng không còn nghĩ đến hấn lại đem theo một cô gái đến.

Ồ. . . . . Tại sao có thể như vậy? Ngón Nghiễm không phải luôn luôn đối với chụp ảnh có hứng thú, cùng cô gái kia không có gì sao?

Nhưng nhìn một cái, hấn ghét nhất khi chụp ảnh có người ở bên cạnh tranh cãi âm ỉ, tự nhiên lại cho phép cô gái kia bên cạnh khi hấn chụp ảnh, thậm chí

còn đứng chạm máy ảnh bảo bối của hân.

“Đừng làm rộn, Khương Hồng Lăng!” Thân thủ cố ý đem giấu đi, ngăn trở hân vất vả lấy được hảo màn ảnh bị Khương Hồng Lăng bắt đến bên người, Ngôn Nghiễm hướng cô nhú mày khiển trách.

“Nhưng là ta thật nhàm chán.”

Giữa hè ngày cực nóng vô cùng, tuy rằng cảnh đẹp ở phía trước, nhưng đối với một người đối với chụp ảnh hoàn toàn không biết gì cả, hơn nữa thực tế với tâm chí chỉ có mười tuổi như Khương Hồng Lăng mà nói, cảm giác mới mẻ thoáng qua một cái tự nhiên cảm thấy nhàm chán.

“Em ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, chờ một chút anh mang người đi ăn đá bào.” Ngôn Nghiễm đối với cô dụ dỗ.

“Ăn đá bào?” Khương Hồng Lăng nhất thời hai mắt tròn lên, vẻ mặt mang biểu tình chờ mong.

“Đúng, chỉ cần người ngoan ngoãn đừng làm rộn, chờ một chút anh liền mang em đi mua đá bào ăn.”

Cô lập tức dùng sức gạt đầu, hai tay còn phóng tới phía sau nghiêm trang làm ra động tác nghi.

Ngôn Nghiễm không nhịn được cười, thân thủ vỗ nhẹ lên mặt nàng, quay người lại sau cả người biểu tình chạy đi, còn thật sự mà nghiêm túc đến làm cho hơi thở của mọi người không khỏi ngừng lại. Đương nhiên những người này giữa cũng không bao gồm Khương Hồng Lăng, bởi vì cô hiện tại chỉ còn ý nghĩ có thể ăn đá bào ở trong đầu.

“Rắc tra! Rắc tra! Rắc tra!”

Tiếng kêu của máy chụp ảnh không ngừng vang lên, Khương Hồng Lăng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Ngôn Nghiễm chờ hân thực hiện lời hứa. Chờ chờ, cô đứng một chỗ liền ngồi xổm xuống, ngồi một chỗ lại đứng lên. Chờ thật lâu đã lâu, hân đều không có quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Rốt cục, trên mặt cô biểu tình càng lúc càng không kiên nhẫn, tư thái chờ đợi cũng từ trạng thái tĩnh dần dần cải biến thành biến động, cô lập tức đá đá tảng đá, lập tức kéo kéo lá sen, cuối cùng cô rốt cục không nhịn được.

“Anh Nghiễm” Nàng kêu lên, nhưng tâm trí Ngôn nghiễm căn bản là không nghe thấy.

” Anh Nghiễm” Cô lại gọi, lúc này rõ ràng đề cao tiếng nói, Ngôn Nghiễm cuối cùng cũng rốt cục có phản ứng.

“Tránh ra đi, đừng cản!” Hân nhú mày hướng nàng vẫy vẫy tay.

Hân vẫn chờ đợi cảnh sắc không thể cầu kia, thời cơ cũng đã sắp tới rồi, ánh mặt trời, góc độ, khúc xạ của nước, hơn nữa nụ hoa hoa sen chớm nở, chỉ cần những điều này hợp nhất thì thời cơ sẽ tiến đến. Nếu hân phỏng chừng là đúng thật thì... tấm hình này sẽ trở thành hành trình về hoa sen thất truyền, cũng sẽ thành tác phẩm xuất sắc khó gặp.

Ngôn Nghiễm mặt lộ vẻ vui mừng ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời chói mắt, lại cúi đầu xác định tiêu cự của mình đối vừa đúng, xê dịch chút xíu cũng không kém. Hân phỏng chừng ở 1 phút trong vòng, có lẽ là ngắn hơn thời gian trong vòng, hân đem thu lấy đến kia làm người ta xem thế là đủ rồi một màn cảnh đẹp.

A, cũng sắp rồi, khúc xạ ánh sáng của nước đã chậm rãi hợp lại ——

” Anh Nghiễm!”

Phía sau thỉnh linh xảy ra một cú đẩy mạnh, làm cho Ngôn Nghiễm thiên thân vạn khổ lơ tay làm chệch tiêu cự, hân không có thời gian phát hỏa, vội vàng lại lần nữa đứng vững điều chỉnh tiêu điểm, nhưng này giống như phù dung sớm nở tối tàn cảnh đẹp trước mắt hân cũng đã trở thành bọt nước.

(A Từ: tiêu cự là cái mình hay chỉnh trong chụp ảnh ấy pà kon, nh đừng ai hỏi ta kĩ cái đó á nhá... ta không rành đâu. Chỉ bít cầm máy chụp thôi chứ chả rành nó.)

Hân quả thực khó có thể không làm một tràng kinh ngạc, đại ra, sau đó là giận không kiềm được giận dữ xoay người, mặt hướng đầu sỏ gây ra chuyện.

“Người giờ trò quý gì! Phát cái gì thần kinh! Điên rồi nha!” Hân giận dữ tóm lấy Khương Hồng Lăng, dùng sức lay động cô, đồng thời lớn tiếng rít gào, hân lúc này căn bản sớm đã quên cô bé trước mắt căn bản là không phải Trần Nhu Bình, mà là tiểu cô nương mười tuổi Khương Hồng Lăng.

Thù mới hơn nữa hận cũ đi qua Trần Nhu bình vì khiến cho sự chú ý của hân liền thường dùng chiêu thuật này, mà hân vốn lại ngại giao tình thâm hậu từ hai nhà nên không dám đối với cô như thế nào, cho nên mới phải làm cho cá tính của cô càng lúc càng điều ngoa.

Nhưng là lúc này đây cùng thường lui tới vài lần cũng không giống nhau, bởi vì hân có nắm chắc nếu kia máu chốt nhất thì lại bị cô phá hư rồi..., hân nếu chụp được đã có thể làm nhiếp ảnh gia nổi danh thế giới khen không dứt miệng tác phẩm hoàn mỹ của hân.

Nhưng mà, hết thầy đều bị cô phá hủy rồi!

“Người con mẹ nó muốn ta nói cho người bao nhiêu lần, đừng xuất hiện ở trước mặt ta! Mặc kệ người làm cái gì, ta chán ghét người chính là chán ghét

ngươi! Cho dù mỗi người xem ngươi là bảo vật, là tiền nữ hạ phẩm, với ta mà nói ngươi ngay cả cận bã cũng không đáng!” Hân không lưu tình chút nào tức giận rít gào, “Cút! Cút cho xa ta một chút, tránh ra! Cút!”

Đột nhiên đem cô đẩy ra, Ngôn Nghiễm nhấc cái chân máy ảnh lên, cũng không quay đầu lại đi nhanh rồi đi, đi tìm góc độ và mục tiêu của điểm chụp ảnh mới, căn bản không chú ý tới người bị hân làm cho choáng váng là Khương Hồng Lăng.

Khương Hồng Lăng thật sự bị sợ choáng váng, ngốc đến bị hân dùng lực đẩy mà ngã ngồi trên đất toàn cát đá, thậm chí rách cả lòng bàn tay, chảy ra máu cũng còn chưa tỉnh.

Chưa từng có người đối với cô hung dữ như vậy, còn lớn tiếng như vậy mắng cô, cha không có, mẹ cũng không có, Lão sư cũng không có, ngay cả anh Trương ở tại cách vách có lần cùng bạn gái kết giao bị cô trông thấy, sau đó cô nói cho mẹ Trương, hại anh Trương bị mẹ Trương lấy gậy trúc đuổi theo đánh, anh Trương cũng đều chỉ có trừng cô vài lần, sau đó đối với cô nói chuyện so với trước kia dữ tợn một chút như thế mà thôi.

Sau mẹ lại nói, là cô không nên nói lời hại anh Trương, cho nên anh Trương mới có thể hung dữ với cô. Nhưng là cô vừa mới nói lời gì đó không nên nói hại anh Nghiễm sao? Vì sao anh ấy tức giận như vậy hung dữ với cô?

Hân thật hung dữ thật hung dữ, so với anh Trương hung dữ lép vế, không, là gấp trăm lần.

Ô. . . . . Hân thật hung dữ, anh Nghiễm không phải là tính không để ý tới cô nữa chứ?

Ô. . . . .

“Trần. . . . . Nhu Bình, ngươi đừng khóc, Ngôn Nghiễm cá tính của hân chính là như vậy, mỗi lần vừa tung đã có quan tới chuyện chụp ảnh liền trở mặt. Ngươi. . . . . Ta trước giúp ngươi đứng lên được không ? ” Đỗ Thu Đình vội vàng nắm cơ hội biểu hiện một chút.

Khương Hồng Lăng khóc làm cho gương mặt trắng từ đỏ lên, căn bản là không biết người giúp cô là ai, rồi hướng cô nói gì đó. Nhưng Đỗ Thu Đình lại vui vẻ không thôi, bởi vì lúc trước Trần Nhu Bình luôn đối với hân chẳng thèm ngó tới, cho dù không cẩn thận đụng phải hân một cái, đều giống như đụng phải cái gì bản này nọ giống như lại chụp lại lau, đem làn da xoa tới đỏ mới bỏ qua.

Nhưng là, hiện tại cô lại cho hân tự tay giúp mình. . . . .

Chẳng lẽ nói hướng gió đã chuyển rồi, giai nhân rốt cục nguyện ý ưu ái hân?

“Trần. . . . . Nhu Bình, hôm nay mặt trời khá lớn, tuy rằng ngươi đeo mũ, nhưng là. . . . . Ân, ngươi muốn hay không đến bên kia nghỉ ngơi?” Hân có chút khẩn trương, thử hỏi cô, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ân, không quan hệ, cái gọi là không có phản ứng chính là phản ứng tốt, bởi vì nếu như mọi khi mà nói. . . , cô đã sớm tức giận bảo hân cút đi .

OK, cách mạng cũng là trải qua nhiều lần mới thành công, hân nếu thật muốn ôm mỹ nhân về, thì không nên sợ gian nan mới đúng.

“Ân, Trần Nhu Bình, ngươi khát nước không ? Có muốn uống nước hoặc ăn kem không? nghe nói nơi này có đá bào hạt sen ăn thật ngon, ngươi có muốn ăn thử hay không?”

Vẫn là không phản ứng, như vậy, cô là ngàm đồng ý rồi?

“Kia, vậy ta đi mua nha?” Hân chờ mong nhìn cô, thấy cô không có cự tuyệt, hân lập tức vui vô cùng nhảy một chút vội vàng xoay người, sau đó vừa giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì dường như quay đầu hướng nàng kêu lên: “Ngươi ở bên cạnh chờ một chút, ta lập tức trở về, phải chờ ta nha.”

Chỉ chốc lát sau, nước mắt của Khương Hồng Lăng đã cuộn cuộn hạ xuống, nhưng không giống như lúc trước như vậy oa oa khóc lớn, bởi vì cô nhớ tới mẹ nói mình làm sai mà bị chửi là không thể khóc . Nhưng là. . . . . Cô căn bản là không biết mình làm sai cái gì sự, vì sao anh Nghiễm lớn tiếng như vậy mắng cô nha!

Ô. . . . . Cô phải về nhà.

Ô. . . . . Cô muốn cha, muốn mẹ, bọn họ cho tới bây giờ cũng sẽ không lớn tiếng như vậy mắng cô, cho dù cô đã làm sai chuyện cũng vậy.

Ô. . . . . Cô phải về nhà, Cô phải về nhà. . . . .

Nhỏ giọng nức nở, Cô xoay người đi lên phía trước đi.

☆☆☆

”Này.”

Bên cạnh tự nhiên đưa tới một li đá bào, Ngôn Nghiễm nóng tới xem chút nữa bốc hỏa nên tự nhiên đưa tay ra nhận, nói lời cảm tạ một tiếng sau liền nhấp một ngụm, trong lòng biết vậy nên một trận thấm lạnh.

Hân thư sướng thờ dài một hơi, lại nhấp một ngụm đá bào hạt sen ngọt mà không ngấy, có một người đứng yên nhìn hân đang ăn đá bào.

“Đi, Đỗ Thu đình?” Vừa nhìn thấy người kia, suýt chút nữa đem miếng đá bào hạt sen chưa kịp nuốt xuống phun ra khỏi miệng. “Người không có hạ độc trong cốc đá bào này chứ?” Đây Đỗ Thu Đình keo kiệt có tiếng, hẳn không có việc gì như thế nào đột nhiên mời khách? Hơn nữa còn đưa cho “Tinh dịch” chứ?

“Sợ ta hạ độc thì đem đá bào trả ta!” Đỗ Thu Đình tức giận thân thủ chuẩn bị đoạt lại trong tay hắn cốc đá bào hạt sen, lại bị hắn rất nhanh tránh đi.

“Nói đi, ngươi hiện đang bị bệnh thần kinh sao? Muốn ta giúp ngươi tạo cơ hội?” Ngôn Nghiễm vừa ăn, một bên không sợ hãi hỏi.

Đỗ Thu Đình liếc một cái đã bị hắn nhanh chóng giải quyết đi một nửa cốc đá bào hạt sen, giờ giọng nói: “Tạo cơ hội gì, một người không biết đi nơi nào, hại ta chạy đi tìm khắp nơi, cuối cùng còn tiện nghi ngươi cho ngươi!”

Cái thìa đá bào hạt sen đang đưa đến bên miệng đột nhiên rơi xuống, Ngôn Nghiễm trong nháy mắt ngay ra như phồng như là bị sét đánh đến, một giây sau tay đột nhiên giữ ở hai vai của hắn, gần như phát cuồng hỏi: “Người ngươi vừa mới nói là ai vậy?”

Đỗ Thu Đình bị hắn dọa kịch liệt phản ứng nhảy dựng lên, quen biết hắn một năm rồi, trừ bỏ đối mặt nữ sinh dây dưa không ngớt sẽ làm hắn phát hỏa, hắn bình tĩnh trầm mặc cơ hồ có thể dùng cục diện đáng buồn để hình dung, nhưng bộ dạng như hiện tại như vậy tâm thần không khống chế được, hắn căn bản chưa từng thấy qua.

“Trần Nhu Bình.” Bị biểu tình trên mặt Ngôn Nghiễm dọa người, hắn nhanh chóng nói ra.

Cước bộ ngăn chặn không được cùng sanh lui về phía sau từng bước, Ngôn Nghiễm lập tức buông tay buông hắn ra, giống như một luồng sáng nhanh chóng xẹt qua hắn, phi nước đại xuống bờ ruộng, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

Chính là, hắn tới tới lui lui chạy tìm kiếm trên đồng ruộng hoa sen, lại thủy chung tìm không thấy Khương Hồng Lăng, cho dù mở miệng hỏi, cũng không có nửa người nhìn thấy một cái cô gái như hắn tả.

Hắn hoảng sợ, nôn nóng, bất an, sắc mặt còn có chút phát xanh bộ dạng, sợ hãi nhờ các thành viên khác trong hội chụp ảnh, mọi người khó hiểu, cho dù Trần Nhu Bình thật sự lạc đường rồi, nhưng đã lớn như vậy, chẳng lẽ sẽ không tìm được đường về nhà sao?

Nhưng khi Ngôn Nghiễm nói ra Trần Nhu Bình thời gian trước phát sinh tai nạn xe cộ, trí lực đột nhiên thoái hóa đến chỉ có mười tuổi, mọi người khó có thể tin, rất nhiều người mới gạt mình hiểu ra.

Tiếp theo, trừ bỏ thành viên của hội chụp ảnh, Đỗ Thu đình còn nhờ giúp đỡ, lần này đơn vị chủ sự (ng tổ chức) hoa sen nghệ thuật cũng phái ra hơn mười người hiệp lực hỗ trợ, tìm kiếm.

Rốt cục, khi mặt trời dần dần chìm về phía tây thì đơn vị chủ sự truyền đến tin tức, nói tìm được người!

Ngôn Nghiễm gương mặt trắng bạch gần nửa ngày rốt cục cũng có màu sắc trở lại, nhưng là tức giận dọa người.

Thật giận cô, hắn đã ngăn chặn, vạ dận không cho phép chạy loạn, nhất định phải theo sát bên cạnh hắn, bất kể làm cái gì đều phải nói với hắn, mà cô cũng gật đầu đáp ứng, kết quả thì sao? Cô mất tích còn chưa tính, hắn lại phải động viên một đám người hỗ trợ tìm cô!

Đứa nhóc này đúng là tiểu quỷ thích khóc, bắt được cô rồi không hung hăng đập cô một cái vào mông, hắn sẽ không phải là Ngôn Nghiễm!

Nhưng là, nhìn đến ánh mắt đầu tiên của cô, hắn liền đã quên cơn giận của mình, trong lòng không khỏi đau xót.

Giữa đám người, cô co rúc ở một lùm cỏ dại bên trong, đầu giống như đang bị thợ săn cùng chó săn vây bắt con thỏ nhỏ, mắt đỏ, vẻ mặt hoảng sợ, run run nức nở.

Y phục của cô có bị rách đôi chút, thêm bẩn thỉu, hình như là nhiều lần ngã sấp xuống nên mới có. Còn có, da thịt bên ngoài quần áo, bất kể là cánh tay hoặc là trên gương mặt, đều hiện đầy những vết thương dài ngắn, sâu cạn không đồng nhất, bị nhánh cây hoặc Cỏ Lau linh tinh cắt sưng đỏ cả lên, quả thực vô cùng thảm.

Ngôn Nghiễm mảy mòi nhú lại thành đoàn, hắn rất nhanh cất bước tiến lên, cẩn thận từng li từng tí đẩy ra một ít cỏ dại che trước mặt cô, để ngừa nhánh cỏ dại lại lần nữa cắt vào người cô.

Cảm giác có người tiếp cận, Khương Hồng Lăng nhất thời giống như con thỏ nhỏ đã bị kinh hãi, cấp tốc hướng lui về phía sau đi.

“Hồng Lăng, không phải sợ, là anh Nghiễm đây, em nhìn rõ đi là anh.” Thanh âm chẳng biết tại sao trở nên khàn khàn, Ngôn Nghiễm không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, nhẹ giọng nói với cô.

Khương Hồng Lăng khỏi điểm hoàn toàn không có phản ứng, vẫn như cũ lấy ánh mắt thẳng thừng trừng mắt hắn, nhưng một lúc sau, cô nức nở không ngừng thanh âm hỗn loạn nói.

“Ô. . . . .anh. . . . . Ô ô. . . . . Nghiễm. . . Ô. . . . .”

“Anh Nghiễm. Đúng, chính là anh em nhận ra sao? Đúng là anh nha.” Hắn hơi chút đi tới một chút, xác định cô lúc này không hề lui về sau về phía sau,

hắn lập tức đem cô từ trong bụi cỏ kéo ra.

Bốn phía nhất thời vang lên một trận hoan hô lại như tiếng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngôn Nghiễm không để ý tới người khác, cả trái tim đều đặt chỗ tiểu nữ sinh đang tựa đầu gấu gao vùi sâu vào trong lòng ngực của hắn khóc rống không thôi, hắn cũng vỗ nhẹ vỗ về lưng của cô.

“Hừ, không có việc gì rồi, anh đã ở đây không có việc gì nữa rồi.” Hắn nhỏ giọng ở bên tai cô không ngừng trấn an, nhưng cô vẫn là tiếp tục khóc và khóc.

Roi vào đường cùng, hắn chỉ có ôm chặt cô, cô khóc đến khi mệt lã mà ngủ ở trong lòng ngực của hắn.

☆☆☆

Cuối cùng, Ngôn Nghiễm vẫn là quyết định không đi chụp ảnh tiếp ở vườn hoa sen sau sự kiện mất tích của cô nữa, hắn liền dẫn Khương Hồng Lăng rời đi trước. Bất quá cũng không phải về nhà, mà là mang theo cô ngồi trên xe lửa đi Hoa Liên.

Phải làm như vậy, thứ nhất là bởi vì Khương Hồng Lăng trên người có thương tích, hắn nếu như vậy tùy tiện mang cô về nhà, khó tránh khỏi gặp một đồng chất vẫn cùng trách phạt, hơn nữa anh ba càng sẽ không dễ dàng như vậy hãy bỏ qua cho hắn.

Thứ hai, đối với Khương Hồng Lăng đang bị kinh hãi, thành thật mà nói thì hắn đang tự thẹn với lòng, nếu không phải bởi vì hắn bỏ mặt cô, cô như thế nào lại bị hù đến đến nay ngay cả câu cũng không nói?

Cho nên, hắn hy vọng khi ở Hoa Liên có thể mở lại long của cô, làm cô quên đi sợ hãi đã trải qua, khôi phục lại tính cách ngây thơ hồn nhiên của mình.

Tìm một ngôi nhà gần biển để ở lại, Ngôn Nghiễm mỗi ngày đều im lặng mang theo Khương Hồng Lăng đến bờ biển tản bộ, nghịch nước.

Thời gian ngày từng trôi qua biểu tình trên mặt cô đã sinh động hơn rất nhiều, đã biết cười, sẽ đối với hắn làm ngoáo ộp, mắt húng cũng có thể rất rõ ràng liền nhìn ra. Nhưng là không biết vì sao, cô thủy chung chính là không muốn mở miệng nói chuyện.

Ngôn Nghiễm bắt đầu đi lại không có biện pháp, nhưng lại có thể như thế nào, hắn cũng không thể cứng rắn ép cô mở miệng.

Tâm tình của hắn cực kì kém, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy thiết bị chụp ảnh ở góc giường, hắn hơi chút do dự một chút đi lên trước, lấy ra máy chụp ảnh ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa trong nháy mắt, cả một người cũng không thấy bóng dáng —— theo lời chủ nhà nói, Khương Hồng Lăng đã theo vợ của ông đem thức ăn ra phố, cứ như vậy đột nhiên như cô xuất hiện, vờn tay ôm lấy cánh tay hắn.

Hắn như bình thường giống như lẳng lặng nhìn cô, đợi cô chủ động mở miệng, nhưng cô cũng như nhau dĩ vãng mở to hai mắt giống ở lặng yên hỏi hắn.

Anh Nghiễm, anh muốn đi đâu?

Hắn do dự, không nghĩ trả lời, nhưng đúng là vẫn còn khẽ thở dài một hơi, trả lời: “Bờ biển.”

Ta cũng vậy muốn đi. Cô lập tức lấy ánh mắt khát vọng không tiếng động nói.

Hắn có thể nói cái gì? Chỉ có thể nói ——

“Đi thôi.”

Hai người giống như tình lữ giống như khoác tay đi vào bờ biển, Khương Hồng Lăng như nhau mỗi lần tới đến bờ biển thì ở trên bờ cát cùng sóng triều khiến cho cô thấy sợ.

Đột nhiên trong lúc đó, ở khoảng cách hai người bọn họ cách đó không xa truyền đến một trận vui cười, Ngôn Nghiễm xoay người tìm kiếm, chỉ thấy một cô bé khoảng năm tuổi đang chơi cùng Trần Nhu Bình, đang cách bọn họ ước năm mươi mét nghịch nước.

Xem các cô tận tình tận hứng, lại bảo vừa cười bộ dáng, thấy lại liếc mắt một cái im lặng một mình nhảy cùng sóng biển đùa Khương Hồng Lăng, hắn không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Không đành lòng tiếp tục nhìn về khác biệt giữa hai người, Ngôn Nghiễm giơ lên máy chụp ảnh, ở sắc, quang, biến cùng bầu trời đan vào thành nhau tuyệt đẹp.

Có lẽ là một mình hắn tay nắm máy chụp ảnh ở bờ biển lúc ẩn lúc hiện này, hắn ngạc nhiên hoàn hồn khi mới phát hiện, nguyên bản cách hắn ước chừng năm mươi mét có năm người con gái trẻ tuổi đã tới cạnh hắn, người người về mặt kiểu mỵ hướng về phía hắn cười.

“Hi, soái ca.”

Soái ca?

Từ lúc để râu hăn rất ít nghe thấy người khác dùng hai chữ này gọi hăn, nhất là người xa lạ. Ngôn Nghiễm nhin không được nhủu nhẹ mảy, hoài nghi là thị lực của các cô có vấn đề, hay là người hăn thật sự suất đến ngay cả mặt đều bị râu che đi một nửa, vẫn còn như cũ không hề giảm đi phong thái ? !

“Ngươi là nhiếp ảnh gia? Có thể chụp giúp chúng tôi một tấm được không?”

Haiz... ! nguyên lai là có mưu đồ khác, khó trách muốn trộn mắt nói lời bịa đặt .

Ngôn Nghiễm hơi chút do dự một chút sau, không nói gì nhẹ chút dưới đầu, sau đó buông máy chụp ảnh trong tay mình, đưa mắt nhìn sang máy ảnh trong tay các cô ngốc nghếch.

Năm cô gái ngốc nghếch nhất trí lắc đầu, trong đó đứa ngốc tay cầm máy chụp ảnh thậm chí trực tiếp dẩu ra phía sau.

Hăn khó hiểu nhìn các cô.

“Máy chụp ảnh của chúng ta vừa mới không cẩn thận rơi xuống nước, cho nên. . . . . Có thể dùng máy chụp ảnh của ngươi thay chúng ta chụp hình chứ? Chúng ta thề, bất kể là phim ảnh hoặc phí rửa ảnh, thậm chí đến lúc đó muốn phiền toái đem ảnh người chụp đưa cho chúng ta trả phí gọi bưu điện, chúng ta đều đưa cho ngươi. Làm ơn .”

Mở miệng nói chuyện vẫn là cô gái đẹp nhất trong năm người, Ngôn Nghiễm không cần nghĩ nhiều, cũng biết máy chụp ảnh của các cô căn bản cũng không có vấn đề, muốn hăn hỗ trợ chụp ảnh chỉ là muốn có nhiếp ảnh gia miễn phí chuyên nghiệp mà thôi, cho nên bọn họ mới phải ra người đẹp nhất, thanh âm cũng ngọt ngào nhất. Dùng mỹ nhân kế thôi !

Nhưng là, có gì không thể đâu?

Hăn thường chụp ảnh phong cảnh, hăn vẫn muốn thăm dò, so sánh ảnh chụp nhân vật cùng phong cảnh bất đồng ở điểm nào, chẳng qua là không có cơ hội mà thôi. Nay, tự nhiên có người kiên trì nhờ hăn, cũng không có vấn đề gì, hăn sao không thử một lần chứ?

Dù sao cho dù đem ảnh chụp chụp hỏng rồi, cũng không thể phá hỏng thanh danh của hăn, dù sao trước mắt năm cô gái ngẫu nhiên gặp mặt này cũng không có khả năng quen biết hăn, hăn vào năm mười ba tuổi, tuổi còn trẻ đã được xem là thiên tài chụp ảnh thiếu niên Ngôn Nghiễm.

Cầm lấy của mình máy chụp ảnh, Ngôn Nghiễm lần đầu mở miệng.

“Các cứ tự nhiên chơi đùa, hình ta sẽ tự động chọn chụp.” Hăn lãnh đạm nói.

Năm cô gái liếc mắt nhìn nhau, hơi do dự một chút, nữ tử đẹp nhất dứt khoát kiên quyết gạt đầu một cái.

“Hào, nghe lời ngươi. Bất quá ngươi phải cam đoan chúng ta năm người ít nhất từng người đều có một tấm nha.”

Ngôn Nghiễm không chút lựa chọn gạt đầu, cái gọi là Hoàn Phi Yến gầy (A Từ: ý nói các dạng cô nương đầy đặn như Dương Ngọc Hoàn hay mong manh như Triệu Phi Yến đều có cả), trước mắt năm người năm diện mạo, thân thể tuy rằng vô cùng giống nhau, nhưng ai nói các nàng không đặc biệt chứ?

Hăn cầm lên máy chụp ảnh, bắt đầu chuyên tâm lấy cảnh điều chỉnh tiêu điểm.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Cùng sóng thủy triều truy đuổi tuyệt đối là một loại nhất thành bất biến, hơn nữa trò chơi đơn điệu đến cực điểm, nhưng bất kể là người lớn hay trẻ con, đã đến bờ biển cũng không tự chủ được mà cùng nó truy đuổi một phen. Khương Hồng Lăng từ nhỏ sinh hoạt tại đô thị trong rừng, khó có được cơ hội đến bờ biển, cho nên cho dù cô cũng đã ở bờ biển dân túc ở lại gần nửa tháng rồi, mỗi lần tới vẫn như cũ đến bờ biển thì vong ngã cùng sóng biển ngoạn đến mệt mới bằng lòng đi về.

Mệt mỏi quá.

Khi trong đầu của cô hiện ra loại cảm giác này thì ngay sau đó xuất hiện là ba chữ :Anh Ngôn Nghiễm, bởi vì không biết khi bắt đầu từ đâu, ý nghĩ tìm Anh Ngôn Nghiễm sẽ không sai này sớm sâu thục trong lòng.

Anh Ngôn Nghiễm đâu?

Cô nháy mắt mấy cái, rung đùi đắc ý tìm kiếm thân ảnh quen thuộc cao ngất kia .

A! Tìm được rồi! !

Cô mở ra bộ pháp hướng thân ảnh kia chạy tới, đang trên nửa đường đột nhiên một chút ngừng lại, sau đó chậm rãi ngưng tụ lại mảy, đồng thời, một cỗ ngay cả mình cũng không hiểu cảm giác dần dần lan tràn tới thân.

Chị gái này từ đâu xuất hiện , vì sao Anh Ngôn Nghiễm muốn giúp các chị ấy chụp ảnh, bọn họ quen biết sao? Vì sao Anh Ngôn Nghiễm cho tới bây giờ không từng giúp cô chụp ảnh — lại giúp người khác chụp ảnh, hơn nữa lại lần nữa không để ý tới cô?

Nhớ tới lần trước Anh Ngôn Nghiễm không để ý tới hậu quả của cô, Khương Hồng Lăng sắc mặt nhất thời như là trường kỳ ốm đau ở giường bệnh hoạn, tái nhợt dọa người. Cô chạy đi chạy như điên, trong nháy mắt nhằm phía Ngôn Nghiễm mà chạy tới, tự thân sau gắt gao nắm ở hán.

Thình lình xảy ra va chạm, thiếu chút nữa đánh rơi bảo bối máy chụp ảnh trong tay , hán lửa giận đầy mình, cúi đầu thiếu chút nữa chửi ầm lên, lại bị phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của đột nhiên chấn động ——

“Không. . . . . Muốn. . . . .”

Anh giống xúc điện giống như bay nhanh xoay người, trong mắt tràn đầy kinh hãi cùng không thể tin.

” Hồng Lăng?” Cô vừa mới thật sự mở miệng nói chuyện sao? Hay là hán nghe nhầm?

“Không cần.” Khương Hồng Lăng ôm thật chặt anh nói nhỏ.

Ông trời, thật sự! Cuối cùng cô mở miệng!

“Không cần cái gì?” Anh thật cẩn thận cúi đầu hỏi.

“Không cần không để ý tới ta, ta sợ, ô. . . . . Ta tìm không thấy đường, không ai, ô. . . . . Đều không có người, ta sợ. . . . . Ô. . . . . Ô. . . . .”

Cô rốt cục vẫn đem áp lực dưới đáy lòng nửa tháng này đến sợ hãi cùng sợ hãi khóc lên, Ngôn Nghiễm hai tay vây quanh cô, cảm giác tảng đá lớn treo ở trong lòng đã được gỡ xuống, cô không thể áp chế nước mắt chậm rãi rơi xuống.

“Ách. . . . . Thực xin lỗi, chúng ta. . . . .”

Giọng của Ngôn Nghiễm bỗng nhiên nâng lên ánh mắt Lãnh Mạc chặt đứt đi nhìn cô gái một chút sau đó vội vàng ngồi xổm người xuống ở trên bờ cát viết xuống một chuỗi con số.

“Đây là số điện thoại của tôi, sau khi rửa ảnh chụp xong làm phiền báo một tiếng, tôi sẽ trả tất cả chi phí cùng địa chỉ gửi cho anh.” Nói xong, cô cùng bốn cô gái khác bước nhanh rời đi.

Lười hao tâm tổn sức đi nhớ kia xuyên con số, Ngôn Nghiễm tùy tay nhấn một cái máy chụp ảnh, nhiếp hạ này con số sau, liền đem hạng nặng tâm lực đặt ở trước người khóc đến giống tiểu oa nhi thiên hạ trên người. Nhưng nói trở lại, số tuổi của cô thật sự cũng xác thực chỉ là tiểu nữ oa mười tuổi .

“Tốt lắm, đừng khóc, đừng khóc, Anh Ngôn Nghiễm đáp ứng em, về sau vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không không để ý tới em được không ? ”Anh ôn nhu trấn an.

Thấy cô vẫn tiếp tục khóc , dường như phi khóc đến tận thế không thể giống nhau, Ngôn Nghiễm nghĩ rằng, có lẽ cô thật sự cần tốt như vậy tốt phát tiết một phen, liền không hề ra tiếng.

“Em cũng muốn vậy.”

Không biết qua bao lâu, trước ngực hán đột nhiên toát ra một câu như vậy ngữ mang ghen ngào trong lời nói .

“Cái gì? ! ”Anh trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng mà đem cô từ trước ngực mình đẩy ra một khoảng cách, cúi đầu hỏi.

” Em cũng muốn vậy.” Tiếng nói ghen ngào lại lần nữa vang lên, Khương Hồng Lăng mút lấy cái mũi hồng đến không được nói.

“Muốn cái gì?”

” Em cũng muốn chụp ảnh.”

Ngôn Nghiễm sững sờ.”Chụp ảnh?”

Cô nhanh chóng lau trên mặt nước mắt nước mũi, dùng sức gật đầu.

“Đúng, Em cũng muốn chụp ảnh. Vì sao anh đều chụp người khác, không chụp cho em?” Cô tràn ngập lên án ý tứ hàm xúc kháng nghị nói.

“Anh không có nói không chụp cho em.” Anh vội vàng thanh minh.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, Khương Hồng Lăng nhất thời tươi cười rạng rỡ. Cô lại thân thủ dùng sức ở trên mặt lau vài cái, sau đó lại gãi tóc.

“Như vậy có thể chứ?”

“Cái gì có thể chứ?” Ngón Nghiễm bị cô hỏi liền sững sờ.

“Chụp ảnh nha, Anh không phải muốn giúp em chụp ảnh sao?” Bị nước mắt tẩy trôi qua một đôi mắt sáng trát nha trát , rất thiên chân.

“Em nói là hiện tại?”

Khương Hồng Lăng dùng sức gật đầu.

Anh do dự nhìn hai mắt sưng thành hai hột đào, mũi hồng giống như mông khi, trên gương mặt như trẻ con của nàng sau một trận lau lung tung, nước mắt, nước mũi, cát dính thành một khối, quả thực là một mảnh hỗn độn. Anh không nhịn được nhếch miệng cười lắc đầu.

“Ồ. . . . . Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta, ô. . . . .”

Wow a, nói như thế nào khóc sẽ khóc ?

“Anh không có lừa em” Ngón Nghiễm chạy nhanh che dấu tươi cười nói, nhưng ——

“Ồ. . . . . Anh gạt em, ô. . . . .”

” Anh không có lừa em, anh. . . . . OK, anh lập tức giúp em chụp ảnh, lập tức giúp em chụp ảnh, em đừng khóc được không?”

“Thật sự?”

Tính ta phục rồi ngươi có thể đi? Anh không tiếng động ở trong lòng hô, cầm lấy máy chụp ảnh nhanh chóng điều chỉnh tiêu điểm, rồi sau đó”Rắc tra” một tiếng, cửa chớp đã thành công thu lấy hé ra khóc sau đích mặt. Lại đến. . . . .

Wow a, tốc độ sắc mặt cô thay đổi thật đúng là không phải bình thường mau, nhưng lại có thể bày ra đủ tư thế để cười đau cái bụng, Ngón Nghiễm nhìn không được tràn ra một chút cười, cô quả thực đúng là một thiên tài rồi !

Trần đầy ý cười, Anh chụp lại tất cả những tư thế buồn cười của Khương Hồng Lăng, với ý xấu rằng sau này có thể lấy ra giễu cợt. . .

Rắc tra! Rắc tra ! rắc tra. . . . .

Sau khi lấy ảnh chụp ra, Anh đột nhiên phát hiện ngoại trừ mấy pose buồn cười ra, về mặt cô thế mà lại sinh động đến làm cho hắn không khỏi muốn gia tốc ấn nút chụp tiếp !

Đây là chuyện gì xảy ra? Tình hình như thế rất ít phát sinh, trên thực tế, duy nhất một lần làm cho anh xúc động mãnh liệt nhấn play mà dừng không được, đó là phát sinh lúc Anh mười ba tuổi chụp xem ra thời điểm đoạt giải nhiếp ảnh.

Cho dù cảm thấy không thể hiểu được, Ngón Nghiễm ngón tay vẫn nhấn play không có dừng lại, nhưng là phim ảnh sẽ hết nha ——

Ai, xem ra chỉ có thể ngày mai lại tiếp tục .

☆☆☆

Ngày mai hồi phục thị lực, ngày mai dữ dội nhiều?

Không nghĩ tới trên đường mua mấy cuộn phim, cũng đang trong lúc vô tình thấy ở nông thôn khó gặp điện thoại công cộng, liền quật khởi gọi điện thoại ý niệm trong đầu báo bình an, lại không biết nhưng lại sẽ làm chính mình bị chửi thành đầu heo.

Ngón Nghiễm tâm tình quả thực gần như phát hỏa.

Thật sự là một đám xen vào việc của người khác hỗn đản! Bọn họ chết tiệt chụp ảnh không chụp ảnh, làm chi gọi điện thoại đến nhà hắn đi quan tâm cái di chứng gì nha? Khiến cho hai nhà Trần hiện tại cũng biết hắn phạm phải chuyện tốt, nhưng lại cứ khẳng khẳng anh là chạy án mới không dám về nhà, cho nên chống án không có hiệu quả cũng tội thêm ba cấp!

Thật sự là mẹ hắn S mở đầu, T kết cục!

Trong điện thoại anh là hết đường chối cãi, nhưng sự thật cũng có thể chứng minh hết thấy đi?

Bởi vậy, từ trên đường trở lại dân túc sau đó anh lập tức đóng gói hành lý hướng chủ nhà Chu tiên sinh, chủ phu nhân nói lời cảm tạ cũng cáo biệt sau đó

lập tức mang theo Khương Hồng Lăng lên đường về nhà.

Trên đường, trên xe lửa giờ phút này, Ngôn Nghiễm hướng cô phục vụ mua lon cola, sau khi mở ra đưa cho Khương Hồng Lăng nhất kiểm hưng phấn, đồng thời về mặt lấy lòng nhìn cô.

” Hồng Lăng, người nói cho Anh Ngôn Nghiễm, Anh Ngôn Nghiễm đối người được không?” Anh và tức giận hỏi.

Có thể uống cola, cô đương nhiên là gật đầu.

“Em nói cho Anh Ngôn Nghiễm, em thích Anh Ngôn Nghiễm sao?”

Một ngụm Cola vừa nuốt xuống, tâm tình tự nhiên đi vui vẻ hẳn lên, Khương Hồng Lăng dùng sức gật gật đầu.

“Vậy có thích nhiều không?” Ngôn Nghiễm trong đôi mắt lóe ra mưu kế.

“Nắc, thực thích.” Cô nhin không được đánh nắc một cái, đồng thời trả lời.

“Thực thích là có nhiều thích đâu?”

“Àn, ” Khương Hồng Lăng nhận chân nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Tựa như thích cha thích mẹ vậy.”

Ngôn Nghiễm trong mắt nhất thời hiện lên vừa lòng, “Em nói cho Anh Ngôn Nghiễm, nếu có người hỏi người, Anh Ngôn Nghiễm đối xử với em tốt không, người sẽ trả lời như vậy sao?”

“Hào.”

Thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy.

“Kia nếu có người muốn đánh Anh Ngôn Nghiễm... ,thì em sẽ làm sao?”

“Vì sao có người ta muốn đánh anh?” Cô nháy đơn thuần mà không mở hai mắt hỏi.

“Bởi vì bọn họ nghĩ đến Anh Ngôn Nghiễm đối với em không tốt, nhưng là Anh Ngôn Nghiễm đối em tốt lắm, hơn nữa em còn thực thích Anh Ngôn Nghiễm đúng hay không ? ”

“Àn.” Cô lại dùng lực gật đầu.

“Cho nên, nếu có người muốn đánh Anh Ngôn Nghiễm lời mà nói... , em sẽ làm sao?”

Cô rất chân thành suy nghĩ hồi lâu, sau đó tiểu tâm dục dục lấy không xác định miệng hỏi: “Không cần đánh Anh Ngôn Nghiễm ? ”

“Đúng, em nhất định phải nói không cần đánh Anh Ngôn Nghiễm.” Ngôn Nghiễm nhanh chóng gật đầu.

“Như vậy là được rồi sao?” Khương Hồng Lăng nhìn không được hỏi, cũng đem “Kinh nghiệm” nói cho anh biết. Trước kia mẹ Trương ở truy đánh anh Trương, mẹ ngay tại một bên kêu đừng đánh, kết quả mẹ Trương vẫn là đánh anh ấy.

Ngôn Nghiễm cười đắc ý mặt ở trong nháy mắt xụ xuống, khó có thể tin mình tại sao lại đột nhiên trở nên ngu xuẩn như thế.

Anh ngầm thực tế trí lực này chỉ có liếc mắt một cái nữ nhân mười tuổi, hoài nghi đoán , chẳng lẽ là bởi vì ở chung lâu cùng cô, cho nên bị lây bệnh ngây thơ? Thế nhưng thiên chân nghĩ đến dựa vào cô nói một câu “Không cần đánh Anh Ngôn Nghiễm ” là có thể thay mình hóa giải nguy cơ.

Anh đúng là điên rồi!

Không được, anh phải tìm phương pháp xử lý tốt cùng lý do mới được.

Mây nhú chặt, Ngôn Nghiễm tề tụ trên người mười triệu vạn tế bào khổ tư giải quyết chi đạo, rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể tứ lạng bạt thiên cân đem chờ ở trong nhà, tự mình nhả vào con giận của hắn cấp hóa giải điệu đâu? Nhất là Tam ca này tòa tức giận phóng ra pháo.

” Anh Ngôn Nghiễm , em thật sự thực thích anh nha.” Uống xong lon cola nghiêm chỉnh nói, Khương Hồng Lăng đánh cái nắc đầu rồi, thỉnh linh xảy ra rất đúng hần nói.

“Nha, anh đã biết.” Ngôn Nghiễm tùy ý lên tiếng, anh hiện tại thật sự không rảnh cùng cô nói chuyện phiếm.

” Anh Ngôn Nghiễm, anh yêu thích em sao?”

“Thích.” Anh vẫn như cũ thuận miệng trả lời.

“Kia. . . . . Chờ em trưởng thành gả cho anh được không?”

“Hào.”

“Thật sự? Chúng ta ngoắc ngoắc tay.”

“Àn.”

Àn lại không động tác, Khương Hồng Lăng ngắm anh liếc mắt một cái, quyết định cố gắng cứu tế. Cô vươn hai tay, dùng sức đưa tay anh kéo lại đây, lại không nghĩ tới hiện tại “cô” cùng trước kia sức lực khá là khác biệt, kết quả là anh đau đớn nói xoa khừu tay, cũng gọi lại sự chú ý của anh.

“Làm cái gì?” anh nhện đau, nhú mi hỏi.

Khương Hồng Lăng tiếp tục từ động tác của mình, thẳng đến hai ngón út của hai người giao nhau phác thảo, cũng phủ lên, che lên đầu tay sau đó mới ngừng đầu, đôi với anh lộ ra nụ cười sáng lạn.

” Ngoắc ngoắc tay.” Cô trả lời.

“ Ngoắc ngoắc tay làm cái gì?” Ngôn Nghiễm hoàn toàn ở trạng huống ngoại.

” Ngoắc ngoắc tay chờ em trưởng thành muốn gả cho Anh Ngôn Nghiễm.”

“Cái gì ? ”Anh thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, trên thực tế anh cũng nhảy, chẳng qua nhảy đến một nửa, liền bị cô bởi vì tiếng kêu của anh to mà phóng đến ánh mắt, cường ngạnh ép ngồi trở lại trên ghế ngồi.

Anh thật cẩn thận nhìn cô gái một đôi giây thơ mắt to đối với anh mỉm cười, không một chút phân tâm cẩn thận mở miệng.

“Em vừa mới nói cái gì, nói lại lần nữa xem được không?” Anh khẩn cầu.

“Chờ em trưởng thành muốn gả cho Anh Ngôn Nghiễm.” Khương Hồng Lăng phi thường hợp tác nói.

Ngôn Nghiễm nhất thời phảng phất hóa thành người đá, trong chốc lát sau, anh tự tay nhẹ nhàng mà che ở lồng ngực của mình, xác định trái tim không có bị sợ tới mức đình chỉ nhảy lên sau, thế này mới chậm rãi lại cẩn thận mở miệng.

“Vì sao?” Anh hoài nghi chẳng lẽ mị lực của mình thật sự đến người phạm không thể chặn được, bằng không làm sao có thể làm một bé gái mười tuổi chờ không được muốn báo danh gả cho hắn trước chứ? trên mặt hắn nhưng là còn để lại một phen râu xồm nha!

Nhưng là cẩn thận suy nghĩ một chút, cô dường như không phải lần đầu tiên nói những lời này.

“Bởi vì em thực thích anh, mà anh cũng rất yêu thích em nha.”

Tiểu hài tử đơn thuần trả lời, Ngôn Nghiễm còn không phải thực yên tâm lại xác định.

“Cứ như vậy?”

“Àn.” Đầu nhỏ của cô dùng sức điểm một cái.

Anh chậm rãi thở ra một hơi, yên lòng. Nếu quả thật chỉ là như vậy thật tốt quá, bởi vì tiểu hài tử bình thường thích một kiện đồ vật thời gian dài nhất sẽ không vượt qua một tuần, cho nên hoàn hảo hoàn hảo.

Lúc này, trên tàu cô phục vụ lại phụ giúp trên xe lửa buôn bán bán thương phẩm theo bên người đi qua, Ngôn Nghiễm lập tức cản lại, cũng mua hết thấy có thể ở kế tiếp trong thời gian che lại Khương Hồng Lăng miệng ăn vật, để ngừa chính mình không chịu nổi lại chịu kích thích trái tim đình chỉ nhảy lên.

Xe lửa vàng hướng Đài Bắc chạy tới, Khương Hồng Lăng vô cùng cao hứng ôm ấp lấy một đồng như là cả đời cũng ăn không hết ăn vật, không hạp quá miệng cười a . Mà Ngôn Nghiễm đâu? Tắc tiếp tục thâm tóa cặp kia mê người mày kiếm, khổ tư ứng phó như thế nào sắp đã đến chỉ trích, thậm chí là nắm tay. . . . .

A di đà Phật, Phật tổ phù hộ.

Nhưng là, hiện tại lại đến thành Phật tổ hỗ trợ có thể hay không đã quá muộn điểm nha?

☆☆☆

Xuống xe taxi, Ngôn Nghiễm mới đưa hành lý từ phía sau xe dỡ xuống, thanh toán tiền xe, một nắm tay đã không nói lời gì hướng anh nghênh diện đánh lại đây, anh nhất thời nhân mạo kim tinh, phản không rõ ai là ai.

Xoa xoa đầu, mở mắt ra, dẫn đầu rơi vào trong mắt là Tam ca xem ra giận không kềm được lòng , cùng với đứng cách anh không xa ngậy ra như phỗng cái kia trương kiêu ——

Ai! Còn nói cái gì sẽ nói "Không cần đánh anh Ngôn Nghiễm", kết quả đây? Hoàn hảo anh không ngốc đến tin tưởng cô!

"Wey wey Wey, người điên ư? Đừng lại động thủ nha!" Mắt thấy Tam ca lại có động tác, Ngôn Nghiễm vội vàng lui về phía sau kêu to.

Đáng Ngôn Mặc lại thự nếu vồng vắn hướng anh từng bước tới gần.

"Người nếu dám động thủ lần nữa đánh ta, cũng đừng trách ta xoay tay lại nha!" Thấy anh ta hoàn toàn bất vi sở động, Ngôn Nghiễm uy hiếp kêu lên.

Ngôn Mặc hoàn toàn không để ý tới, hắn đã bị này một số gần như nửa tháng thời gian lo lắng hành hạ đến mất đi lý trí! Trời biết, theo Ngôn Nghiễm hẳn đồng học nơi đó nghe được sự kiện kia sau, tinh thần của hắn vẫn buộc chặt ở tùy thời tùy chỗ đều có thể sụp đổ. Suốt hai tuần lễ rồi, hẳn cơ hồ không có một người nào, không có một buổi tối nào không mơ thấy cô một người cô đơn, toàn thân bị thương tránh ở trong bụi cỏ khóc.

Một tháng sau sự kiện binh tử trong bệnh viện chạy trốn, ký ức còn như mới hôm qua, không nghĩ tới sự xa cách nửa tháng mà thôi, Ngôn Nghiễm luôn mồm đáp ứng anh nhất định sẽ chiều cố tốt cho cô, thế nhưng lại để cho cô gặp được chuyện khủng bố như vậy, thậm chí còn chỉ có hơn chớ không kém.

Thật sự của anh là điên rồi! Điên quyết định bất chấp tất cả, anh cũng muốn đưa tên hỗn đản này đánh cho ba ngày không xuống giường được, hơn nữa bất luận kẻ nào đều đừng nghĩ ngăn cản hắn.

Anh đánh một hồi quyền ——

"Chờ đã ——"

"Phanh!" Không còn kịp rồi, cái thứ hai ngưng tụ nắm tay lại lần nữa hôn lên gương mặt tuấn mỹ của Ngôn Nghiễm.

"Người đừng thật quá mức!" thân thủ che làm cho anh đau đến nhe răng trợn mắt, giận không kềm được rống to.

Ngôn Mặc không nói hai lời lại ra tay, Ngôn Nghiễm nghiêng người chột lóc, lập tức còn lấy nhan sắc đưa lên một quyền. Nhất thời, hai người đánh thành một đoàn.

"Không cần đánh anh Ngôn Nghiễm, không cần đánh anh Ngôn Nghiễm." Khương Hồng Lăng sợ ngây người, phản ứng chậm N lần thì tháo mồm miệng liên thanh kêu, chính là không có người nghe thấy.

Làm sao bây giờ? Về mặt của cô bất lực cùng sợ hãi nhìn hai người trước mắt trong lúc đánh nhau, không biết làm sao.

Đột nhiên trong lúc đó, cô nhìn thấy mấy gương mặt quen quen, đó là. . . . Hai mắt của cô sáng ngời, nhất thời nhớ lại đó là ba mẹ của anh Ngôn Nghiễm.

Tìm được cứu tinh, Khương Hồng Lăng không chút nghĩ ngợi lập tức hướng đường cái đối diện chạy vội mà đi, cô không chú ý tới, ngay tại lối đi bộ không xa, một chiếc xe chạy nhanh đột nhiên lao ra đến bên người của cô, nhất thời phát ra thanh âm bén nhọn sắp xếp gọn gàng, đồng thời ở trong thời gian ngắn như vậy

"Phanh!"

Một tiếng vang thật lớn, mọi người cùng kêu lên hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mười năm sau

Bước xuống xe taxi, thấy nhà chồng trước cửa nhưng lại có một người xa lạ đứng đấy, không biết ở nhìn xung quanh những thứ gì, Trần Nhu Bình lập tức cảnh giới cầm lấy điện thoại gọi điện.

"Ông xã, em vừa đến nhà mẹ, vừa xuống xe taxi." Nàng ngay sau đó nói, "Ở trước cửa nhà mẹ có một người thật kỳ quái đang đứng, em hiện tại phải đi qua đó xem thế nào, cho nên anh đừng gác điện thoại, bảo vệ em."

Nói xong, cô tả hữu nhìn xung quanh một chút xác định chưa có ai tới sau xe, tiếp xúc đi nhanh vượt qua đường cái đi hướng người xa lạ, không để ý ở trong điện thoại ông xã từ trước đến nay đối với cô ôn nhu có thêm tiếng gầm gừ phản đối thật lớn.

“Tiên sinh, người tìm ai?” Đứng ở khoảng cách an toàn ở ngoài, cô hỏi cái lưng người xa lạ kia, mà trong điện thoại di động kia tiếng gầm gừ vẫn đang liên tục vang lên.

Không biết có phải hay không là chính mình nhìn lầm rồi, khi nghe thấy thanh âm sau của cô, Trần Nhu Bình tựa hồ thấy thân thể người xa lạ kia đột nhiên chấn động, hần không có quay đầu, cũng không có bỏ chạy mà lại đem lưng ưỡn đến càng thẳng chút.

Trần Nhu Bình nhú mày, nhìn không được hoài nghi vị nam tử trước mắt này rốt cuộc có ý đồ gì, bà lên tiếng lần nữa.

“Tiên sinh ——”

Sát na, thanh âm sau của cô dường như bay vào trong không khí, hoàn toàn biến mất không thấy. Cô mở to hai mắt, người xa lạ đột nhiên quay ra phía cô, khiến người nàng ngầy ra như phồng.

“Bà xã? Bà xã? Bà xã?”

Di động đầu kia truyền đến tiếng lão công sốt ruột kêu gọi, hần tựa hồ nghe thấy cô nói được một nửa thì ngừng, cho nên sốt ruột là không la lên hỏi cô. Nhưng là cô thật sự không thể hưởng ứng, không phải không có thể, mà là không có cách nào, giờ phút này cô không thể phát ra bất kỳ thanh âm gì, duy nhất có thể làm, đó là giương hai mắt nhìn trừng trừng vào cái người mười năm nay đã không gặp.

Ngôn —— Nghiễm . . . . .

☆☆☆

Xuất ra cái chìa khóa mở nhà, rồi nhà gần mười năm đi du lịch rốt cục chân chính về tới nhà, nhưng người là đã trở lại, tâm thì đang ở đâu?

Trần Nhu Bình buông chìa khóa trong tay ra, tự nhiên quen thuộc đi lại trong nhà .

“Mẹ không ở nhà, có thể là bởi vì nghe nói ta muốn lại đây, cho nên lại chạy đến chợ mua gà về làm thức ăn cho ta ăn.” Một chút, cô lại nói: “Ta đã mang thai năm tháng rồi, nhìn ra được sao? Đúng rồi, cũng chưa hỏi người tưởng uống gì? Nước đá được không?”

Trần Nhu Bình cố gắng cho biểu hiện được tự nhiên, nhưng đôi mắt chính mình từng yêu thích trước kia, hơn nữa chính mình còn từng ở trước mặt hần trải qua nhiều như vậy chuyện ngu xuẩn, muốn cô như thế nào tự nhiên được đây?

“Chỉ dẫu ” Ngôn Nghiễm thủ độ mở miệng, thanh âm mặc dù vô dĩ vắng đối mặt cô vẫn nghiêm khắc như vậy, lại không biết vì sao làm cho người ta có loại khoảng cách xa hơn.”Đừng tiếp đón ta, người quên ta cũng là người ở cái nhà này sao?”

Chỉ là gần mười năm rồi chưa bước vào cái nhà này mà thôi.

Hai người đối liếc mắt nhìn, cơ hồ cùng lúc ở trong lòng vang lên những lời này.

Nếu hần đã nói như vậy rồi, Trần Nhu Bình cũng không nên giả bộ làm gì, cô đi đến trên sofa ngồi xuống.

“Người được không?” cô quan tâm hỏi.

Ngôn Nghiễm mỉm cười, trên mặt có một bó lớn râu che lấp mà cơ hồ nhìn không thấy, hần gạt đầu.”Cũng không tệ lắm. Người bộ dạng thoạt nhìn rất hạnh phúc, Tam ca đối người tốt lắm?”

“Đương nhiên, người theo trước kia không phải thường nói cho ta biết, nếu muốn được đến hạnh phúc thì gả cho hần sao? Ta gả cho hần.” cô mỉm cười nói, trong tươi cười rõ ràng tràn đầy hạnh phúc.

“Chúc mừng người. Những lời này tuy rằng đã muộn chút, nhưng là người có nên không để ý đi?”

Cô lắc đầu, giữa hai người đột nhiên trầm mặc lại.

Sau một lúc lâu, Trần Nhu Bình tìm nói: “Ngôn Chỉ bọn họ có khả năng sẽ lại lập tức đến.”

Hần nhất thời lộ ra một chút cười khổ.”Không biết ta hiện tại chạy trốn có kịp không đây?”

“Không còn kịp rồi.” Một âm thanh nghiêm khắc tức giận vang lên từ cửa chính, cửa nhà đột nhiên bị đẩy ra, Ngôn Bút xanh mặt cứ như vậy xuất hiện ở trong phòng khách.

Ngôn Nghiễm cả người cứng đờ từ trên sofa đứng lên, hần nhìn người nhiều năm không gặp đang hướng hần đi tới, hần hai mắt nhắm lại, trong lòng biết tuyệt đối tránh không được muốn chịu lên như vậy một quyền, nhưng là. . . . . Đón hần lại là một cái ôm thật chặt.

“Người tên hỗn đản này ! ”Ngôn Bút phẫn nộ rít gào, đồng thời dùng sức ôm lấy tiểu đệ, hốc mắt cùng mũi đồng thời cũng nóng rực lên.

Ngôn Nghiễm không tự giác làm cho nước mắt cũng dâng lên, hần cũng đưa tay ra dùng sức quay về ôm đại ca.

“Lão đại, chờ một chút.” Một lát sau, một thanh âm lạnh lạnh khác vang lên từ phía sau.

Ngôn Bút tự nhiên buông tiểu đệ ra, làm cho lão Nhị thể hiện ra một chút tình cảm huynh đệ, không nghĩ tới ——

“Phanh!”

Hắn ngạc nhiên nhìn luôn khuôn mặt tươi cười, ngày thường nói chuyện, lão Nhị luôn theo chủ trương quân tử động khẩu không động thủ, nhưng lại đột nhiên cho tiểu đệ nhiều năm không gặp một thiết quyền, đánh cho Ngôn Nghiễm nháy mắt té trên sô pha đi !

“Người đứng lên cho ta!”” đem đưa hắn từ trên ghế salon thu lên, nói mực vung nắm tay lại lần nữa ra quyền.

Ngôn Bút kinh ngạc cho hết toàn bộ đã quên nên thân thủ đi ngăn cản, may mắn cuối cùng một cái tới Ngôn Chi ở nghìn cân treo sợi tóc ngăn cản một quyền kia.

“Nhị ca, bình tĩnh một chút.” Ngôn Chi lớn tiếng kêu lên.

Ngôn Mặc tròn mắt nhìn Ngôn Chi thật lâu sau đó mới buông tay ra đi vào toilet

Nói mực tránh ra sau, ngôn Chi lập tức xoay người nâng Ngôn Nghiễm dậy, lẳng lặng yên nhìn đệ đệ nhiều năm không gặp.

Hắn vẫn như cũ giữ vẻ mặt râu xồm dọa người, đưa khuôn mặt hoàn mỹ nhất trong tứ huynh đệ che đi bảy phần. Tóc của hắn so với lúc rời đi lâu thượng không chỉ một lần, tùy tiện tiện dùng điều da đen dây thừng thắt ở phía sau, bộ dáng thoát nhìn giống như dân làm nghệ thuật, hắn cùng chức danh nhiếp ảnh gia tự do nổi danh quốc tế hoàn toàn tương xứng.

Thân thể của hắn cao cao , thể trạng tăng lên chút, dung mạo kia có chỗ thay đổi không nói lên lời, nhưng cảm giác đứng lên chính là không giống với trước.

Là quan hệ màu da sao?

Không, là ánh mắt kia, trước luôn luôn sáng ngời, tràn ngập tự tin, nay lại chỉ đọng tang thương cùng nỗi mệt.

Nhìn nhìn, Ngôn Chi trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót, hắn mở hai tay ra, nhẹ nhàng mà ôm dưới vẻ mặt do dự của Ngôn Nghiễm sau đó buông ra.

“Hoan nghênh về nhà, Ngôn Nghiễm” Hắn vì ách mở miệng

Tiếng nói của Ngôn Nghiễm hoàn toàn mắc nghẹn ở cổ họng không phát ra được, tuy rằng không biết trong thời gian hắn ra đi mười năm, các anh em của hắn đã trải qua chuyện gì, khiến cho đại ca hướng nội nay lại nhiệt tình như lửa, tính tình tối ôn hòa của nhị ca nay lại trở thành nóng nảy, mà không... người giỏi xử lý cảm tình kém nhất cùng nóng nảy nhất là tam ca, thành tình táo nhất trong chuyện này

Nhưng là bất kể như thế nào, hắn chỉ biết là về nhà thật tốt, thật sự, về nhà thật tốt.

Cha mẹ, anh em, thân bằng hảo hữu. . . . .

Ngôn Nghiễm hoàn toàn không biết mình đã gặp qua bao nhiêu người, tham gia bao nhiêu tiệc hoành nghênh với sơn hào hải vị, khiến cho hắn về nhà bất quá ba ngày, liền đã rục rịch tưởng lại lần nữa rời nhà trốn đi.

Hắn biết ở đây tất cả mọi người đều rất tốt, nhưng hắn thật là vô phúc hưởng thụ. Bởi vì sau khi phát sinh sự kiện kia từ mười năm trước, hắn đã không như trước tràn đầy tự tin, vui vẻ đón nhận sự chú ý của mọi người đối với Ngôn Nghiễm.

Khương,Hồng,Lăng, là tên của cô.

Hắn biết mình cả đời cũng không thể quên cái tên này, nhưng là hắn nghĩ đến trải qua mấy năm nay đến khắp mọi nơi trên thế giới, hình ảnh này ít nhiều có thể phai nhạt, nhưng mà, hắn đã nghĩ thật đơn giản .

Ngôn Nghiễm tự giễu cười, biểu hiện trên mặt đã tràn ngập chua xót. Hắn mở mí da ra, mở ra nhìn chăm chăm vào bức ảnh có khuôn mặt tươi cười của nàng.

Mỗi ngày đều phải nhìn lên tấm hình này mấy lần, như vậy hắn làm sao có thể quên hình ảnh này được? Hắn dưới đáy lòng tự hỏi.

Duỗi ra ngón tay khẽ vuốt qua khuôn mặt trong bức ảnh đã ép plastic, hắn đột nhiên hít sâu một hơi đem ảnh chụp rút ra, nhắm mắt lại đem nó kẹp vào trong một quyển sách, sau đem bốp da ném vào trong ba lô, đeo ba lô lên đi ra cửa phòng.

“Người lại muốn bỏ nhà ra đi mà không thông báo một tiếng?”

Ngôn Nghiễm mới đi đến đầu cầu thang, một âm thanh trầm tĩnh đột nhiên vang lên.

Hắn chậm rãi quay đầu, ngạc nhiên mở tròn hai mắt, đứng ở đầu hành lang không chỉ có đại ca mà còn có nhị ca, tam ca.

“Các ngươi. . . . .” Hắn nói không ra lời.

“Ngươi lúc này lại muốn rời nhà bao lâu?” Ngôn Bút nhìn hắn thật lâu, thấy hắn không trả lời, lại tiếp tục nói :

“Chúng ta cũng không phải muốn ngăn ngươi, chính là hi vọng ngươi ít nhất đừng giống như lần trước, ra đi nhiều năm tin tức hoàn toàn không có.” Hắn nhìn Ngôn Nghiễm không chớp mắt nói: “Chúng ta cũng không muốn biết, mười năm trước có chuyện gì khiến người ra đi không lời từ biệt, cũng không muốn can thiệp tự do của ngươi, nhưng là ít nhất có thể yêu cầu ngươi —— không, ra lệnh cho người hãy đặt mình vào vị trí của ba mẹ mà giấu lại, bọn họ đã già, không chịu nổi đã kích một lần nữa.

“Ngôn Nghiễm, ” Ngôn Chi do dự mở miệng, “Có phải do Nhu Bình ở đây khiến ngươi không được tự nhiên?”

Nói đi ta sẽ vào bảo cô ấy. . . . .”

“Các ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ai nói ta vừa muốn rời nhà ra đi?” Ngôn Nghiễm rút cục nhìn không được lên tiếng, ngực cảm giác nóng nóng.

Ba người không có người trả lời, tất cả đều lẳng lặng yên nhìn hắn, vẻ mặt nói lên rằng họ không tin lời hắn nói.

“Ta có thể chứ?” Ngôn Nghiễm cơ hồ thở dài nói, “Mười năm trôi qua, ta đi rồi quay về thấy nhà nhiều người như vậy, khiến cho ta có điểm không quen, cho nên ta mới muốn đi ra ngoài đi một chút, thuận tiện chụp chút ảnh đưa cho tạp chí.” Một chút, hắn cường điệu nói : “Ta nói là thật sự.”

“Ngươi muốn đi đâu?” Sau một hồi im lặng Ngôn Bút lên tiếng.

“Hoa Liên.” (A Từ: ý anh ấy nói là đến chỗ có hoa sen đầy ắp, nh để hoa sen thì ko hay bằng Hoa Liên nên ta vẫn để Hoa Liên)

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngôn Nghiễm bắt giác ngăn cả người, bởi vì hắn căn bản là không có nghĩ tới mình muốn đi đâu, vậy mà hai chữ ấy đột nhiên lại bật ra khỏi miệng?

Quên đi, cũng thế, nếu trốn chạy mười năm, vết thương sau mười năm thì cũng nhạt đi không ít, hắn thăm lại chốn xưa thì có sao đâu? Chưa bao giờ phai màu trí nhớ, sẽ không có khả năng sống dậy ở thời điểm này?

“Ta nghĩ đi Hoa Liên, đại khái sẽ ở lại một tuần, ta có mang di động, các ngươi tùy thời đều có thể liên lạc với ta.” Hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn kiên định nghênh hướng ba vị huynh trưởng, rõ ràng nói.

Bốn phía yên lặng trong chốc lát sau, nói mực chậm rãi mở miệng, “Như vậy cũng được, mang một ít đặc sản Hoa Liên về cho ta nhé?..”

Ngôn Nghiễm nhất thời nhe răng cười, “Vậy thì có sao, không thành vấn đề!..”

☆☆☆

Đối Ngôn Nghiễm mà nói, Hoa Liên là một nơi buồn, hay là nơi tạo cảm giác vui vẻ? Hắn đến nay vẫn đang phân loại không được.

Lại bước trên con đường này, so với cảnh trong trí nhớ của hắn cũng không khác là bao nhiêu, tâm tình của hắn chỉ có thể dùng bốn chữ “Khó nói lên lời” để hình dung.

Không đếm xỉa đến trên đỉnh Liệt Dương(Pup: đọc chữ này tự dung lại suy nghĩ đen tối=))))))), hắn ngồi trên chiếu nhìn mặt biển tươi đẹp, những thứ lẳng đọng lại trong trí nhớ cứ như vậy nhẹ nhàng hiện ra, làm cho nước mắt của hắn nhanh chóng rơi , mơ hồ che phủ tầm mắt của hắn.

“Quái thúc thúc?”

Trí nhớ quả nhiên là nọc độc, cho dù chỉ là nhớ đến giọng nói của nàng, đều có thể làm cho hắn run sợ.

“Anh Ngôn Nghiễm?”

Trời ạ, Ngôn Nghiễm nháy mắt hai mắt nhắm lại, nước mắt của hắn lập tức chảy xuống. Hắn không nên trở lại nơi đây, không nên lại bước trên nỗi đau thương tâm này ? Hắn nghĩ rằng trí nhớ dù ở dạng nào cũng có thể làm hắn vui, kết quả đâu? Hắn lại nhớ lại ngữ khí sợ hãi cùng giọng nói ngọt ngào của nàng.

Hắn không nên tới này !

“Ngươi là. . . . . Anh Ngôn Nghiễm? . . . . . Đúng vậy. . . . . Đúng không?”

Ngôn Nghiễm nhất thời cả người cứng đờ.

Là hắn nghe nhầm sao? Trong trí nhớ Khương Hồng Lăng tựa hồ chưa bao giờ nói qua với hắn một câu như vậy.

“Là anh sao? Anh..?”

Hắn không có nghe sai! Thanh âm này ở bên tai hắn chân thật vang lên, không phải do trí nhớ của hắn.

Ngôn Nghiễm kích động đã nghĩ sẽ mở hai mắt ra xác định xem sao, nhưng hắn có chút do dự, nếu hết thảy chỉ là một giấc mơ? Trái tim của hắn bất an kinh hoàng, thân thể nhân không chịu nổi áp lực này mà bắt đầu nhẹ nhàng run run.

Lên tiếng nữa lần nữa để cho ta thấy là không phải đi, làm ơn ! Hắn ở trong lòng không tiếng động thỉnh cầu, mặc kệ đây là sự trêu đùa của ông trời, hoặc là thời gian đảo ngược, nghịch lưu, thác loạn, Anyway cái gì đều được, hắn muốn gặp cô, muốn gặp để xác định xem có đúng là cô đang đứng ở trước mặt hắn!

Trầm mặc ở bốn phía giăng co một hồi lâu, chỉ nghe tiếng sóng và gió kêu vang vui đùa .

“Thực xin lỗi, có thể là ta nhận lầm người.” Tiếng nói ngọt ngào vang lên đầy thất vọng, ngữ khí mang vẻ thứ lỗi, sau đó liền truyền đến tiếng bước chân nàng rời đi.

“Hong Lăng ! ”

Khurong Hồng Lăng đang đi bộ ra phía xa liền bị tiếng gọi làm dừng lại, nàng nhanh chóng xoay người, chỉ thấy một nam nhân râu xồm giống như Anh Ngôn Nghiễm trong trí nhớ của cô rớt cục đã mở mắt ra, dùng một vẻ mặt hết sức phức tạp nhìn cô không chớp mắt, khiến cả người cô đều co quắp hết cả lên.

“Anh. . . . .” Nàng hít thở sâu , thật cẩn thận mở miệng, “Xin hỏi, anh . . . . . Vừa mới có mở miệng nói chuyện sao?”

Là cô sao?

Trong một tích tắc, Ngôn Nghiễm trong đầu đã tràn ngập những suy nghĩ không xác định, hắn nhìn chằm chằm cô gái xa lạ trước mặt, ngay sau đó, một đôi mắt hồn nhiên ngây thơ theo kí ức từ từ hiện ra, thay thế được điều không xác định được trong đầu hắn.

Là cô! Cho dù bên ngoài là hình thể xa lạ, nhưng ánh mắt này đúng là của nàng. Đúng vậy, là cô.

“Khurong,Hồng,Lăng?” Hắn đứng lên, rõ ràng, từng chữ từng chữ đọc lên tên của cô.

Khurong Hồng Lăng không tự chủ lui ra phía sau từng bước, trong lòng dâng lên một tình cảm mãnh liệt. Cô nói sai cái gì, hoặc làm sai cái gì sao? Bằng không tại sao công nghệ được âm thanh mà chỉ Anh Ngôn Nghiễm mới dùng để gọi cô?

Trí nhớ mời cô không hiểu xoay người chạy đi bỏ chạy, nhưng một giây sau, cô phát hiện mình rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc, sau đó cảm thấy một ngọn lửa nóng thiêu cháy trong lồng ngực

Khurong Hồng Lăng cả người cứng đờ, giây dựa ngẩng đầu muốn nói cái gì, nhưng ngay sau đó, đôi mắt hơi nóng hướng đôi môi nàng ép xuống, nháy mắt khiến cô không thốt lên được lời nào.

Hôn, là đột ngột, nhiệt liệt, cũng là xa lạ , nhưng đồng thời làm hai người cả người run lên, thân thể giống như có dòng điện chạy qua khiến cả người nóng hết lên.

Ngôn Nghiễm ngay từ đầu cũng không có tính muốn hôn cô, dù sao hai người bọn họ có thể nói là lần đầu tiên gặp mặt, so với người xa lạ dùng một cái gặp nhau chả kém là bao nhiêu, hết thảy đều là xa lạ, nhưng không biết vì sao, hắn lại đột nhiên hôn cô, mà mùi vị còn ngọt ngào đến cực điểm, dường như hai người bọn họ trời sinh đều thuộc về đối phương .

Hắn thả chậm tốc độ bắt đầu mê hoặc, dạy cô như thế nào hôn trả lại hắn, lưỡi ở trong miệng cô linh hoạt du động, cọ xát khiến cô có chút phản ứng, chậm rãi, cuối cùng nhẹ nhàng phối hợp.

Khurong Hồng Lăng mơ màng, cô không biết diễn tả đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy say, toàn thân không còn sức lực.

Đây là nụ hôn đầu của nàng, cũng là lần đầu tiên cô lại gần một người con trai không phải là người nhà, đương nhiên, đây là nói, nếu cô hôn mê bất tỉnh trong giấc mộng kia, hoặc là nói mọi việc xảy ra điều là trong giấc mơ.

Hô hấp quá mức dồn dập, hai người tựa hồ sắp mất đi đường khí.

Ngôn Nghiễm luyến tiếc sự ngọt ngào cô, mút mãi đôi môi cô, rồi mới chậm rãi rời ra, tạo một khoảng cách giữa hai người, lấy lại hơi thở.

“Đúng là em rồi.” Hắn đưa tay vỗ nhẹ hai má cô, nhẹ nói nói.

Thanh âm đột nhiên phá vỡ sự mê hoặc, lý trí quay trở lại, Khurong Hồng Lăng vội vàng lấy tay đẩy hắn ra.

“Anh luôn hôn người khác tùy tiện như vậy sao?” cô đỏ mặt, trừng mắt lên nhìn hắn vừa giống như lên án vừa giống như giận dữ hỏi.

Chân thật xác thực đây đúng là cô xong, Ngôn nghiễm chậm rãi khôi phục nhịp đập con tim cùng lý trí, bình tĩnh, hắn lẳng lặng yên dừng ở cô, chậm rãi trả lời vấn đề của cô.

“Đây là lần đầu tiên.”

“Anh gạt người!” Đúng mới là lạ!

Nghे người ta lên án, hần u buồn hai mắt nhìn không được lộ ra một chút ý cười.

“Anh lừa em làm cái gì?”

“Gạt em. . . . .” Phía sau đột nhiên không có thanh âm.

“Như thế nào?”

Tức giận Khương Hồng Lăng hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, xoay người muốn đi.

Thấy thế, trên mặt Ngón Nghiễm, lập tức những dáng vẻ vui thích vụt mất, thay vào đó là sự sợ hãi tột cùng. Hần lập tức dang hai tay, đem cô vùi chặt vào trong ngực mình.

“Uy, anh làm cái gì?” cô sững sốt, giấy dựa kêu lên, thấy hần không có lên tiếng trả lời, cô ngẩng đầu, thấy lấp ló là vẻ mặt dọa người của hần.

“Làm sao vậy ? ” cô chần chừ hỏi.

Hần nhìn không chớp mắt cúi đầu nhìn cô, sắc mặt trắng bệch đến nỗi khiến cho người khác thấy lo lắng.

“Uy, anh rốt cuộc làm sao vậy?” Khương Hồng Lăng bắt an hỏi, nhìn không được vươn tay chạm nhẹ vào mặt hần.

Tay vừa đụng đến hần, liền bị tay hần nắm thật chặt, giữ nguyên trên mặt. Không biết có phải là do ảo giác của cô hay không, cô cảm giác cái tay đang cầm tay nàng kia đang có chút hơi run rẩy.

” Anh Ngón Nghiễm?”

Tuy rằng hần vẫn chưa mở miệng thừa nhận hần chính là Anh Ngón Nghiễm, nhưng cô biết thật sự là hần bởi vì hần có thể gọi lên toàn bộ tên họ của cô, diện mạo của hần so với trí nhớ của cô cũng giống nhau, chỉ khác một nỗi trên mặt hần tràn đầy vẻ u buồn, đó là nàng chưa bao giờ thấy qua .

“Không cần như vậy. . . . .”

“Cái gì?” Cô nghe không rõ .

“Bất kể là do nguyên nhân gì điếu gì làm cho em xuất hiện lần nữa ở trước mặt anh, em đừng có nghĩ lần thứ hai sẽ giống như lần thứ nhất, tự do rời đi, tự do biến mất.” Hần vọng tiến trong mắt cô, suy yếu lại khí phách tuyên cáo.

Mất tích? Rời đi? Đây là ý gì, Khương Hồng Lăng nhú mày suy nghĩ, nàng khi nào thì mất tích hoặc rời đi? Người mất tích cùng rời đi phải là hần mới đúng chứ?

Cô rút tay từ trong tay hần ra, tiếp theo đẩy ngực hần, hần đứng bất động như núi. Thoát ly không ra, cô chỉ có thể giương mắt trừng mắt nhìn hần.

“Anh nói dối, nói không đi mất nhưng người rời đi lại là anh, người mất tích cũng là anh! anh dám nói người sai là em sao!” cô vươn ngón trỏ, nói một chữ chọc chọc vào ngực hần một lần.

“Anh mất tích? Anh rời đi?”

“Đúng vậy, chính là anh ! ” Khương Hồng Lăng lòng đầy căm phẫn nói.

“Tiểu thư, trong thời gian em ở trong cơ thể khác ấy, người đến đến đi đi không phải là anh nha!” Ngón Nghiễm nhìn không được vì chính mình kêu oan.

“Người nói cái gì ta nghe không hiểu.”

“Nghe không hiểu phải không? Hảo, anh đây nói rõ hơn một chút.” Nếu cô muốn tính nợ cũ, vậy mọi người cùng nhau cùng tính nợ! “Chuyện em kì diệu chạy vào trong cơ thể Trần Nhu Bình ấy, lúc ấy em ở chỗ này nhiều như vậy, em làm sao lại khó khăn trốn thoát?”

“Nhưng khi đó ta chỉ biết mỗi anh nha.”

“Nhưng là anh không biết em.” Ngón Nghiễm không lưu tình chút nào trả lời, “Người thích khóc thích, lại nhiều lần làm cho tam ca hành hạ anh, anh đây cũng không cùng người đó so đo. Nhưng là em dựa vào cái gì nói đến là đến, nói đi là đi, nhưng lại mỗi lần đều lấy phương thức làm người khác kinh hoàng —— tai nạn xe cộ dọa người?”

“Này cũng không phải em có thể khống chế . . . . .”

“Đúng, em không có thể không chế, cho nên liền để anh không chế. Lần này nói cái gì anh cũng sẽ không để cho em có cơ hội sẽ rời ta đi!” Ngôn Nghiễm giận dữ hướng nàng nói to.

Cái loại sợ hãi này, hẳn trong cuộc đời này đã muốn liên tục đã trải qua hai lần, hẳn tuyệt đối tuyệt đối không cần lại trải qua lần thứ ba. Hẳn thề, nếu lại nếm thử một lần nữa..., hẳn sẽ cùng đi với cô, sau đó không ai ở trên đời này có thể tìm được hẳn!

Này. . . . . Này tính là cái gì! thực dùng sức thông báo!

Khuong Hồng Lăng trừng mắt nhìn, thật sự không hiểu nổi chính mình đến tột cùng là nên cười trộm, hay là nên nhú mày. Lần đầu tiên trong đời nghe thông báo loại này, kết quả hẳn cũng là dùng phương thức rít gào thông báo với cô thật sự là rất lãng mạn rồi! (A Từ: la lang kiểu đó mờ lãng mạng chỗ nào vậy chài...)

Nhưng là, nên rõ ràng vẫn phải là nói rõ ràng

“Em không có rời đi, em thường đi ở trên con đường đó tại địa phương đó chờ anh xuất hiện, nhưng anh dường như biến đâu mất, gần mười năm chưa từng đến qua nơi đó một lần nào.” Cô nhìn không chuyển mắt nhìn thẳng hẳn.

Ngôn Nghiễm giật mình trừng mắt nhìn cô, hẳn hoàn toàn nghe không hiểu cô đang nói cái gì.

“Thường đi trên một con đường ở địa phương đó, đây là ý gì?” Một lát sau, hẳn mới chậm rãi mở miệng.

“Ở nước ngoài hai năm không tính, ở trong nước ba năm, em mỗi ngày tan học hay về nhà đều đi trên cùng một con đường, mục đích đúng là muốn đợi anh xuất hiện, nhưng là anh không có tới. Mười năm nay em cũng vậy không có chuyển nhà, đều ở tại nơi đây, nhưng là anh một lần cũng không tới tìm em”

“Không đi tìm em?”

“Đúng vậy.”

“Không đi tìm em?” Ngôn Nghiễm vẻ mặt hoảng hốt, lặp lại lẩm bẩm nhớ kỹ.

“Có lẽ, anh nghĩ anh đã từng tìm sao?” Khuong Hồng Lăng không chú ý nói.

“Không đi tìm em?” Hẳn đột nhiên kích động kêu to, “Bọ họ điều nói em đã chết, em muốn anh đi nơi nào tìm đây? Em muốn anh đi nơi nào tìm a?”

“Cái gì?” Khuong hồng Lăng nhất thời há hốc mồm.

Cô khi nào thì đã chết, cô như thế nào cũng không biết chuyện này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngôn Nghiễm cả đời cũng sẽ không quên hai lần tai nạn xe cô làm gan anh thấy tê liệt kia.

Bởi vì nói, hai nhà Trần Ngôn tình cảm rất tốt, nên anh mới chịu đủ sự dây dưa của Trần Nhu Bình, cho nên đối với anh mà nói, Trần Nhu Bình quả thực so với khối u ác tính còn khủng bố hơn. Cũng bởi vậy, không biết là theo bản năng hay là anh chân chính tâm ý, anh đối với Trần Nhu Bình chính là không hảo cảm, thậm chí liền nhìn thấy cô xem ra mặt đều sẽ cảm giác khó chịu.

Nhưng mà thế giới to lớn, quả nhiên là không gì không có.

Anh trăm triệu lần không nghĩ tới có một ngày, khuôn mặt làm anh khó chịu kia, nhưng lại vào ở một cái lĩnh hồn hoàn toàn khác, cũng làm cho anh ở bất tri bất giác thâm thụ hấp dẫn mà không tự giác, thẳng đến ngoài ý muốn phát sinh trong nháy mắt cái kia.

Thấy cô bị đánh bay rơi xuống đất mặt, tim của anh đập phảng phất cũng đi theo ngừng lại, hô hấp liền giống như bị người ta cướp đi.

Lúc ấy, anh cùng với Tam ca hai người giống như hai cỗ hoá thạch giống như cứng tại chỗ, nhìn người nhà xông lên phía trước, nhìn xe cứu thương gào thét mà đến, lại nhìn cô bị mang lên xe cứu thương gào thét mà đi, sau đó, đại ca đưa hai người bọn họ nhét vào trong xe, phi nước đại hướng bệnh viện.

Hết thấy trước mắt thoạt nhìn tựa như vừa ra diễn, các diễn viên ra sức diễn xuất, mà anh và Tam ca lại là người xem duy nhất, chính là ngốc như gà

xuống nước lẳng lặng nhìn.

Trên sân khấu đột nhiên đến phiên nhân vật bác sĩ lên sân khấu, anh đi ra từ phòng giải phẫu, các nhân vật khác đồng loạt mà vây quanh anh, sau đó anh chuyên nghiệp mà bình tĩnh nói bệnh nhân tính mệnh không ngại, nhưng người bị đánh ở đầu có thể làm cho tạm thời hôn mê bất tỉnh, hi vọng người nhà có thể chuẩn bị tâm lý.

Chà! Một đạo hắc ảnh đột nhiên theo trước mắt anh xẹt qua, căn phòng trong nháy mắt cũng chỉ thiếu một mình anh .

Vai nam chính chạy như bay đến chính từ trong phòng giải phẫu đẩy ra nữ nhân vật chính bên người — mà anh. . . . .

A, nguyên lai nơi này người ngoài cuộc nhất chỉ có anh, chỉ có một người như anh mà thôi.

Trần Nhu Bình là của Tam ca , anh làm sao có thể đã quên chuyện này? Cho dù trong cơ thể của cô là Khương Hồng Lăng. . . . .

Những ngày tiếp theo, Trần Nhu Bình quả nhiên như lời bác sĩ nói là hôn mê bất tỉnh, Tam ca cơ hồ mỗi ngày đều tri ở trong bệnh viện chiếu cố cô, hoặc là ngân người, còn anh thì đợi ở nhà ngân người. Thẳng đến trước một ngày sắp chấm dứt nghỉ hè, đại ca đột nhiên nói cho anh biết, cả nhà Khương Hồng Lăng bọn họ từ nước ngoài đã trở về.

Một đạo ánh rạng đông đột nhiên theo trong tầng mây thật dày hiện ra, giống như gõ một gậy gọi anh tỉnh.

Anh thật là một người ngu ngốc, rõ ràng người anh yêu thích là Khương Hồng Lăng chứ không phải Trần Nhu Bình, anh đang giả vờ, thống khổ, do dự, khổ sở, ai oán cái gì nha? Quả thực chính là cái đại ngu ngốc!

Kích động ra chạy ra ngoài tìm kiếm cô gái thuộc về anh, anh nhìn thấy một cô gái nhỏ nhỏ, thanh tú khuôn mặt nhỏ nhắn xa lạ đang sát bên người anh mà qua thì đứng là hoàn toàn không thấy cho anh!

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nói cô không nhận biết anh? Hay là cô căn bản là không nhớ rõ trải qua đi qua đoạn ly kỳ kia?

Kết quả, theo đại ca phượng kia điều tra, lúc Khương Hồng Lăng mười tuổi trong quá trình trưởng thành, cô căn bản là chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì hoặc là tình huống hôn mê bất tỉnh, mỗi ngày bình thường tựa như bình thường tiểu hài tử mười tuổi giống nhau, mỗi ngày đến trường, tan học, về nhà xem tivi, làm bài tập, sau đó ngủ.

Nói cách khác, linh hồn xuất ra hoặc là việc trao đổi linh hồn cái gì, đối với cô mà nói căn bản là chưa từng phát sinh qua.

Nhưng là, làm sao có thể?

Anh vẫn ở quanh cô quan sát nhất cử nhất động của cô, cô nói chuyện phượng thức, bộ dạng cười rộ lên, tự hỏi hình thức, thậm chí còn đối với cộng khoai tây ở MacDonald cuồng nhiệt. . . . .

Đúng vậy, cô chính là cô, anh yêu thích Khương Hồng Lăng, anh tuyệt đối sẽ không tính sai , chẳng qua, đối với ít tháng qua kỳ ngộ lại nên giải thích thế nào?

Quên đi, anh cái gì cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu rồi, thậm chí hảo hảo thủ hộ thuộc loại của hắc cô, cho dù anh phải chậm rãi đợi cô lớn lên.

Anh không sợ chính mình sẽ thiếu tính nhẫn nại chờ đợi, bởi vì anh sớm ở tập thành thực thói quen chờ đợi khi chụp ảnh; anh cũng không sợ người khác cười anh yêu thích trẻ con, bởi vì hai người bọn họ tuy rằng bây giờ nhìn lại một người là người lớn, một người là trẻ con, nhưng bất quá cũng chỉ là kém chín tuổi mà thôi. Huống chi, nếu quả thật có người dám nói anh là trâu già gặm cỏ non. . . , anh sẽ không nói hai lời đem râu trên mặt cạo hết, làm cho đối phương nhìn một cái hắc có bao nhiêu “Già”.

Thật sự, anh cái gì đều lên kế hoạch tốt lắm, cũng nghĩ tới hết thấy đối ứng kế sách, nhưng là anh trăm triệu không nghĩ tới, chính mình nhưng lại một lần nữa đối mặt tai nạn xe cộ kia làm tim anh tê liệt.

Tiết mục giống nhau, không đồng dạng kết quả cũng như nhau.

Bác sĩ đi ra từ phòng giải phẫu hướng người đối diện lắc đầu, nói câu thỉnh nén bi thương xong, tim của anh hãy theo đã chết.

Kế tiếp hết thấy đối với anh mà nói cái xác không hồn, căn bản là trống rỗng, anh không biết mình về nhà như thế nào, như thế nào rời nhà đi, trước thời gian nhập ngũ như thế nào, xuất ngũ xuất ngoại như thế nào, thẳng đến một lần lên núi chụp ảnh phát sinh ngoài ý muốn tìm được đường sống trong chỗ chết sau đó anh mới thoáng có cảm giác, biết mình vẫn là có sinh mạng, là người còn sống.

Ở nước ngoài lưu lạc suốt tám năm, anh rốt cuộc cũng có dũng khí về nhà đối mặt hết thảy.

Anh hi vọng, thật sự hi vọng cứ trôi qua như vậy, nhưng ngay khi anh xoay người đối mặt với người đã trở thành Tam tẩu của anh trong nháy mắt đó là Trần Nhu Bình, anh mới giật mình hiểu được, mặc dù là trôi qua đi qua, nhưng là quá khứ của anh cũng đã trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh, vĩnh viễn đều không được chữa khỏi.

Yêu một tiểu nữ nhân nhỏ hơn mình chín tuổi không ngạc nhiên, yêu một tiểu cô nương chỉ có mười tuổi mới kêu ngạc nhiên, anh cố tình chính là đã yêu, nhưng lại yêu tới tận xương tủy. Điểm này đừng nói người khác sẽ cảm thấy ngạc nhiên, mà chính anh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, trong không thể tưởng tượng được vẫn còn có không thể tưởng tượng được!

Thế nhưng cô rõ ràng xuất hiện ở trước mắt anh, nhưng lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ lên án gạt bỏ anh !

Trời ạ, em rốt cuộc muốn chơi anh như thế nào?

Này theo vừa xuất hiện sẽ không làm cho anh quá một ngày tiêu ma nữ. . . .

Cuộc đời sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, liền hại tương tư.

Thân giống như mây bay, tâm như bay như, hơi thở mong manh.

Aiz... !

☆☆☆

“Mẹ em xác thực từng nói em thiếu chút nữa là chết, nhưng chính là thiếu chút nữa, em cũng không có chân chính chết, làm sao anh có thể cho rằng em đã chết chứ?”

Nghe xong những gì anh đã kể, Khương Hồng Lăng quả thực khó mà tin được, như vậy hí kịch hóa chuyện thể nhưng sẽ phát sinh ở trên người cô. Nhưng là nói trở lại, thời gian thác loạn, linh hồn ám ảnh chuyện huyền hoặc như vậy đều đã xảy ra, còn có chuyện gì là không thể nào phát sinh ?

Muốn trách thì trách ông trời trên cột đi, có thể nói đến trên cột, nếu anh không phải yêu cô như vậy lời mà nói. . . , phản ứng của anh như thế nào lại kịch liệt như thế đâu?

Anh ——

Phải . . . . Yêu cô đi?

Nhưng là có thể sao? Ngay lúc đó cô chỉ có mười tuổi mà thôi nha, nếu anh thật sự yêu cô, như vậy anh không phải. . . . .

Khương Hồng Lăng đột nhiên dùng một loại ánh mắt quái dị thẳng nhìn chăm chăm Ngôn Nghiễm, nhưng không nói câu nào, làm cho toàn thân nổi da gà cũng không khỏi tự chủ đứng lên.

“Em làm gì?” Anh nhin không được hỏi.

“Anh yêu thích trẻ con.” Cô hai mắt mưu đồ xanh, giống như phát hiện đại lục mới giống như nói.

Anh sững sốt, lập tức nổi trận lôi đình.”Em nói cái gì?” Anh trừng to mắt.

“Anh yêu thích trẻ con.” Khương Hồng Lăng không sợ chết chỉ vào anh lặp lại.

“Anh không có yêu thích trẻ con.” Ngôn Nghiễm ngăn chặn bóp chết sự vọng động của cô, cắn răng nói.

“Anh rõ ràng còn có.”

“Không có!”

“Có —— Wey wey Wey, anh làm gì?” Không kịp né ra anh đột nhiên đưa ma trào đến, Khương Hồng Lăng thấy cánh tay anh cứng như sắt thép gãy dựa kêu lên.

“Anh, nói, anh, không, có, yêu, thích, trẻ, con.” Ngôn Nghiễm đem mặt gần sát cô, gần từng chữ rành mạch rất đúng này trương anh càng lúc càng quen thuộc, hơn nữa thói quen khuôn mặt thanh minh.

“Nhưng là anh yêu em không phải sao? !” Cô nói, “Mà em khi đó chỉ có mười tuổi mà thôi, mười tuổi nha.” Cô không quên đặc biệt cường điệu.

Người này ý định là muốn tức chết anh là được rồi ! Ngôn Nghiễm trừng mắt cô, trách ông trời tại sao làm cho anh yêu cô.

“Anh chưa từng nói qua anh yêu em” Đây là sự thật.

Khương Hồng Lăng nháy mắt xanh lớn hai mắt, lên án kêu to, “Anh không thương em còn dám hôn em?”

Tên ngu ngốc này, lại vẫn thật sự tin tưởng!

“Em cũng có hôn trả lại anh, ” Ngôn Nghiễm lập tức hé mắt xảo trá nhìn chăm chăm cô hai mắt tiếp tục nói : “Vậy có nghĩa là em yêu anh sao?”

Khương Hồng Lăng nhất thời mất hạnh tròn xanh. Đùa giỡn cái gì! Anh cũng không thừa nhận anh yêu cô, cô tại sao muốn thừa nhận?

“Ai nói em yêu anh chứ, lỗi tai nào của anh nghe thấy em nói những lời này rồi?” Cô dương dương tự đắc, vẻ mặt bất tuân nhìn lại của anh.

“Hai lỗi tai cũng nghe được .”

“Khi nào?”

“Mới vừa rồi.”

Khương Hồng Lăng lập tức lĩnh ngộ ý tứ của anh.”Anh đang ở đây già mồm át lễ phải. Bất quá không quan hệ, dù sao em không thương anh chính là không thương anh.” Cô chính là chết không thừa nhận, nhìn anh có thể lấy cô làm sao bây giờ ?

“Em yêu anh.” Ngôn Nghiễm nhìn chăm chăm cô khẳng định nói.

“Em không yêu anh.”

“Nếu em thật sự không yêu anh. . . , sẽ làm như anh vậy vừa ôm vừa hôn lâu như vậy sao?” Anh nói ra còn xảy ra sự thật trước mắt.

Cô sững sốt, lập tức giãy dụa khỏi đôi tay anh đang vòng ở trên lưng cô, cánh tay cứng như sắt thép, đồng thời phản bác kêu lên: “Đó là do anh sắc lang bắt buộc em, buông, anh yêu thích trẻ con là sắc lang!”

“Em điểm này thật là một chút cũng không thay đổi.” Ngôn Nghiễm mắt linh hoạt hơi mị, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt nói khẽ.

“Cái gì?” Cô không có nghe rõ, lại hỏi lại.

“Muốn bị đánh.”

Anh nói vừa xong, Khương Hồng Lăng chợt cảm thấy ở bên hông bị anh siết căng thẳng, đồng thời hai chân của cô cũng đã bay lên không , tiếp theo cô chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, sau đó khi cô phát hiện thì cô không ngờ mặt hướng ở dưới ghé vào trên đùi anh.

“Uy , anh dám đánh em?” Cô nhất thời kêu to, đúng lúc ngăn cản động tác kế tiếp của tay anh đã giờ lên ở giữa không trung.

“Nói xem lý do gì mà không dám đánh.”

“Nếu anh dám như vậy đánh em. . . , em vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh, bởi vì đây là cái ô nhục, em đã hai mươi tuổi rồi!” Khương Hồng Lăng trừng mắt nhìn tay anh ở giữa không trung kêu to.

“Hai mươi tuổi . . . . .” Ngôn Nghiễm tầm mắt chuyển qua theo mặt của cô trước mắt bị quần dài trong bao mông đẹp, thì thảo tự nói lặp lại lời của cô. Sau đó, đầu của anh cứ như vậy đột nhiên toát ra một đồng hình ảnh tình sắc. . . . .

“Đúng, em đã hai mươi tuổi mà không phải mười tuổi, anh đúng là quên rồi!” Cô tăng mạnh ngữ khí nói.

Ngôn Nghiễm dùng sức bỏ hình ảnh tình sắc trong đầu ra, đột nhiên đỡ cô dậy.

“Đúng, ngươi đã hai mươi tuổi rồi, cho nên không thể lại dùng phương thức trừng phạt tiểu hài tử mười tuổi nữa rồi, như vậy hai mươi tuổi hay dùng phương thức của hai mươi tuổi đi.” Nói xong, anh đột nhiên dùng sức hôn cô, triệt để chấp hành cái anh gọi là phương thức trừng phạt hai mươi tuổi.

Khương Hồng Lăng bị anh hôn đến thiếu chút nữa thở không được.

“Anh. . . . . Anh muốn hại. . . . . Hại chết em nha?” Rốt cục một lần nữa đạt được không khí, cô thở hổn hển một khắc không chậm rãi lên án.

“Còn nói ra lời, chứng tỏ trừng phạt của anh còn chưa đủ.” Để cô thở mấy hơi! Ngôn Nghiễm hơi thở có vẻ so với cô vững vàng nhiều lắm, nhưng bộ ngực phập phồng kịch liệt tiết lộ tình huống của anh cũng không có so với cô tốt bao nhiêu.

Trừng phạt ngọt ngào nha, dễ dàng làm cho người ta rơi vào tay giặt.

Anh nhìn chăm chăm cô bị hôn đến đôi môi hồng lại vừa sưng đôi môi, mặc dù cảm hơi thở vẫn bất bình ổn, nhưng nóng lòng muốn thử tưởng lại đến thêm một hồi.

Ánh mắt của anh ý đồ lóe ra, lập tức bị Khương Hồng Lăng đang thở hổn hển không thôi nhìn thấu, cô lập tức thân thủ gắt gao che miệng mình, không cho anh có cơ hội lại làm bị thương đôi môi đáng thương của mình, cả phổi cùng trái tim nữa.

“Hiện tại ngươi còn dám nói anh có yêu thích trẻ con sao?” Anh nhìn chăm chăm cô hỏi.

Dùng sức hút vài hơi khí , cô không sợ chết nói: “Vì sao không dám? Em chỉ bắt quá là nói ra sự thật mà thôi.”

“Sự thật?” Anh mị thu hút.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Em lúc ấy chỉ có mười tuổi nha, anh lại yêu em, đây không phải là yêu thích trẻ con là cái gì?” Cô nâng cằm lên nói, người kia lại nhất thời không bắt bẻ, đôi môi lại lần nữa rơi vào trừng phạt cực độ.

Mà một hồi, Ngôn Nghiễm hội lại dễ dàng buông tha cô, làm cô tức chết chính mình sao?

Đáp án chỉ sợ còn chờ thương thảo, không, là rất khó.

☆☆☆

“Tốt lắm, người có thể đi.” Vừa đến cửa khách sạn, Khương Hồng Lăng lập tức xoay người đuổi người kia.

Buổi chiều nghiêm chỉnh, hai người bọn họ mặc dù như hình với bóng dính cùng nhau, nhưng tình hình ở chung chỉ có hai chữ có thể hình dung, thì phải là “Lửa nóng”, bất kể là hôn mỗi tiếp được lửa nóng, hoặc là đấu võ mồm càng đấu lửa càng nóng.

Ngôn Nghiễm quả thực không thể tin được, nếu không phải sự thật đã muốn xảy ra trước mắt, anh căn bản là không tin mình sẽ cùng một tiểu nha đầu nhỏ hơn anh gần mười tuổi đấu võ mồm càng đấu càng thoải mái vui vẻ, còn muốn không thể thôi.

Nhưng anh là Ngôn Nghiễm nha, mà không phải nóng nảy nhất đứng lên sẽ không khống chế được Ngôn Bút, hoặc tính tình vượt qua tốt, sẽ cùng nữ hài tử nói chuyện tào lao Ngôn Mặc, lại càng không là Ngôn Chi có thể vì nữ nhân yêu mến đi bất buộc chính mình thay đổi.

Anh là Ngôn Nghiễm nha, lão Tứ của Ngôn gia, một người lạnh lùng, đậm mực, ít lời đến từng làm cho người ta cho là anh là một trời sinh lạnh lùng Ngôn Nghiễm!

Kết quả đâu? Riêng một buổi chiều này theo như lời anh nói, khả năng dùng anh đi qua hai mươi chín năm theo như lời trôi qua nói tích lũy tổng số cũng không sánh bằng!

Khương Hồng Lăng này từ nhỏ đã là khác tính của anh. . . . . Đột nhiên trong mắt Ngôn Nghiễm hiện lên một chút ôn nhu. Anh cũng không từ chối, trực tiếp nhận thức trông được chứ?

“Em sao lại có thái độ vị hôn phu như vậy chứ?” Anh nhíu mày, thân nhiên mở miệng.

“Vị hôn phu?” Khương Hồng Lăng sùng sốt, quay đầu nhìn nhìn quanh mình liếc mắt một cái.”Anh nói ai là vị hôn phu ? ”

“Nơi này còn có ai a?” Anh không đáp hồi lại.

Cô ngốc nghếch một chút, sau đó đột nhiên kêu lớn: “Em khi nào thì nói muốn gả cho anh?”

“Hôn cũng hôn qua, ôm cũng ôm qua rồi, trừ bỏ em cho gả anh còn có thể gả ai?” Lòng mày tuấn tú hơi nhướng, Ngôn Nghiễm lấy một bộ mặt đương nhiên biểu tình như vậy nhìn cô.

Cho dù trong lòng của cô cũng nghĩ như vậy, nhưng cô chính là không nghĩ thuận ý của anh.

“Buồn cười, người cho là mình sống ở người triều đại nào?” Khương Hồng Lăng nâng cằm lên nói.

“Ý em là sẽ không gả cho anh có đúng không ? ” Anh nhún vai lòng mày.

“Chuyện tương lai sao em biết được?” Cô nhún nhún vai, thông minh vì chính mình để lại đường lui.

Trong chốc lát Ngôn Nghiễm bí hiểm nhìn cô, sau đó đột nhiên toát ra hai chữ, “Được rồi.”

“Cái gì được rồi?” Khương Hồng Lăng về mặt khó hiểu.

Ngôn Nghiễm nhún vai xoay người liền đi.

Cô sùng sốt, phút chốc thân thủ lấy một tay giữ chặt anh.”Uy , nói còn chưa dứt lời không cho phép đi! Anh vừa mới nói câu kia được rồi là có ý gì?” Như vậy không đầu không đuôi tính cái gì? Cô ghét nhất bị người ta nói được một nửa! Về mặt của cô ý tứ người không nói cũng đừng nghĩ đi.

“Không có ý gì.” Ngôn Nghiễm lại lần nữa nhún vai.

“Làm trò, không có ý gì mới có quý đấy, đem lời vừa rồi nói rõ ràng!”

Ý lời lúc này của anh rồi rồi cuộc là có ý gì? Sẽ không phải bởi vì cô nói tương lai chuyện ai sẽ biết, anh liền quyết định buông tha cho cô, khác kiếm những thứ khác mùa xuân đi? Không, có nên không mới đúng, dù sao anh yêu cô không phải sao? Trong thời gian đi qua mười năm, anh cũng có thể vô oán vô hối yêu “Chết cô đi”, hiện tại rõ ràng cô không đạo lý xuất hiện ở trước mặt anh rồi, anh còn có thể đi tình đường luyện.

Nhưng là phải nói trở lại, nếu đổi lại là cô, khi biết người mình yêu “Sẽ không” gả cho chính mình sau đó cô còn có thể ngây ngốc vô oán vô hối tiếp hay không? Hơn nữa anh cũng sớm đến tuổi kết hôn. . . . .

Khương Hồng Lăng càng nghĩ càng liên tưởng càng nhanh. Anh sẽ không phải nghe theo như lời nói của cô đều tưởng thật đi? Nếu anh thật sự buông tha cho lời của cô như vậy. . . . . Không, không được, cô tuyệt đối sẽ không làm cho loại sự tình này phát sinh !

” Anh Ngôn Nghiễm, nói , anh vừa mới nói câu kia rồi rốt cuộc là có ý gì?” Cô sửa Dĩ Tất kiểu miệng cuộn chặt của anh hỏi.

“Đi rồi một ngày đường, chân anh quá mỏi, người vừa lại mệt lại khát, anh nghĩ quay về sớm một chút. . . . .”

“Chân mỏi? Khát nước? Vậy thì thật là tốt, đến trong phòng của em lại ngồi một chút đi, em sẽ đích thân đưa nước cho anh uống.” Khương Hồng Lăng lập tức đánh gãy lời của anh, nắm chắc cơ hội đề nghị.

Nghe được anh phải đi về, cô mới bỗng nhiên nghĩ đến cô ngay cả anh đang ở nơi nào cũng không biết, nếu anh thật sự đi bộ như vậy, về sau cô nên đi đâu mà tìm anh phụ trách? Dù sao anh hôn cũng hôn qua, ôm cũng ôm qua không phải sao? Thật sự là quá tiện nghi rồi!

“Anh nghĩ về sớm nghỉ ngơi một chút.”

“Không kém mấy phút đồng hồ này, đi một chút đi.”

Khương Hồng Lăng lời kéo Ngôn Nghiễm liền hướng khách sạn đi đến, một chút cũng không phát hiện anh cơ hồ là không hề chống cự mặc cô lôi kéo đi, trong mắt còn lóe ra hào quang giao hoạt mưu kế thực hiện được .

Tiểu hồng mao cùng sói đầu, phân thắng sẽ thuộc về ai? Kết cục tựa hồ sớm đã có kết quả, đó là định số.

☆☆☆

Khương Hồng Lăng tròn to hai mắt, nháy mắt lại nháy mắt, như thế nào lại chớp cũng chớp không xong làm cô khó có thể tin cảnh tượng trước mắt này.

Ông trời, cô điên rồi sao? Bằng không, làm sao có thể sẽ thấy Ngôn Nghiễm cùng cô ngủ trên giường, nhưng lại. . . . . Trần trướng ? !

Cô lắc đầu, lui ra phía sau, lại không quên phải cẩn thận cẩn thận, để tránh đánh thức người trước mắt mặt râu xồm đang ngủ say kia.

Trời ạ, cô rốt cuộc là thế nào có thể làm ra chuyện này, làm sao có thể. . . . . Làm sao có thể làm cho loại sự tình này phát sinh đâu?

Giống như thủy triều, tối hôm qua hết thầy ở nháy mắt đem cô trong óc tất cả không gian đều che mất, cô dễ dàng nhớ lại

Mình là như thế nào ngu xuẩn đem sói làm tiến trong phòng chính mình, còn cao hứng phân chân chạy đến trong phòng tắm cười trộm.

Ngủ ngốc!

Ngủ ngốc !

Đưa ngủ ngốc nhất ở trên đời này !

Trời biết thời điểm khi cô tránh ở trong phòng tắm cười trộm, trong phòng anh là không phải nín cười đến đau cả bụng.

Cô thật sự là tức chết ! Cô làm sao có thể ngốc như vậy, nhưng lại một chút cũng không nhận thấy được kế hoạch của anh, còn ngây ngốc khi anh nói khát nước khi giúp anh lấy nước, khi kêu mời chân giúp anh mát xa, sau đó. . . . . Sau đó lại ngây ngốc làm cho anh đem chính mình ăn sạch?

Cô lắc đầu vẫn không dám tin, lui về phía sau, lại một cái sơ sẩy ném tới dưới giường đi, “Aiz. . . hừm. . .” một tiếng, đánh thức con sói đang ngủ trên giường kia.

” Khương Hồng Lăng?” Ngôn Nghiễm bừng tỉnh từ trên giường ngồi dậy, đầu tiên xông vào trong đầu đó là người bên gối, nhưng người đâu?

Anh ở dưới giường tìm được cô ngửa đầu nhìn anh mắt to tròn đôi mắt nhỏ, nhìn không được nhếch miệng khê nở nụ cười.

“Người xác định chính mình thật sự hai mươi tuổi rồi? Bằng không như thế nào ngay cả ngủ đều té xuống giường?” Anh tự tay muốn kéo cô lên, lại bị cô thân thủ một cái tát đẩy ra.

“Người là đại hỗn đản!” Cô đột nhiên mắng.

“Vì sao nói như vậy?” Ngôn Nghiễm cười cười nhún mày nhìn cô.

“Bởi vì người. . . . . Người. . . . .”

“Ta như thế nào?” Anh cười cười hỏi.

“Người. . . . . Người hỗn đản!”

“Đừng nói là anh đem em đá xuống giường đi, anh luôn luôn đều cho rằng tư thế ngủ của mình ngủ rất không tồi.” Anh trêu đùa nhìn chằm chằm cô, ánh

mắt cũng đang chút bất tri bất giác chậm rãi trở nên nóng cháy.

Cảm giác được ánh mắt của anh chuyển biến, Khương Hồng Lăng theo bản năng cúi đầu vừa thấy, thế này mới phát hiện cảnh xuân chính mình lộ ra ngoài khi cùng anh giằng co lâu như vậy, ông trời!

“Sắc lang!” Cô đỏ bừng mặt lên án kêu to, đồng thời dùng sức kéo chăn xuống đôn gất gạo bao trùm chính mình.

Nhưng là vấn đề đến đây, một phòng một cái giường, trên một cái giường đương nhiên cũng chỉ có một giường chăn đôn, nay này duy nhất cái chăn đôn đang gất gạo quấn ở trên người cô, đương nhiên người áo rách quần manh đôi thành anh, bắt quả anh không chút nào lơ đãng, cứ như vậy trắng trợn ngồi ở trên giường, không nhúc nhích.

“Mặc quần áo vào rồi dậy đi,” cô nhịn không được kêu lên, một đôi mắt không biết nên hướng làm sao xem, mà khuôn mặt sớm hồng thắm, còn kém không hơi nước mà thôi.

“Vì sao? Anh cảm thấy như vậy tốt lắm, không vương bận gì, thực tự tại.” Ngón Nghiễm nằm lại trên giường, nghiêng người ngẩng đầu lên sọ nhìn chăm chăm cô khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rực, biết rõ còn cố hỏi đùa cô. Cô thật sự thật đáng yêu !

“Bản thân ta không được tự nhiên!” Khương Hồng Lăng ngăn chặn không được kêu lên, giác quan thứ sáu nói cho cô biết, anh nhất định là cố ý, cố tình chính cô là không cái kia đảm cùng anh “Lỗ lỗ gặp nhau”.

Kỳ thật bộ dạng người đàn ông toàn thân trần trụi cô không phải chưa nhìn qua, qua in tờ nét, cùng hình tình dục tràn ra, cái hình ảnh gì nên xem không nên xem cô cơ hồ đều nhìn rồi, nhưng là hình ảnh cùng thực thể rõ ràng bày tại trước mặt cô so sánh với..., vậy cũng liền thật muốn khác làm đừng bàn rồi, hơn nữa này thực thể lại cùng cô đã làm loại chuyện đó.

“Có cái gì rất tự tại ? Lấy quan hệ chúng ta bây giờ . . . . .”

“A!” Khương Hồng Lăng lập tức quát to một tiếng, đánh gãy lời anh chưa xong mà nói..., “Em muốn đi tắm rửa.” Cô từ dưới đất đứng lên, nhanh chóng hướng phương hướng phòng tắm bỏ chạy.

“Anh cùng em cùng nhau tắm.” Ngón Nghiễm lập tức hưng trí bừng bừng từ trên giường nhảy dựng lên.

Cô giống như là đột nhiên bị người đó giống như đâm một dao, khó có thể chịu đựng mà mở to hai mắt.

“Anh nói cái gì?” Cô đột nhiên xoay người hỏi, đang nhìn đánh anh trần trụi khi vừa giật nhanh chóng vòng vo trở về.

” Anh cùng em cùng nhau tắm.” Một đôi cánh tay theo phía sau cô đem cô ôm lên, hơi thở lửa nóng nhẹ phẩy qua lỗ tai cô, nháy mắt lan tràn toàn thân cô.

Cô hoàn toàn phản ứng không kịp nữa, cái chăn đôn trên người liền bị anh kéo, tiếp theo bị anh ôm lấy thẳng tắp đi tới phòng tắm.

“Anh ——” hai chân vừa rơi xuống đất, cô lập tức muốn hướng anh kháng nghị, nhưng một giây sau, có trên đỉnh đột nhiên rơi nước lạnh lại làm cho cô phát ra tiếng thét chói tai, “A!” Cô muốn tránh đi xông về phía trước, không tiến công lòng ngực ấm áp .

“Em thực ảm ỹ.” Ngón Nghiễm cười cười nhốt cô lại, đối với cô giống như trứng tôm vừa ra khỏi nước giống như nhảy bắn không ngừng phản ứng cảm thấy tương đương thú vị.

“Anh muốn em lạnh chết à?” Cô tức giận kêu to.

“Biết lạnh?”

“Vô nghĩa ! bằng không đòi người đến làm cho nước lạnh rơi xem!”

“Được.” Ngón Nghiễm cười cười nói, ôm lấy cô trở về phun nước lạnh vòi hoa sen xuống.

“A!” Khương Hồng Lăng lại lần nữa lên tiếng thét chói tai, đương trường nhắm trướng hấn cười khê một tiếng.

“Không có khoa trương như vậy chứ? Dù sao bây giờ là tháng bảy.” Anh cười nói.

“Đó là bởi vì anh da dầy mới không sợ lạnh!” cô đã muốn tức đến nổi đã quên hai người chính lỗ lỗ ở cùng nhau.

“Không, đó là bởi vì anh so với em nhiệt tình hơn, cho nên mới không sợ lạnh.”

“Cái gì?” Tiếng nước làm cho Phương Hồng Lăng nghe không rõ hấn ni non những thứ gì, cô giận dữ lau mặt, ngẩng đầu giận nhìn hấn, ai ngờ mặt của hấn nhưng lại cứ như vậy áp chế che lại cô môi đỏ mọng, nhiệt tình mút hôn cô.

Cô nhẹ giọng thở, đối với trạng huống bất thành linh căn bản không hề có lực kháng cự.

Rất nhanh, nước lạnh rơi ở trên người cô không còn là mục tiêu để cô chuyên chú nữa, bây giờ trừ bỏ người nam nhân đang ôm chặt thân hình của cô,

kịch liệt dùng mọi khiêu khích cô, cái gì cũng không cảm thấy.

Vì thế, tình cảm mãnh liệt trong bồn tắm nhanh chóng lan tràn, thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Uy, anh muốn dẫn em đi đâu, em nói em muốn về nhà, anh có nghe thấy không vậy?” Cô trừng mắt mang theo hành lý, bước đến phía trước Ngôn Nghiễm, Khương Hồng Lăng lớn tiếng nói.

Thật khiến cô tức chết mất, đồ xú nam nhân gian trá, giao hoạt, lợi dụng lý do đã cùng cô thân mật, bắt ép cô phải gả cho hắn!

Làm ơn, cô mới hai mươi tuổi mà thôi, ngay cả đại học cũng vẫn chưa tốt nghiệp nha, thật không biết làm sao anh phải gấp thế nữa?

Không lấy chồng không lấy chồng không lấy chồng, chưa đến hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, hoặc ít nhất cũng phải chờ đến lúc cô tốt nghiệp đại học đã, cô mới muốn nghĩ đến hôn nhân!

Tuy rằng đã sớm quyết định không phải anh thì cô không lấy làm chồng, nhưng mà nếu anh cũng giống như cô, vậy tại sao không để cô hưởng thụ vài năm cuộc sống thanh xuân cơ chứ, đã lập tức bắt cô đâm đầu vào hôn nhân ngay sao?

Mọi người đều nói hôn nhân là nếm mề của tình yêu, tuy rằng không phải là cô tin những lời này, nhưng là cô ít nhất còn chưa biết hẹn hò, yêu đương là gì. Cho nên nếu anh muốn quyết định kết hôn, điều kiện đầu tiên nhất định là phải cho cô nếm xong hương vị ngọt ngào của tuổi thanh xuân cái đã, nhưng là tên chết tiệt nào lại cười điều kiện này của cô chứ, thật sự là khiến cô tức chết mất thôi!

“Uy, Ngôn Nghiễm, anh không biết là em đang nói chuyện với anh sao?” Cô rào chân bước nhanh lên phía trước, nắm chặt lấy tay anh.

“Em kêu lớn tiếng như vậy, anh cũng không phải kẻ điếc, làm sao có thể không nghe thấy?” Ngôn Nghiễm liếc mắt nhìn cô một cái, đồng thời thuận tay nắm tay cô kéo đi.

“Anh rốt cuộc muốn đi đâu?”

“Em không phải nói phải về nhà sao?”

“Đúng vậy, nhưng nhà ga ở hướng đó cơ mà.” Cô giơ tay chỉ hướng phía sau bọn họ.

“Đúng, nhà ga đúng là ở hướng đó, nhưng mà xe của anh thì lại ở phía trước cơ.”

“Xe của anh?” Khương Hồng Lăng rõ ràng sừng sốt, “Anh lái xe tới Hoa Liên ? Anh. . . . . Có xe?”

“Thái độ này của em là gì vậy, anh không thể có xe sao?” Ngôn Nghiễm nhìn cô quái dị.

“Không phải, ý của em là. . . . . Ân, anh muốn lái xe đưa em tới nhà ga?” cô thờ hỏi.

“Em cảm thấy thế nào?” Nhìn cô một cái, anh không đáp hồi lại.

Cô đương nhiên biết điều đó là không thể xảy ra, bởi vì từ khách sạn mà cô nghỉ đi đến nhà ga bất quá hai, ba phút đã đến, thật sự không cần phải phí nhiều công sức đi ngược lại năm phút, sau đó anh lại lái xe đưa cô tới nhà ga.

Như vậy nói cách khác, cô chết chắc rồi, bởi vì anh khả năng đã tính thừa dịp đưa cô về nhà, trực tiếp đem quan hệ của bọn họ nói ra, đến lúc đó chỉ sợ cô không muốn gả cũng phải gả cho.

Không nên không nên, cô nhất định phải nghĩ cách ngăn anh lại mới được, nhưng mà xem tình hình mấy ngày hôm nay bọn họ ở chung, một người bá đạo như anh chắc chắn sẽ không dễ đồng ý. Ai, thật sự là chán ghét!

Đột nhiên trong lúc đó, trong đầu cô lóe lên một ánh sáng. Khương Hồng Lăng đã nghĩ ra cách.

“Anh nghĩ sẽ trực tiếp lái xe đưa em quay về Đài Bắc đúng không?”

“Đúng.” Ngôn Nghiễm gật nhẹ đầu.

“Anh không thể làm như vậy.” Cô lắc đầu.

“Anh sẽ làm như vậy.”

“Anh không thể.”

“Anh đương nhiên có thể.” Ruột của cô rẽ vào mấy vòng anh cũng biết, như thế nào lại không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì đấy? Thật là một tiểu quý!

“Anh không hiểu.” Cô nhú mồm lặp lại.

“Em sợ anh nhân cơ hội thừa dịp đưa em về nhà, trực tiếp nói với cha mẹ em, thuyết phục bọn họ làm cho em lập tức gả cho anh đúng không?” Ngón Nghiem liếc mắt nhìn cô một cái, nói tiếp: “Anh đương nhiên biết em đang lo lắng cái gì, thực ra thì em không cần phải lo lắng, bởi vì mặc kệ em lo lắng như thế nào, anh sẽ vẫn làm như vậy.”(Pup: wawawawa thật là bá đạo quá đi>.

Anh quả nhiên muốn làm như vậy! Khương Hồng Lăng cúi đầu, giấu đi sự đắc chí trên mặt.

“Anh sai rồi, đây không phải chuyện em lo lắng nhất.” Cô dùng sức lắc đầu, vẫn cúi đầu lấy giọng buồn buồn nói.

“Nha, vậy em lo lắng cái gì, nói cho anh nghe xem.” Anh nhú mồm nói, để anh xem em còn có trò gì nữa.

“Em lo lắng mẹ em sẽ lấy chổi ra đuổi đánh anh, anh còn chưa kịp mở miệng thì đã đem anh đuổi ra khỏi nhà.” Khương Hồng Lăng ngẩng đầu, dùng vẻ mặt lo lắng nhìn anh, cuối cùng còn nghiêm trang thờ dài một hơi.

“Vi sao mẹ em lại lấy chổi đuổi đánh anh ra khỏi nhà, em đã nói với mẹ cái gì sao?” Ngón Nghiem tò mò hỏi —— tò mò xem cô sẽ bịa ra cái lí do gì.

“Anh quên năm đó vì sao em bị tai nạn xe sao?” Cô hỏi.

“Em có ý gì?”

“Ý của em là, mẹ em vẫn chưa quên người đã khiến em bị tai nạn giao thông. Anh nói xem, mẹ em nhìn thấy anh sẽ lại không lấy chổi đuổi anh ra khỏi cửa sao?”

“Đã hơn mười năm rồi, mẹ em sẽ lại còn nhớ anh là ai chứ?” Ngón Nghiem trong lòng ngạc nhiên, cô mà không đề cập tới, anh quên mất là còn tồn tại vấn đề này,

“Anh nghĩ là với cái mặt toàn râu của anh, trên đường còn có người nào khác nữa sao?”

Anh buông cô ra, đưa thay sờ sờ cái cằm toàn râu.

“Em sờ đi liếc mắt một cái liền nhận ra anh, cũng là bởi vì râu mép của anh?” Anh như có suy nghĩ gì hỏi.

“Đúng.”

“Xem ra bộ mặt râu ria của anh đúng là khiến người ta ấn tượng rất sâu.” Ngón Nghiem thì thầm nói, một chốc lát sau đột nhiên mở miệng, “Được rồi.”

“Cái gì được rồi?” Cô tò về mặt nghi hoặc khó hiểu.

“Anh quyết định đem râu trên mặt cạo đi.”

“Két?” Khương Hồng Lăng ngạc nhiên trong nháy mắt, “Anh muốn đem râu cạo?”

“Đúng, tối hôm qua em không phải đã nói râu của anh cứ cạo vào người em sao? Cạo cũng tốt, bằng không mỗi lần thân thiết thấy em bị râu làm đau, anh cũng thấy đau lòng.”

“Anh. . . . .” Cô nhin không được đồ mặt, trừng mắt lườm anh một cái. Anh dám ở trước mặt mọi người nói ra những lời này!

“Dù sao, anh nghĩ em cũng cần phải có tâm lí chuẩn bị.”

“Vi sao?” Chẳng lẽ khi anh bỏ đi lớp râu, sẽ có vết sẹo hay vết bớt gì dọa người, cho nên anh mới không thể không lưu râu? Cô hoài nghi nhìn vào bộ râu của anh thẩm đoán.

“Trong chốc lát em sẽ biết.” Ngón Nghiem không trả lời, thần bí cười, lôi kéo cô đến khách sạn nơi đang để ô tô của anh, đi thẳng lên lầu 3.

☆☆☆

“Anh đi cạo râu, em giúp anh sắp xếp đồ đạc đi.” Sau khi vào phòng, Ngón Nghiem nói với cô rồi quay người đi vào phòng tắm.

“Chờ một chút.” Khương Hồng Lăng túm lấy cánh tay anh, do dự hỏi: “Anh thật sự muốn đem râu cạo?”

“Chẳng lẽ em không muốn nhìn thấy khuôn mặt thật sự của anh sao?” Anh hỏi lại.

Cô đã từng tưởng tượng, mười năm qua cô đã suy nghĩ hàng trăm vạn lần, rằng sau khi cạo râu đi khuôn mặt anh Nghiễm sẽ trông như thế nào, không có chuyện gì sao anh lại vô duyên vô cớ để râu cơ chứ? Cho nên nếu quả thật chỉ vì mấy lời nói của cô mà cạo râu đi, cô tuyệt đối sẽ cắn rút lương tâm.

“Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh đã đeo khuôn mặt toàn râu này rồi, mười năm nay anh vẫn như vậy không thay đổi?” Cô tò mò hỏi anh.

“Đúng.” Ngôn Nghiễm gật đầu.

“Anh thực thích lưu râu?” Cô dè dặt hỏi.

“Cũng không hẳn là thích, nhưng là nhiều năm như vậy cũng thành thói quen.” Hơn nữa là để bộ râu này nó đã thay anh ngăn cản thật không ít cô gái phiền toái không cần thiết, cho nên mười năm nay, anh không muốn cạo râu đi.

“Phải không?”

Khương Hồng Lăng hoài nghi nhìn anh, nếu quả thật là không là vì thích, vậy nhất định là bị bắt buộc dĩ mới để. Bởi vì cô biết, mười tám, chín tuổi là cái tuổi thanh niên thích hấp dẫn người khác phái, bất kể là nam là nữ cũng sẽ không có ý muốn làm xấu đi chính mình. Ngược lại, vì để cho người khác phái chú ý, bọn họ còn có thể cố gắng hết sức đem hết những cái đẹp của mình phô bày ra, mà anh lại . . . . .

“Anh Nghiễm, anh không cần miễn cưỡng chính mình cạo râu rồi, có lẽ đợi vài năm nữa, mẹ em có lẽ sẽ quên thôi, cho nên em nghĩ, anh không cần cạo râu đâu.” Cô thật sự không nghĩ đợi cho sự việc đã bại lộ khi bị anh oán hận đến chết.

“Rốt cục cũng lộ ra dấu vết.” Ngôn Nghiễm nhìn chằm chằm cô, trong mắt có chút nụ cười thần nhiên.

Cô sùng sốt.”Cái gì dấu vết?”

“Không phải sao?” Thấy cô trong nháy mắt khó hiểu, Ngôn Nghiễm giải thích, “Thời gian mười năm cũng không khiến cho mẹ em quên đi chuyện ấy, em nghĩ rằng thêm mấy năm nữa, mẹ em sẽ quên được người đã làm cho con gái mình gặp tai nạn sao? Suy cho cùng đây là do em tự nghĩ ra thôi.”

“Anh. . . . . Ai nói em đang khoác lác, anh nếu không tin, thật sự muốn bị đuổi đánh ra khỏi nhà. . . , em sẽ đưa anh về.” Khương Hồng Lăng chết cũng không nhận thua, cậm hếch lên.

“OK, một lời đã định. Anh đưa em về nhà, nếu mẹ em không lấy chổi đuổi đánh anh ra khỏi nhà như lời em nói. . . , em phải ngoan ngoãn nghe lời gả cho anh

“Nào có loại sự tình này!”

Không để ý tới lời của cô, Ngôn Nghiễm cúi xuống hôn cô, còn cố ý dùng râu ở trên mặt anh cọ cọ, mời cô một lần cuối cùng cảm thụ loại cảm giác này, bởi vì 5 phút sau, râu trên mặt anh sẽ bị anh cạo sạch cả.

“Ng ngoan chờ anh 5 phút thôi, anh đi cạo râu.” Anh coi cô như một tiểu hài tử 10 tuổi, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô, sau đó xoay người đi vào trong phòng tắm.

Khương Hồng Lăng trừng mắt nhìn vào chỗ anh vừa biến mất, nín thở chờ đợi anh đóng cửa phòng tắm, tính thừa dịp này nhẹ nhàng chuẩn êm, nhưng thật là đáng giận! Anh như thế nào lại không đóng cửa nhà?

Nhìn không được dùng sức dẫm mạnh chân xuống sàn, cô không ngừng đi đi lại lại trong phòng.

Làm sao bây giờ? Bây giờ nên làm gì mới tốt? Cô nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản hấn mới được, nhưng là nói thì dễ, nếu sự thật đúng như lời cô nói. . . , thì cô sẽ không dám đem mẹ ra làm cái cớ.

Nhớ rõ anh, đúng nha, mẹ xác thực vẫn chưa quên, lúc trước có người con trai râu xồm khiến cô suýt chút nữa mất mạng, nhưng là lấy ý nghĩ có lỗi để nhớ đến anh. Bởi vì mẹ vĩnh viễn nhớ rõ, năm đó ở trong bệnh viện khi bất ngờ nghe tin cô vừa chết, mẹ thấy anh như một người bị tâm thần dùng tay dấm chân đá loạn cả lên.

Sau đó, bác sĩ tuyên bố cô lại sống lại thì cảm ơn trời đất mẹ cô mỗi ngày vội vàng đến chăm sóc cô, đợi cô hôn mê tỉnh lại, rốt cục cũng thoát khỏi nguy hiểm, lúc này mới đột nhiên nhớ tới quái nhân râu xồm kia nhớ tới hấn ban đầu bình tĩnh như thế nào giúp bà đem con gái đưa đến bệnh viện cấp cứu, như thế nào một mặt không có chút máu lo lắng, lại phải một bên giúp bà trấn an cảm xúc mất đi cô, lúc anh bất ngờ nghe thấy tin cô chết thì giống như người hồn đã lìa khỏi xác. . . . .

Mẹ lúc ấy mới biết, gã quái nhân râu xồm đã khiến con gái bà bị đâm kia cũng không phải kẻ xấu, mà do chính mình sai, đem ân nhân thành kẻ thù.

Ai, nếu để cho mẹ cô biết, con gái bà cùng gã râu xồm quái nhân ân tình sâu xa, không biết bà sẽ có phản ứng gì đấy! Khương Hồng Lăng thở dài đoán, chợt lại dùng lực lắc đầu.

Bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến những điều này, cô nhắc nhở chính mình, cô nên nghĩ là, rốt cuộc nên như thế nào mới khiến anh quên đi suy nghĩ muốn cưới cô ngay bây giờ.

Có lẽ cô nên làm nũng anh, cứng rắn không được thì dùng mềm mỏng, vừa đấm vừa xoa, cô cũng không tin anh. . . . . Anh. . . . .

Một cái đầu người xuất hiện ở cửa, cô ngây ra như phỗng, thiếu chút nữa quên cả hô hấp.

Ngôn Nghiễm đi ra từ phòng tắm, đi đến chỗ cô đang đứng chết trân, sau đó đứng lại ở trước mặt cô, cúi đầu dừng ở vẻ mặt ngạc nhiên của cô, mỉm cười.

“Anh đã nói với em phải có chuẩn bị tâm lý rồi, không nghĩ tới em vẫn bị dọa đến vậy.”

Khóe miệng Khương Hồng Lăng khẽ giật giật, mãi không phát ra lời.

“Anh Nghiễm?” Rốt cục, cô đã thành công phát ra được hai từ này.

“Là anh, em không nhận lầm người.” Anh buồn cười trả lời.

Tuy rằng như thế, nhưng cô vẫn không thể xác định được người đàn ông đẹp trai đến độ có thể làm nữ nhân điên đảo này, thật là Ngôn Nghiễm?

Điều này sao có thể? Chỉ khác có một chút râu mà thôi, anh làm sao có thể biến thành hai người khác thế này?

Không, kỳ thật cũng không có thật sự khoa trương đến tưởng như hai người, bởi vì cặp mắt kia, cùng kia giống như đá hoa cương cắt ra tới thẳng mũi cao Lương, còn có kia từ môi mỏng lộ ra tươi cười, đều là thuộc những thứ quen thuộc của Ngôn Nghiễm. Nhưng là. . . . .

“Anh rốt cuộc vì cái gì mới để râu?” Cô nhìn theo khuôn mặt tròn bóng của anh, hỏi.

“Ngăn chặn con gái.” Ngôn Nghiễm trực tiếp trả lời.

Khương Hồng Lăng nhất thời không lời nào để nói, thật lâu sau, mới thì thào tự nói lẩm bẩm : “Đây không phải là biện pháp tốt.”

“Cái gì không phải là biện pháp tốt?”

“Mãi mãi là biện pháp tồi.” Cô trả lời, sau đó đột nhiên lấy ngữ khí căm phẫn nói, “Anh nên trực tiếp lấy dao rạch vài phát trên mặt mới đúng.” Anh làm gì lại đẹp trai như vậy nha!

Ngôn Nghiễm nghe vậy sững sốt, lập tức nhin không được cười lên ha ha.

Anh còn tưởng rằng sau khi cô nhìn thấy bộ dạng thực sự của anh, sẽ giống như những cô gái khác nói những lời nhưng nhớ, yêu thương, thậm chí chủ động đưa ra muốn trong thời gian ngắn nhất kết hôn ... Kết quả sự thật chứng minh, cô quả nhiên là không giống người thường !

“Anh làm cái gì vui vẻ như vậy?” Cô tức giận hỏi, thật tức chết mất thôi.

Đáng giận anh, không có việc gì tại sao lại đẹp trai như vậy chứ? Vốn tưởng rằng với hình dạng toàn râu xồm của anh, cô có thể yên tâm cùng anh vui vẻ chạy cự li dài cái năm năm, tám năm, kết quả đâu? Hết thấy đều xong rồi ! Cô lấy cái cổ trên đầu mình cam đoan, sau khi bọn họ đi ra khỏi phòng này, lối đi của anh sẽ trải dài những cô gái, sẽ không có một người nào, không một ánh mắt nào không tập chung lên người anh!

Nha, đây mới thật là. . . . . Thật là mau bức chết cô nha!

“Em làm sao vậy, làm cái gì tức giận như vậy?” Ngôn Nghiễm hỏi lại cô.

“Anh đẹp trai như vậy làm cái gì?” Cô tức giận lớn tiếng hỏi.

“Này em phải hỏi ba mẹ anh, hỏi bọn họ tại sao lại sinh ra anh đẹp trai như vậy, anh cũng không nghĩ anh lại đẹp trai như vậy nha.” Anh ra vẻ nghiêm trang trả lời.

“Anh thật đáng giận!” Khương Hồng Lăng đột nhiên đá anh một cước, xoay người đi ra phía cửa.

“Ai hừm —— hắc!” Anh một bên xoa chân đau, một bên đuổi tay ra kéo cô trở lại, “Em muốn đi đâu?”

“Đi ra quầy đem dao găm thay anh hủy dung!” Cô trừng mắt quay về này.

“Em thật sự chán ghét khuôn mặt anh như vậy sao?” Đem cô kéo vào trong lòng, Ngôn Nghiễm lấy cái cằm nhai nhụi cọ cọ vào hai má đang ửng đỏ vì tức giận của cô.

Chán ghét? Cô cũng không phải thần kinh có vấn đề, làm sao có thể chán ghét khuôn mặt này của anh được. Nhưng là hậu hoạn nha, cô chán ghét hán này trương suất kiêu đem mang đến hậu hoạn, hậu hoạn vô cùng!

“Được rồi, nếu em ghét anh như vậy... , không cần phải đi mượn dao, trong phòng tắm có lưỡi dao, anh đi đưa cho em.” Thấy cô vẫn như cũ tức giận đến không chịu lên tiếng trả lời, Ngôn Nghiễm nói xong liền xoay người muốn đi.

“Anh thực đáng giận anh biết không?” Khương Hồng Lăng đưa tay kéo anh lại, tức giận nhìn anh nói, hai vai như không có trọng lượng rũ xuống, giống như gà trống đầu bại.

Cô thật đáng thương nha, tuổi còn trẻ mới hai mươi tuổi, ngay cả sự vui vẻ ngọt ngào của tình yêu còn chưa hưởng qua, phải đi vào nắm mồ của tình yêu. Cô hối hận ở trong lòng đoán .

“Anh thực yêu em em biết không?”

“Cái gì?” Cô sững sốt, liền vội vàng hỏi: “Anh vừa mới nói cái gì?”

Khẽ thờ dài, Ngôn Nghiễm không đành lòng nhìn bộ dạng ủ rũ của cô, đem cô ôm vào lòng, lần đầu tiên nói với cô lòng mình.

“Anh biết em còn trẻ, không muốn quá sớm kết hôn, tưởng lại có thể hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu, nhưng là ai nói sau khi kết hôn, chúng ta không thể tiếp tục yêu đương?” Anh nhẹ giọng nói, thấy nàng không trả lời liền tiếp theo nói tiếp, “Thấy anh cạo râu đi để lộ bộ mặt thật, em thực sợ lo lắng bộ dạng anh rất tốt, sẽ khiến ngừng người khác xen vào giữa chúng ta, khiến tình cảm chúng ta thay đổi, đúng không?”

“Nhưng mà em có nghĩ tới hay không, anh vì sao muốn nhanh chóng kết hôn với em như vậy? Cũng lý do ấy, em còn trẻ như vậy, cả người tràn ngập sức sống thanh xuân, sẽ hấp dẫn người khác, anh cũng sợ người khác sẽ theo đuổi em, em có biết hay không ? ”

Nhìn chằm chằm cô, không buông tha chút dao động nào trong mắt cô, cô hiểu ngụ ý của anh?

Khương Hồng Lăng trừng mắt nhìn, sau đó về mặt khó hiểu lắc đầu.

“Nhưng là chỉ cần em thích anh, em——” được rồi, nếu anh đã chính mồm khẳng định anh yêu cô, cô cũng hào phóng thừa nhận đi. “Em yêu anh mà nói... , anh quan tâm đến người khác làm gì?” Cô đứng lý hợp tình nói, khiến cho Ngôn Nghiễm sinh ý nghĩ trêu chọc cô.

“Nói được đơn giản.” Anh dội cho cô một gáo nước lạnh, quyết định hạ điểm mãnh liệt thuốc. “Nếu có một ngày, đột nhiên có một nữ nhân đối với anh yêu thương nhưng nhớ, lại vừa vụng về em nhìn thấy, em sẽ thấy như thế nào?”

Khương Hồng Lăng tưởng tượng đến cảnh đó, càng tưởng sắc mặt càng xanh mét. Anh dám để cho nữ nhân khác ngoại trừ cô liếc mắt đưa tình Ôm? Anh dám?!

“Chỉ xem biểu hiện trên mặt em cũng biết em đang nghĩ gì, anh nói là nếu, được không?”

“Không có nếu!” Cô mạnh mẽ nói “Em cho anh biết, nếu như đã có em, anh sẽ không được gặp mặt những nữ nhân khác có nghe hay không?”

Ngôn Nghiễm nhìn không được cười khẽ, vị chua thật đậm nha!

“Em xem, anh chỉ là giả thiết, em liền tức giận đến giận sôi lên, nếu thật sự phát sinh loại sự tình này, em không tức giận đi mới là lạ?” Anh chế nhạo nói.

Khương Hồng Lăng không để ý tới anh, thẳng tay nhéo anh một cái thật mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh thực thích làm cho các cô gái đối với anh yêu thương nhưng nhớ?”

“Ôn ngọc ôn hương ai không thích?” Anh cười đến răng nanh đều lộ ra .

“Anh ——” Cô tức giận đến nói không ra lời, người đàn ông này. . . . . Tên đàn ông chết tiệt này, một giây trước còn nói dịu dàng nhỏ nhẹ yêu thương cô, không nghĩ tới một giây sau đã nói những chuyện ma quỷ này,

Hỗn đản! Hỗn thật là đại hỗn đản! Anh có nghĩ rằng chọc cô xong, hẳn có lẽ muốn có tam thê tứ thiếp đi? Không có cửa đâu!

“Anh vừa mới nói không phải muốn cùng em kết hôn sao?” Cô bỗng nhiên nói.

“Đúng rồi, bất quá nếu em không chịu. . . . .”

“Ai nói em không chịu?” Cô tức giận ngắt lời anh, sau đó nhấc tay, lôi kéo anh đi ra ngoài.

“Đi! Chúng ta bây giờ phải đi kết hôn! !”

Cô không một chút chú ý tới, khi cô hốt lên câu cuối cùng thì ánh sáng trong mắt Ngôn Nghiễm lóe lên. Ha! Quả nhiên bị lừa!

☆☆☆

Nhân lúc Ngôn Nghiễm dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, đặt lên cô một nụ hôn nóng bỏng, Khương Hồng Lăng mới nhận ra mình bị lừa.

Ông trời của ta, cô làm sao có thể ngốc như vậy, tùy tiện kích động để bị mắc mưu? Cô thật là. . . . . Ngốc nha!

Ồ. . . . . Làm sao bây giờ, sau khi về nhà cô làm sao giải thích với cha mẹ đây, cô nói đi học nhưng lại học ra một lão công?

Nói dối muốn đi học mà không cùng bọn họ đến Mĩ đi du lịch, không nghĩ tới. . . . . Ô. . . . . Lần này cô thật sự chết chắc rồi ! Khương Hồng Lăng ôm hận nhìn người bên cạnh đang vui vẻ ngâm nga một khúc nhạc, hận không thể hung hăng cho anh một cái tát!

“Anh biết mình có bộ dạng rất tuần tú, nhưng em cũng nhìn như vậy hơn một giờ rồi, còn không có thói quen nhìn ông xã của mình có diện mạo hoàn mĩ sao?” Anh vui đùa mở miệng, ý đồ đánh vỡ không khí ngột ngạt bên trong xe, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Khương Hồng Lăng hừ lạnh một tiếng quá, sửa tư thế nhìn ra ngoài cửa sổ, như trước không nghĩ để ý đến anh.

Thấy thế, Ngôn Nghiễm rút cuộc chịu không nổi rồi, anh chuyển tay lái ra khỏi đường quốc lộ, rẽ sang một đường thưa thớt bóng người, đem xe ngừng lại.

Cô không biết anh muốn làm cái gì, cố gắng kiềm chế không mở miệng.

“Anh xin lỗi được không?” Anh thở dài nói.

Thấy cô vẫn như cũ không lên tiếng, anh ôm mặt của cô xoay ra đối diện mình, nhìn cô hỏi: “Em thật sự không muốn gả cho anh?”

Khương Hồng Lăng không trả lời, trong mắt rất rõ ràng tràn ngập bất mãn cùng tức giận, cô ghét anh dùng thủ đoạn bắt cô cùng anh kết hôn. Kết hôn là giấc mộng đẹp không thể thiếu trong lòng người thiếu nữ, thậm chí là tràn ngập chờ mong cùng mộng ảo, kết quả anh không chỉ có phá hủy mộng đẹp của cô, còn đem nàng làm ngu ngốc ở muốn, cái bảo cô không tức giận sao được?

Ngôn Nghiễm gắt gao nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy sự bất mãn trong mắt cô, tức giận cùng lên án, nhưng dù chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt ấy cũng đã thật sâu khắc ở trong lòng anh. Cô không nghĩ gả anh, không muốn gả anh, cô. . . . . Là anh quá mức chỉ theo ý mình.

“Thực xin lỗi.” Anh nhẹ giọng nói, “Hôm nay hết thầy coi như làm phải. . . . Một trò đùa thôi, sau khi quay về Đài Bắc, anh sẽ lập tức đi gạch bỏ quan hệ hôn nhân của chúng ta.”

Đột nhiên, Khương Hồng Lăng ngạc nhiên quay đầu nhìn anh.

Ngôn Nghiễm cười khò, thiếu một bó to râu, trên mặt tùy tiện làm ra một biểu hiện rất nhỏ thôi cũng nhìn thấy rất dễ dàng.

“Em nói đúng, hai mươi tuổi liền kết hôn đối em mà nói thật là quá sớm, dù sao em còn trẻ như vậy, còn có rất nhiều cơ hội lựa chọn, thật sự không cần thiết phải gả cho anh. . . . .” Anh lắc lắc đầu, không nói tiếp. “Yên tâm đi, anh sẽ trả tự do cho em.”

Nói xong, anh một lần nữa khởi động xe, đang muốn sắp xếp đường, một bàn tay lại đột nhiên vươn ra, bao trùm ở trên tay anh, anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Em ghét tính bá đạo của anh, chán ghét anh gian trá狡 hoạt, chán ghét anh tự cho mình là đúng, càng chán ghét anh quá mức anh tuấn, khẳng định hậu hoạn vô cùng.” Khương Hồng Lăng trừng mắt nhìn anh nói.

Ngôn Nghiễm đau khổ cười, không biết nên nói cái gì, đã thấy cô bỗng nhiên nhếch miệng cười mỉa.

“Nhưng là em thích anh yêu em, thích anh bởi vì yêu em mà không từ thủ đoạn mà kết hôn với em.”

“Em ——” Ngôn Nghiễm tròn xoe mắt, tâm hi nhảy lên mặt của anh, lại khu không đi đa nghi ánh mắt. Không có biện pháp, ai kêu này tiểu nữ nhân từ vừa mới bắt đầu sẽ không cho anh sống dễ chịu, tổng hội muốn làm một vài vấn đề làm cho thương thế của anh cân nào, đối mặt cô xảo quyết, cho dù siêu nhân cũng ăn không tiêu.

“Không giận anh lừa em kết hôn?” Anh thật cẩn thận nhìn chằm chằm cô hỏi.

“Nếu anh có thể đáp ứng em một điều kiện, em liền không giận.”

Biết mà, anh biết sẽ không đơn giản.

“Chuyện gì?” Anh trước hết phải nghe qua mới có thể đáp lại.

“Mỗi ngày ít nhất nói với em một lần anh yêu em. . . . .”

“Được.” Ngôn Nghiễm vội vàng đáp ứng. Điểm này đối với anh không khó, dù sao anh vốn là yêu thầm cô, mà ở nước ngoài đợi nhiều năm như vậy, đối với người trong nước hào phóng thổ lộ tình yêu tập tính từ lâu xưa dầm thấm đất đích thói quen rồi, mỗi ngày nói với cô anh yêu em, đây căn bản không cần cô yêu cầu anh cũng sẽ làm.

“Em lời còn chưa nói hết.” Khương Hồng Lăng liếc mắt nhìn anh một cái.

Bờ vai của anh cơ hồ trong khoảnh khắc đó xụ xuống.

“Em không phải nói một điều kiện sao?”

“Đúng, nhưng anh yêu em chỉ là một câu, mà không phải một điều kiện.” Cô nói được đúng lý hợp tình.

“Được rồi, em nói một điều kiện là chuyện gì?” Ngôn Nghiễm một bộ đầu hàng biểu tình.

“Trước khi em tốt nghiệp không được công khai chuyện chúng ta muốn kết hôn, anh chỉ có thể là bạn trai em. Nói một cách khác, anh phải giữ bí mật chuyện chúng ta muốn kết hôn.”

“Không được!” Anh lập tức phản đối kêu lên.

Đùa giỡn cái gì? Anh sờ đi liệu mình đem cô độc chiếm, vì muốn ngăn cản những chàng trai vây quanh cô, mà cô lại muốn anh giấu diếm sự thật này, vậy anh cực khổ nửa ngày là vì cái gì, do rảnh rỗi sao?

“Tốt lắm, trở lại Đài Bắc sau, phiền anh lập tức đi gạch bỏ quan hệ hôn nhân của chúng ta.” Khương Hồng Lăng nhún nhún vai, lạnh nhạt nói.

“Em . . . .” Xem cô đề vế mặt không sao cả, Ngôn Nghiễm căn bản không biết nên nói cái gì cho phải, nữ nhân này chính là không chịu thua!

Hào, không quan hệ, cô nói có đúng không muốn anh công bố phải không, như vậy tức là cô muốn tự công bố, bởi vì anh tuyệt đối sẽ lấy hành động đến làm cho tất cả mọi người biết quan hệ hai người bọn họ “Không thể cho ai biết”, đến lúc đó. . . . . Hắc hắc!

Trầm mặc sau một lúc lâu, anh giả bộ trầm trọng gật đầu, “Được rồi, anh đồng ý.”

Nghe vậy, cô hai mắt sáng ngời, “Quân tử nhất ngôn?”

“Từ mã nan truy.” anh ra vẻ không tình nguyện thờ dài nói xong.

Khương Hồng Lăng hưng phấn hét lên một tiếng đánh về phía hấn, đồng thời dùng sức hôn anh một cái, hai mắt sáng trông suốt.

“Anh nói nha, đáp ứng rồi sẽ có nghĩa.” Cô cười đến rất khoái hoạt. Năm nay vừa mới lên đại học năm 3, cô sẽ có ít nhất 2 năm hưởng thụ cuộc sống.

Ngôn Nghiễm tỏ vẻ tuân mệnh, như là rót cục ăn xong bộ dáng của cô, nhưng đầu lại xoay chuyển một khác không thể rồi rãnh.

Cái gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng, anh tuyệt đối sẽ trong thời gian ngắn nhất, khiến cô tự nói ra quan hệ của bọn họ, tuyệt đối.

Tốt lắm chờ coi, bà xã thân yêu của anh!

***

[Toàn Văn Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.